OVER DE GESLACHTEN
BEHANDELD IN HET

NEDERLAND'S ADELSBOEK

N.V. UITGEVERIJ
W. P. VAN STOCKUM & ZOON

Opmerkingen over de geslachten, behandeld in het Nederland's Adelsboek

Opmerkingen over de geslachten,
behandeld in het

Nederland's Adelsboek

met aanhangsel
,,Veertig jaren Nederland's Adelsboek"

door

W. J. J. C. Bijleveld
Oud-hoofdredacteur Ncderland's Adelsboek

1949
N.V. UITGEVERIJ W. P. VAN STOCKUM & ZOON
's-Gravenhage

VOORWOORD

Een werk gelijk het volgende vraagt eene inleiding. Ik maak die zoo beknopt mogelijk, daar de stof bestemd is voor hen, die op dit gebied geene vreemden zijn. Alleen enkele opnierkingen mogen dan vooraf gaan. .Zij, die over de wording en de geschiedenis van het adelsbegrip h.t.l. meer willen weten, kunnen vooral in de werken van wijlen Mr W. J. baron d' Ablaing van Giessenburg hunne wenschen volkomen bevredigen.

Toen het Koninkrijk der Nederlanden geboren werd, waa de adel betrekkelijk gering in aantal, ondanks het feit, dat de Republiek, die officieel geenen adel kende, een paar eeuwen gedoogd had, dat buitenlandsche vorsten tal van lieden h.t.l. met adelsbrieven begiftigden, hetgeen wel een hoogst zonderling verschijnsel mag genoemd worden.

G. K. van Hogendorp, die reeds lang vóór de terugkomst van den Oranjevorst een geheel nieuw staatsbestel had ontworpen, was ook op het punt van den adel met in gebreke gebleven. De ridderschappen, die in zijn ontwerp bestemd waren eene politieke rol te spelen, bestonden in sommige gewesten met, in andere waren zij zoo gering in aantal geworden, dat aanvullinggeboden was. Dat die zou gevonden worden in het patriciaat der stemhebbende steden voor de voornaamste gewesten, was iets volkomen nieuws en vreemds, dat zelfs in de daarbij betrokken kringen, verre van algemeene instemming vond. Dat men echter. in een gewest als Brabant reeds terstond

overgaan tot het adelen van allerlei personen, die op dat tijdstip zekere mate van bekendheid en welvaart genoten, was, hoewel gedwongen, de eerste stap op een verkeerd pad, die ook in de overige gewesten minder gewenschte gevolgen zou hebben.
Koning Willem I was een alleszins voortreffelijk vorst, die met krachtige hand het herstel aanvatte van zijn vaderland, dat toch in feite gedurende 18 jaren hopeloos ontredderd was door zijnen aartsvijand. Allicht kan men hem vergeven, zijne aandacht maar weinig te hebben gewijd aan dit onderdeel van zijne schier wanhopige taak. Maar het ergste was, dat zijne raadslieden daarvoor niet berekend waren. Naast een vervalscher, gelijk M. L. Ivoi, stonden allerlei veel te lichtgeloovige lieden, een gebrek, waarvan zelfs de geleerde Dr H. van Wijn niet valt vrij te pleiten. Slechts A. C. baron Snouckaert van Schauburg was de eenige werkelijk deskundige na het al te vroeg verscheiden van den zoo voortreffelijken historicus Mr W. A. baron van Spaen la Lecq. Doch ook hij kon alleen niet op tegen den invloed van allerlei ondeskundigen, die het oor des Konings wisten te winnen. Ook hierover heeft van Hogendorp zich genoeg kunnen ergeren, gelijk over zoo veel, dat geheel tegen zijne weloverwogen voorzieningen indruischte.

Al zeer vroeg begon men met den hoogsten titel, waarover men beschikte, dien van graaf, te verkwisten aan verdienstelijke militairen van geringe afkomst, als d'Aubremé, Dumonceau, van den Bosch, geheel volgens het voorbeeld van den man, dien men met zooveel moeite van het vaderlandsch erf verjaagd had

en zoo is dat blijven door gaan, ook onder de volgende koningen en eveneens voor meer dan een, die in burgerlijken dienst had uitgemunt.

Een nuchter beschouwer van deze zaken vraagt zich af, of in zulke gevallen de verleening van ridderorden, desnoods met kransen, of juweelen opgesierd, niet juister ware geweest en volkomen volstaan zou hebben.

Bij het 25-jarig koningschap van Willem III is er ook weder eene vlaag geweest op dat gebied, die den historischen titel van baron op alle, aan onze oudste en beste geslachten aangeboren, wegschonk aan families, als Gericke en de Kock.

Dat bij de jongste troonswisseling iets dergelijks ons bespaard bleef, kan ieder, die nog waarde hecht aan adel en overlevering, slechts dankbaar stemmen en verheugen.

Mijne opmerkingen gaf ik op vereerend verzoek, naar beste weten en overtuiging, geleid door eene practijk in deze zaken, die reeds de halve eeuw overschreden heeft. Maar juist die heeft mij de eeuwige waarheid ingeprent van het: errare humanum, terwijl in dit geval de gunstige mogelijkheid, ja zelfs waarschijnlijkheid blijft, dat nieuwe vondsten dat oude woord komen bevestigen. In elk geval hoop ik, dat het door mij bijeengebrachte, tot nu toe over tal van deeltjes van het Adelsboek verspreid, velen van nut moge zijn.

1 Nov. 1948. BIJLEVELD.

OPMERKINGEN

over de

geslachten, behandeld in het Nederland's Adelsboek

D' ABLAING

Geslacht uit Doornik e.o., vanaf begin der 15e eeuw daar bekend onder de gezeten burgerij, over Antwerpen en Keulen uitgeweken naar Utrecht en daar tot aanzien gekomen door huwelijk 1633 met Maria Strick van Linschoten. Daar werd de naam Dablain ook vervormd. Het huwelijk, juist eene eeuw later, met C. Ph. de Boodt, vrouwe van Giessenburg, zette nog meer luister bij. Hoewel de benoeming in de Hollandsche ridderschap van 1814 terecht plaats had met acte van bewijs, die aan adellijke afkomst derogeerde, werd 2 jaren later gunstig beschikt op verzoek om den titel van baron op alle, waarvoor recht noch reden was. De familie is op één afstammelinge na, h.t.l. uitgestorven en bestaat nog slechts in de V. S. v. A. uit het nakroost van een lid, dat in O.-Indië met eene Chineesche huwde.

AEBINGA

Geslacht van Friesche heerschappen.

De naam is het patronym van Abe, wordt begin 15e eeuw in het N. van Friesland vermeld, terwijl eene eeuw later het toevoegsel van Humalda van moederszijde werd aangenomen.

De gouverneur van Friesland, die bij het organiek besluit van 1814 onder de Friesche edelen werd benoemd, was toen al 25 j. kinderloos weduwnaar en stierf 1834.

VAN AEFFERDEN

Geslacht van hooge ambtenaren in Opper Gelder. Sinds begin 15e eeuw bekend en sinds 1690 door den vorst van Nassau Siegen in zijn adel erkend. In 1816 in de Limburgsche ridderschap benoemd. Hoewel de stamhouder voor België opteerde na de scheiding van Nederland en d.t.l. den titel van burggraaf verkreeg, woonde hij veelal te Roermond en zijne afstammelingen werden weer Nederlanders. Twee jonge stamhouders zijn aanwezig.

VAN AERSSEN

Patronym van Aert. Tot diep in de 17e eeuw werd de naam ook doorgaans slechts als Aerssens gekend.

De bekende diplomaat en griffier der Staten, Cornelis Aerssens, die in 1543 te Antwerpen geboren is, kan onbetwist als stamvader gelden. Daar zijne zoons allen eene rol van groote beteekenis kwamen te spelen, moest hun een overeenkomend voorgeslacht toegekend

worden van vier geslachten boven hunnen vader, waarvoor de bewijzen echter ontbreken. Vrijwel vast staat, dat de vader van den griffier een Antwerpsch hovenier was, die in de gunst stond van het Brusselsch Hof. Mij lijkt het niet onwaarschijnlijk, dat de familie afkomstig uit het land van Altena (Dussen), waarop ook het wapen zou wijzen. De oudste zoon van den griffier, François, befaamd diplomaat, is in 1605 door Koning Henri IV van Frankrijk in den adelstand verheven. Prins Maurits heeft zijne benoeming tot lid der Hollandsche ridderschap, tegen den wil der leden, doorgedreven. In 1636 verhief Koning Louis XIII hem tot Baron, doch deze tak stierf in 1793 uit.

De tak van den volgenden broeder Jacques heeft ook steeds eene vooraanstaande plaats in de generaliteit ingenomen en verkreeg door huwelijk in 1719 met de erfdochter der van Beyeren-Schagen's dien naam erbij. In 1822 werd de titel van baron op alle voor hen erkend; de woorden „hun vanouds competeerend", daarbij gebezigd, zijn het beste bewijs, dat men niet op de hoogte was der waarheid. Voor 70 jaren stond het voortleven van dit geslacht zeer zwak; thans zijn er weder een vijftal stamhouders.

VAN AKERLAKEN

Geslacht, afkomstig uit het land van Altena, waarop het wapen genoegzaam duidt. In de 16e eeuw binnen Dordrecht gekomen en begin 17e naar Amsterdam gegaan en in Hoorn verzeild geraakt; daar tot het uitsterven eind 19e eeuw steeds in de regeering gebleven. Verheven 1843. Uitgestorven 1912. Een

oudere, niet geadelde tak bestaat nog vrijwel vergeten en onbekend.

ALBERDA

Heerschappen en hoofdelingengeslacht uit de Ommelanden, waarvan de stamreeks kan opgevoerd worden tot begin 15e eeuw. Heeft aldaar, doch ook in Stad eene rol gespeeld. Benoemd in de Groningsche ridderschap bij organiek besluit van 1814. De titel van baron op alle, waarop de familie zeker even goed aanspraken kon doen gelden, als b.v. de geslachten Lewe en Rengers, werd geweigerd en eerst in 1825 toegestaan aan een 71-jarig, sinds 45 j. kinderloos weduwnaar. De tak, die in 1754 het buitengoed Ekenstein, Tjamsweer verwierf, is de eenig nog bestaande en kan op stamhouders bogen. De tak Menkema-Dyxterhuis, die nog meer bekendheid verwierf, stierf 1902 uit.

VAN ALDERWERELT

Vlaamsch geslacht van doopsgezinde kooplieden uit Meenen. De stamvader week uit, werd 1580 Middelburgsch poorter. Diens achter-achter kleinzoon was agent van den Duitschen Keizer te Amsterdam. Diens zoon werd in 1755 tot Rijksbaron verheven en diens zoon in 1822 dienovereenkomstig ingelijfd. In 1905 uitgestorven. Twee niet geadelde takken uit eenen jongeren kleinzoon van den stamvader bloeien nog.

ALEMANS

Geslacht van kleine boeren, dat vermoedelijk nog wel bestaat en waarvan een lid zich in 1668 vanuit

Noord Holland op Goedereede vestigde. Een afstammeling, die het tot overste der inf. bracht, werd door den archivaris H. van Wijn op het denkbeeld gebracht, dat hij wel eens zou kunnen afstammen van Heer Jan Aleman ridder, bastaard van Graaf Willem III van Henegouw en Holland. Bij org. besl. van 1814 in de Hollandsche ridderschap benoemd, stierf hij ongehuwd 1835.

ALEWIJN

Familie van wisselaars en kooplieden in de 16e eeuw te Amsterdam, waar zij in de 17e in de regeering geraakten. Mede door de verheffing in den Franschen adelstand van Feb. 1623 door Koning Louis XIII, meenden sommigen hunner van Fransche afkomst te zijn en de Halluin te heeten. Als Amsterdamsch regentengeslacht verheven in 1815 en 1844. Een paar broeders uit een jongeren tak werden geheel ten onrechte in 1882 ingelijfd en den oudste in 1885 eveneens ten onrechte de titel van ridder op alle verleend. Deze tak stierf in 1938 in mannelijke lijn uit. In Duitschland leeft nog oir van eene 18e eeuwsche zijlinie van dezen tak. Uit den oudsten tak is nog maar een enkele stamhouder.

VAN ALPHEN

Vermoedelijk wel gesproten uit een geslacht van den kleinen, middeleeuwschen, Hollandschen adel, dat op zijne beurt meende, uit de oude Heeren van Cralingen te stammen. Niets is bewijsbaar vóór Simon v. A., Hollandsch koopman te Keulen in de 16e eeuw,

wiens nageslacht in Duitschland zich Simons bleef noemen, tot de predikant Hieronymus van A., in 1688 te Warmond beroepen, den ouden naam weer opnam. Een andere tak kwam reeds begin 17e eeuw tot aanzien, vooral in 's-Gravenhage en Leiden, doch stierf in het begin der 19e eeuw uit. De kleinzoon van den predikant werd volkomen ten onrechte [1]) in 1815 verheven, zijn nageslacht stierf in 1935 in mannelijke lijn uit. Een niet geadelde tak uit eenen jongeren broeder van den predikant is nog door enkelen vertegenwoordigd.

VAN ASBECK

Westfaalsch oud-adellijk geslacht, reeds in de twaalfde eeuw bekend; sinds 1545 door huwelijk op Dravenhorst bij Bredevoort en 1733 aldus op Lulema in Hunsingo. Bij org. besl. van 1814 benoemd onder de edelen van Friesland en in de Groningsche ridderschap met acte van bewijs, welk onrecht in 1821 hersteld is door erkenning met competeerenden titel van baron. Dit geslacht heeft zich in 3 generaties moeten handhaven op één stamhouder, doch is thans ruim vertegenwoordigd.

D' AUBREMÉ

Geslacht van Brusselsche kooplieden, die de door de met hen nauw verwante Dumonceau's van Ukkel

[1]) d.i. niet overeenkomstig het juist aanvaarde beginsel om slechts regentenfamilies uit belangrijke, stemhebbende steden met minstens 3 geslachten van magistraten te verheffen.

geteelde uien, verhandelden. De eerst bekende huwde in 1708. Zijn kleinzoon, de bekende commissaris-generaal van oorlog onder Koning Willem I, werd in 1826 tot graaf, overgaande bij eerstgeboorte, verheven, doch stierf kinderloos in 1835.

D' AULNIS

Afkomstig uit Mornac in Beneden Poitou. Pierre d'A. komt daar in 1602 voor en zijnen zoon werd door Koning Louis XIV adeldom verleend met titel écuyer. Diens zoons weken in 1685 uit, de oudste naar de Republiek, de tweede naar Engeland, waar zij nog bestaan.

Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Groningsche ridderschap met acte van bewijs, doch in 1823 geheel ten onrechte erkend als baron op alle. De familie heeft nog stamhouders.

VAN AYLVA

Friesche heerschappen met in 1416 beginnende stamreeks. Hessel van Aylva (1608—1695) werd door Keizer Leopold I verheven tot H. R. Rijksbaron. Zijn tak stierf uit. Bij org. besl. van 1814 benoemd onder de Friesche edelen. 1822 verleening van den titel van baron op alle voor den eenig overlevende, wiens eenige dochter al 8 j. overleden was. Hij zelf † 1827.

BACKER

Afkomstig uit Drunen, N.Br., vanwaar Cornelis Jorisz zich rond het jaar 1500 in Amsterdam vestigde;

zijne beide achterkleinzoons huwden de gezusters, dochters van Willem Backer en kwamen beiden al vóór de 17e eeuw in de stadsregeering; hunne afstammelingen namen dien moedersnaam aan. De oudste in 1815 verheven tak staat op uitsterven, die in 1830 verheven, stierf 1883 uit. Van den jongsten in 1894 verheven tak zijn twee stamhouders over, van den allerjongsten tak, die den naam Bas erbij nam en in 1895 verheven werd, slechts een. Er bestaat nog een niet geadelde tak Backer van Leuven en een, slechts Backer genaamd en beide tot den jongsten tak behoorend.

VAN BALVEREN

In de Betuwe hebben meer geslachten van dezen naam gewoond, dan één. Het onderhavige wordt vanaf den aanvang der 15e eeuw in de Bommelerwaard vermeld. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap. Erkenning met titel van baron op alle 1822. Uitgestorven in mannelijke lijn 1924.

BANGEMAN HUYGENS

Voor zoover bekend uit Bergedorf stammend en eind zeventiende eeuw in Hamburg gevestigd. Een zoon en kleinzoon verwierven fortuin in O.-Indië en laatstgenoemde huwde eene Huygens uit den Brabandsch gebleven tak der in den Haag vermaarde familie. Hun zoon, maakte zich als vertegenwoordiger der Nederlanden in N. Amerika, verdienstelijk bij het opsporen der juweelenschat, in 1829 der Kroonprinses

te Brussel ontstolen en werd 1830 verheven. Diens eenige zoon was reeds in 1828 door Koning Frederik VI van Denemarken verheven tot Graaf de Lövendal, bij erfenis zijner moeder. De familie was geheel van Nederland vervreemd, in Denemarken en Parijs woonachtig en stierf 1904 uit.

BARNAART

Uit Meenen in Vlaanderen afkomstige timmerlieden, in 1591 uitgeweken als mennisten naar Haarlem en vanaf het derde geslacht aldaar, winkeliers in manufacturen en garnituren. De eenig overgebleven stamhouder, posthuum zoon van een fel patriot, geraakte door zijn groot fortuin in aanzien, kocht drie belangrijke heerlijkheden in Noord Holland en werd als maire van Haarlem 25 Nov. 1813 verheven tot chevalier de l'Empire door Napoleon I. Zonder eenig recht daarop te hebben, verheven 1817. Van zijne 14 kinderen bloeit de tak van den oudsten zoon in Ned.-Indië, een takje in de V. S. v. A. en de jongste op de hun nog gebleven heerlijkheid Vogelenzang.

BAUD

Geslacht van land- en wijnbouwers uit Céligny, waar Humbert Oentoz omstreeks 1400 woonde. Zijne afstammelingen namen den naam zijner vrouw aan. Een lid der nog te Céligny bestaande familie kwam als soldaat der Zwitsersche gardes in Nederland in het midden der 18e eeuw. Zijn kleinzoon, gouverneur-generaal van Ned. Indië, werd 1858 verheven met

titel van baron, overgaande bij eerstgeboorte, wiens afstammelingen nog stamhouders tellen. Van een ouderen oom en een jongeren broeder van den G. G. stammen niet geadelde takken.

DE BEAUFORT

Familie van kleermakers en lakenhandelaars uit Meaux, aldaar gevestigd eind 16e eeuw. Een lid van den oudsten tak week in 1685 uit naar Hulst in Zeeuwsch Vlaanderen, werd later hofmaarschalk van den Graaf von Lippe Detmold en in 1710 door Keizer Joseph I in den Rijksadelstand verheven. De meesten hunner bleven in Duitschland, een lid stichtte eenen tak in Engeland en een kwam in het eind der 18e eeuw weder in Nederl. dienst. Deze werd in 1822 ingelijfd; zijn nageslacht stierf in 1936 uit.

De stamvader van den jongeren tak kwam reeds in 1613 in Nederland en later in de regeering van Hulst, waar zijn nageslacht tot het einde der 18e eeuw bleef.

In 1868 werd een hunner verheven zonder recht daarop te hebben, daar Hulst geene stemhebbende stad was en in 1937 vier gebroeders, kleinzoons van diens ouderen broeder. Tal van takken bleven ongeadeld.

BEELAERTS VAN BLOKLAND

Onder den naam Lycop vanaf het midden der 14e eeuw in de Majorij van 's-Hertogenbosch bekend en eene eeuw later door overname van den moedersnaam, als Beelaerts; sindsdien in de regeering van

Oirschot en van af begin der 16e eeuw te Heusden, tenslotte in de 17e te Dordrecht. Verheven in 1815 (uitgestorven tak) 1816 en 1817.

Een jongere tak, stammend uit de 17e eeuw en thans B. van Emmichoven, B. van Benthuizen en Beelaerts alleen genaamd, bloeit voort.

De geadelde tak is zeer uitgebreid.

BEELDSNIJDER

Familie van landbouwers in Noordveluwe begin 16e eeuw uit Kampen gekomen en eene eeuw later ijzerkooplieden te Amsterdam. In 1828, zonder recht daarop te hebben, verheven en in 1903 uitgestorven.

DEN BEER PORTUGAEL

Sinds begin 17e eeuw te Schiedam bekend onder den naam Munnick. Een zoon kreeg als Groenlandvaarder den bijnaam den Beer, terwijl Poortugael eind 18e eeuw van eene overgrootmoeder werd aangenomen. In 17e en 18e eeuw in de regeering van Schiedam. Twee gebroeders werden in 1903 verheven. Nog met eenige stamhouders vertegenwoordigd.

DE BEHR

Luxemburgsche ambtenarenfamilie uit de 18e eeuw. In 1755 door den pretendent-rijksvicaris Max Joseph keurvorst van Beieren tot Rijksridder verheven, en 1828 als zulks ingelijfd, doch in 1839 Belg geworden.

VAN DER BEKEN PASTEEL

Kleine Zuidbrabandsche landadel, al midden 14e eeuw bekend en later in de regeering van Aerschot. In 1822 verheven met belofte van erkenning bij indiening van nadere bewijzen van ouden adel.

Steeds in België gevestigd gebleven, behalve de tweede zoon van den verhevene, die door zijn huwelijk (kinderloos) in Eindhoven kwam.

DE BELLEFROID

Kleine adel uit Luikerland, reeds in de 14e eeuw bekend en magistraten van Luik en Tongeren. Een lid, Luikenaar, kwam eind 18e eeuw in Statendienst en werd bij ontslag schout van de Pruissische enclave Wehl, waar hij bij den afstand aan Nederland in 1816, burgemeester werd. De elf kinderen bij de door hem geschaakte Jkvr. van Westerholt verwekt, stierven allen ongehuwd, behalve de jongste dochter, die in 1877 overleed.

BENTINCK

Vermoedelijk reeds in de vroege middeleeuwen uit Oldenburg in de streek ten Z. van Deventer gekomen, waar de naam vanaf het begin der veertiende eeuw voorkomt. De stamreeks begint met Johan Bentinck, kerkmeester van Heerde en vermeld van 1361—1386.

Berent Bentinck tot Diepenheim, die in 1638 huwde, liet o.a. twee zoons na, waarvan de oudste stamvader is van eenen tak in Engeland, die daar

in 1911 van Koning George V vergunning kreeg den titel van Baron te voeren en van takken h.t.l., die in 1814 bij org. besl. benoemd werden in de Overijsselsche ridderschap en wien in 1819 de door hen vanouds gebruikte titel van baron werd gegeven. De tweede zoon, gunsteling van den Koning-Stadhouder, werd in 1689 reeds verheven tot Baron, Burggraaf en Graaf van Portland. Diens oudste zoon werd in 1716 Markies en Hertog van Portland, terwijl de tweede in 1732 door Keizer Karel VI verheven werd tot Rijksgraaf. Van den oudste stammen de Hertogen van Portland en de familie Cavendish Bentinck in Engeland, van den tweede, de Graven Bentinck in Noord-Amerika en Duitschland, benevens de Graven von Aldenburg Bentinck in Engeland gevestigd, uit welken tak in 1920 en 1924 drie leden met den competeerenden titel van graaf op alle werden ingelijfd. De baronale takken bloeien in Engeland en h.t.l. in grooten getale, de grafelijke takken staan h.t.l. op uitsterven.

VAN DEN BERCH

Afkomstig uit Rheinland en als ther Poirten, of Poirtman sinds 1519 voorkomend te Nijmegen en sinds 1558 aldaar met toevoegsel: genannt van den Bergh en tevens in de regeering dier stad. Uit een in 1725 gesloten huwelijk, nam de tweede zoon den naam van Benthem van zijne moeder aan.

Verheven als van den Berch van Heemstede (Utrecht) 1842 voor den oudsten tak en 1898, 1899 en 1903, als van Benthem van den Bergh voor den

jongste. Beide takken zijn nog ruim vertegenwoordigd, de jongste tak ook door niet-geadelden.

VAN BERESTEYN

Afkomstig uit Amsterdam, waar de stamvader in 1530 schepen was. Daar achternamen in de steden toen zeer zeldzaam waren, is het wonderlijk, dat er niets ouders over dit geslacht bekend is.

Later in de regeering van Haarlem en Delft. Verheven 1825. Stamhouders zijn nog aanwezig.

BERG

Estlandsche adel, vanaf het midden der 15e eeuw bekend en waarvan een lid in 1673 in Statendienst kwam. Ingelijfd 1825. Nog ruim vertegenwoordigd en met jongsten tak in Noord-Amerika.

VAN DEN BERGH

Bekend sedert eind 16e eeuw in Limburg. Geslacht van hooge ambtenaren te Roermond. Verheven 1867. Stamhouders van deze steeds weinig talrijke familie zijn aanwezig.

TEDING VAN BERKHOUT

Bekend sinds midden 15e eeuw in Hoorn e.o. en sinds begin 16e aldaar in de regeering, later in Monnikendam, Delft, Leiden. Sinds 1549 is de naam Teding van moeders zijde aangenomen. Een lid der familie werd 1669 door Keizer Leopold I tot Rijksridder verheven, doch stierf kinderloos. Verheven 1815, 1833, 1885. Nog zeer talrijk vertegenwoordigd.

VAN BEVERVOORDEN TOT OLDEMEULE

Familie van landbouwers uit de Nedergraafschap Bentheim, sinds begin 17e eeuw bekend als Engelberts, later ambachtslieden te Nieuwenhuis en Amsterdam, door eenen predikant in Indië tot eenig aanzien gekomen en zich daarna onbevoegd getooid met aanhangsel: van Bevervoorde. Geheel ten onrechte en op valsche voorspiegeling verheven 1837, zelfs met verlof nader bewijs te mogen indienen voor inlijving. Ongeadelde takken Engelbert van Bevervoorde bestaan. Bouwt nog op éénen stamhouder.

DE BEYER (I)

Oud, riddermatig, Overbetuwsch geslacht, sinds 1217 bekend en waarvan de stamvader van 1446—1501 leefde. Later in de regeering van Wesel en Nijmegen. Ten onrechte niet erkend, doch verheven 1906. Stamhouders aanwezig.

DE BEYER (II)

Een Saksisch officier in Statendienst huwde in Den Bosch 1752. Zijne zoons werden in 1802 door Keizer Frans II tot Rijksbaron verheven en één hunner in 1820 ingelijfd met titel van baron, overgaande bij eerstgeboorte in plaats van op alle, waarop hij recht had. Hij stierf echter ongehuwd 1836.

VAN BEYMA

Afstammend van eenen in 1511 voor het eerst genoemden, beklemden kloostermeier van Klaarkamp

in Noord-Friesland, wiens zoon in de troebelen burgemeester werd en wiens kleinzoon de bekende jurist-hoogleeraar Jule B. was. Volkomen ten onrechte erkend 1842. De naam thoe Kingma, naar eene state bij Zweins, is sinds 1770 toegevoegd en door den oudsten tak behouden. Stamhouders van beide takken aanwezig.

BICHON

Zuid-Fransche familie uit Blaye, bekend sinds einde der 16e eeuw; de zoon van den stamvader huwde 1647 te Rotterdam en diens zoon verwierf door derde huwelijk IJsselmonde. Zijn zoon liet dit na aan zijnen oudste, stamvader van den niet-geadelden tak Bichon van Ysselmonde. Een andere zoon uit volgend huwelijk nam den naam Visch van zijne moeder aan en diens zoon werd in 1815 zonder eenig recht daarop te kunnen doen gelden, verheven, doch liet slechts dochters na, waarvan de laatste in 1888 stierf.

BICKER

Dit is wel het oudste, nog bestaande regentengeslacht van Amsterdam. Reeds in 1390 komt Dirc Helmer voor, diens zoon was schepen en burgemeester en diens kleinzoon nam den naam zijner moeder (van den Anxter) aan, terwijl zijn zoon wederom den naam zijner moeder (Bicker) overnam. Verheven 1815. Stamhouders aanwezig.

DE BIEBERSTEIN

De stamreeks van den Ned. tak begint in den aanvang der 17e eeuw met een Poolsch Graaf, wiens af-

stammeling in de 7e graad kwam in Limburg in 1789. In de Limburgsche ridderschap benoemd in 1816 met acte van bewijs, maar toch met den titel van baron op alle. Een takje in België met titel van Baron op alle erkend door Koning Leopold II in 1884, doch in 1935 uitgestorven; in Nederland uitgestorven 1946. Vóór 1940 bestond er nog een oudere tak in Polen.

VAN BINCKHORST

Familie van landbouwers die hunnen naam ontleenen aan het hofhoorig goed B. bij Oldenzaal en bekend sinds midden der 17e eeuw. Later winkeliers in Oldenzaal en Amsterdam. Volkomen ten onrechte en op valsche voorspiegeling verheven 1842. Een niet-geadelde tak uit een jongeren broeder van den grootvader van den verhevene en sinds 1820 Peese Binkhorst genaamd, bestaat. Geadelde tak uitgestorven 1912.

BLOYS VAN TRESLONG

Afstammend van Jacob Huybrechtsz., deken v. h. schippersgild en gezworene te Bergen op Zoom 1595, gehuwd met Geertruid Jans van Bloys uit een bastaardtak Bl. v. T. Hun zoon Jan nam den moedersnaam aan. Verheven 1815, 1816 zonder eenigen grond van recht. Een drietal stamhouders overleeft, alsook een niet-geadelde tak uit een jongeren broeder van den vader van den verhevene.

BODDAERT

In Nieuwkerk, Vlaanderen, sinds midden der 16e eeuw bekend en begin 17e uitgeweken naar Amster-

dam. Daarna in de regeering van Middelburg en verheven 1832. Een aantal stamhouders bestaat. Een jongere broeder van den verhevene is stichter van een niet-geadelde tak.

VON BODDIEN

Familie uit Mecklemburg-Schwerin, bekend sinds eind 17e eeuw; een lid verheven 1787 in den Rijksadelstand door Keizer Joseph II. Ingelijfd 1898. De familie staat op uitsterven.

VAN BOECOP

Oud-adellijk geslacht, reeds in de 13e eeuw te Epe e.o. bekend. Later in regeering van Elburg, Harderwijk en Kampen. Erkend met competeerenden titel van baron op alle 1824. Slechts een enkele stamhouder blijft over.

DE BOER

Landbouwers uit Oost-Friesland met patronymen, nog in de 18e eeuw. De schrijnwerker Hybe Everdes sinds 1795 in Bataafschen, Franschen en Nederlandschen dienst, bracht het tot kol. inf. en werd ter belooning van zijn gedrag in de Citadel van Antwerpen in 1833 verheven. Zijn zoon stierf 1839, zijne gehuwde dochter 1856.

VAN BOETZELAER

Cleefsch oud-adellijk geslacht, vanaf midden 13e eeuw bekend. Baron des H.R. Rijks door Keizer Matthias 1612. Rijksgraaf voor in 1810 uitgestorven

tak door Keizer Karel VI in 1730. Bij org. besl. van 1814 in de Hollandsche ridderschap erkend met den van ouds competeerenden titel van baron op alle 1818. Een in talrijke linies bloeiend geslacht.

SCHUURBEQUE BOEYE

Boey is een in onbruik geraakte voornaam. Jan Boeyensz. woonde midden 15e eeuw in Zierikzee en zijn zoon Jan was er in 1469 al in de regeering. In de 18e eeuw toevoeging van den naam Schuurbeque van moeders zijde. Verheven 1842. In de 19e eeuw zeer talrijk, doch thans op een paar stamhouders moetende bouwen. Er is nog een niet-geadelde tak.

VAN DEN BOGAERDE

Deze West-Vlaamsche familie begint hare stamreeks met den Bruggeling Jacob v. d. B. in het midden der 15e eeuw geboren. Zijn achterkleinzoon kwam daar in de regeering en zijne nakomelingschap bleef daarin. Een hunner, Andreas, werd in 1705 door Koning Philips V van Spanje in den adel verheven. Benoemd in de ridderschap van West-Vlaanderen 1816, van Oost-Vlaanderen 1817. Erkend in 1830 met titel van baron, overgaande bij eerstgeboorte. De hiermede begiftigde, gouverneur van Noord-Brabant, kocht Heeswijk en Dinther, zijn oudste zoon huwde eene Nederlandsche, de twee jongere bleven op Heeswijk, waar zij eene groote verzameling kunstschatten bijeen brachten. De familie staat op uitsterven.

DU BOIS DE FERRIÈRES

Maastrichtsche familie, bekend sinds het midden der 17e eeuw. Verheven tot Baron de l' Empire 26 Nov. 1813 en 1830 verheven met titel van baron, overgaande bij recht van eerstgeboorte. De zoon van den begiftigde nam den naam zijner schoonmoeder de Ferrières er bij; de kleinzoon werd 1867 Britsch onderdaan en met hem stierf in 1908 dit weinig Nederlandsch geslacht uit.

DE HAZE BOMME

Familie uit Veere, sinds midden der 17e eeuw bekend en daarna in de 18e eeuw in de regeering van Middelburg; aanneming van den naam de Haze van moeders zijde 1737. Verheven 1839; uitgestorven 1890.

VAN BOMMEL

Familie uit Westelijk Noord-Brabant. De stamreeks vangt aan met Joannes, natuurlijk kind van Maria van Dal, ged. Tilburg 10 Jan. 1668, † Tilburg 15 Juli 1721, dr. van Jan Marcusz. en Cornelia en die 25 April 1696 aldaar trouwt met Michiel Jansz. van Bommel, geb. Dongen 21 April 1669, † Tilburg 24 Jan. 1763, zn. van Jan Willem Jansz. en Maria Peters. Deze Joannes bleek een zoon te zijn van den majoor in Statendienst Philippe de Guerrie en werd door M. van Bommel aangenomen. Kleine kooplieden in 18e eeuw te Leiden. Zonder eenig recht daarop te kunnen doen gelden verheven 1815 en 1905 voor den jongeren tak. Staan op uitsterven.

VON BÖNNINGHAUSEN

Afstammend van een natuurlijken zoon van den Keizerlijken veldmaarschalk v. B., die uit het oud-adellijk markisch geslacht stamt en 1634 door Keizer Ferdinand II tot Rijksvrijheer was verheven. Benoemd in de Overijsselsche ridderschap met acte van bewijs 1816 en ten onrechte ingelijfd 1822, doch deze laatste tak reeds in 1843 uitgestorven. Stamhouders bestaan. Ook niet-Nederl. takken in Argentinië en Duitschland.

BOOGAERT

Familie uit Delfland, reeds voor einde der 16e eeuw in de stad en daar weldra in de regeering gekomen. Verheven 1905 en 1906. De oudste tak nam van moederszijde den naam van Adrichem aan. De familie is nog ruim vertegenwoordigd.

VAN DER BORCH

Geslacht van erfgezetenen te Detmold in het Lipperland en daar bekend sinds eind 14e eeuw. Reeds toen ging een jongere zoon naar Polen, later naar Lijfland en Finland. De door Keizer Maximilian I hun gegeven titel van Rijksgraaf werd in 1783 door Keizer Joseph II bevestigd voor die Graven von Borch. Een lid van den oudsten tak kwam in 1672 in Statendienst. Zijn oudste kleinzoon keerde echter naar Duitschland terug en voor zijn nageslacht werd de titel van Freiherr in 1847 door Koning Friedrich Wilhelm IV van Pruissen erkend. Benoemd in de Geldersche ridder-

schap bij org. besl. van 1814 en in 1820 erkend met den competeerenden titel van baron. De oudste tak h.t.l. nam in 1815 den naam van Rouwenoort van moederszijde aan, doch sterft uit. Leden van dit geslacht zijn overigens in aanzienlijke mate aanwezig.

DE BORCHGRAVE D' ALTENA

Geslacht afkomstig uit het land van Altena en sinds begin der 15e eeuw gevestigd in 's-Hertogenbosch, waar het tot in de 17e eeuw in de regeering bleef en toen uitweek naar de sinds 1560 in de Zuidelijke Nederlanden verworven goederen. Door den pretendent Rijksvicaris Max Joseph, keurvorst van Beieren, in 1745 verheven tot Rijksgraaf. Benoemd in de Limburgsche ridderschap met titel van graaf op alle 1816. Sinds twee eeuwen geheel verfranscht en van Nederland vervreemd, kozen de leden na de scheiding van België en Nederland de Belgische zijde.

BOREEL

De naam is afgeleid van den beroepsnaam Borelli = beul. Pietro Borelli woonde eind 14e eeuw te Farera in Lombardije en zijn zoon verscheen 1402 in West-Vlaanderen als tafelhouder. Zijne nakomelingen waren eerst in stedelijke bedieningen in Zeeuwsch Vlaanderen, vervolgens kooplieden te Middelburg en Amsterdam, waarbij zij hooge commissiën van staat tevens waarnamen en later deel uitmaakten der regeering van laatstgenoemde stad. Verheven tot Ridder 1619 door Koning James I van Engeland en 1645 tot

Baronet door Koning Karel I. In 1563 tot Baron door den Protector O. Cromwell. Bij. org. besl. van 1814 benoemd in de Hollandsche ridderschap met acte van bewijs; verheven 1821 en de vertegenwoordiger van den jongsten tak ten onrechte ingelijfd 1868. Nog tal van afstammelingen van beide takken zijn aanwezig.

BORLUUT

Gentsch patriciërsgeslacht, reeds begin 14e eeuw voorkomend. Benoemd in de ridderschap van Oost-Vlaanderen 1816, erkend 1822 zonder recht daarop te hebben; benoemd in de Limburgsche ridderschap 1842 en verheven tot graaf op alle 1847, ofschoon de begiftigde en zijn gezin te Gent bleven wonen. In 1902 uitgestorven.

VON DEM BORNE

Brandenburgsche oude adel, al in de 13e eeuw voorkomend en met stamreeks vanuit de 15e eeuw. Sinds begin 18e eeuw voeren de manspersonen veelal den voornaam Kreuzwendedich. In de tweede helft der 19e eeuw kwam een lid op Java, werd 1877 ingelijfd, doch dit diploma niet gelicht. Zijn zoon ingelijfd 1913. Een paar stamhouders zijn aanwezig.

VAN BORSSELE

Oud Walcherensch geslacht, reeds bekend in de eerste helft der 15e eeuw en in de regeering van Middelburg. Het is niet uitgesloten, dat het uit eenen

jongeren zoon der oude van Borssele's stamt. De oudste tak kwam begin 18e eeuw in de regeering van Brugge, werd in 1816 benoemd in de West-Vlaamsche ridderschap met titel van baron persoonlijk en met acte van bewijs en stierf 1827 uit. De jongere tak kwam in de regeering van Middelburg en Vlissingen; een lid is 1614 in de Zeeuwsche ridderschap opgenomen. Bij org. besl. benoemd in de Zeeuwsche ridderschap 1814 met acte van bewijs. Uitgestorven in 1917.

BOSCH VAN OUDAMELISWEERD EN VAN DRAKESTEIN

Familie van kleine kooplieden uit de stad Utrecht, bekend sinds einde der 17e eeuw. De oudste tak (Oud-Amelisweerd), verheven 1893 zonder eenig recht daarop, staat op uitsterven. De jongere tak (Drakestein), zonder eenig recht daarop verheven 1829, in de 19e eeuw overtalrijk, thans verminderd, bloeit. Er bestaan tal van niet-geadelde takken uit eerste huwelijk van een zoon van den stamvader.

VAN DEN BOSCH

Familie van kleine burgerij uit Rotterdam, bekend sinds tweede helft der 16e eeuw. De oud-gouv. gen. en minister J. v. d. B. in 1839 verheven met titel van graaf overgaande bij recht van eerstgeboorte. De familie is nog vrij talrijk vertegenwoordigd. Uit een jongeren broeder van den eersten graaf een niet-geadelde tak.

VON BOSE

Saksische oude adel, vanaf begin 14e eeuw bekend. Een lid werd 1715 werd Keizer Karel VI tot Rijksgraaf verheven, doch zijn tak stierf 1887 in mannelijke lijn uit. Een ander werd 1880 door Koning Wilhelm I van Pruissen tot Graaf bij eerstgeboorte verheven. In de eerste helft der 19e eeuw ging een lid uit Saksen in Ned. dienst naar N.O.I. en zijn zoon werd in 1903 ingelijfd. Een paar stamhouders resten.

DE BOUNAM DE RIJCKHOLT

De naam is luikerwaalsche verhaspeling van Bonhomme en aldaar bekend sinds eind 16e eeuw. Verheven tot Rijksridders door Keizer Leopold I 1691. Erkend met behoud van den titel van baron op alle, die deze glasblazers zich rond 1700 hadden aangeschaft met den koop van de baronie Rijckholt, 1822. Uitgestorven in mannelijke lijn 1923. In den Belgischen adel is eene familie de Bonhomme, voerende hetzelfde wapen.

BOURCOURD

Familie uit Apples bij Morges in Waadtland, waarvan een lid als soldaat in Den Haag kwam einde der 17e eeuw. Zijn achterkleinzoon werd Rijnvaartcommissaris en staatsraad en 1837 verheven. Hij bleef in Duitschland gevestigd en zijne kinderen eveneens. In 1885 uitgestorven.

BOUWENS

De stamreeks vangt aan in het eind der 16e eeuw te Maastricht. IJzer- en geschuthandelaars in Amster-

dam en sinds 1747 Heeren van Horssen. Verheven 1831 zonder eenig recht daarop te hebben. Uitgestorven 1900. Een jongere broeder van den eersten Heer van Horssen uit deze familie stichtte eenen nog bestaanden tak in Engeland.

BOWIER

Militair geslacht uit Cheshire in N.W. Engeland en in 1590 h.t.l. gekomen. Eenige leden zaten in de regeering van Doesburg en 's-Hertogenbosch. Bij org. besl. van 1814 ten onrechte benoemd in de Noord-Brabantsche ridderschap, met acte van bewijs, doch de begiftigde zonder kinderen overleden. In 1821 verheven, zonder recht daarop te hebben. Ofschoon in de 19e eeuw zeer uitgebreid (de oudste zoon van den geadelde van 1821 had 25 kinderen) is de familie hard aan het uitsterven en de overgebleven stamhouders behooren tot de arbeidersklasse.

VAN BRAAM

Te Gent in Vlaanderen vanaf het midden der 16e eeuw vermeld en 1586 h.t.l. gekomen. De vice-admiraal v. B. werd 1816 zonder eenig recht daarop te kunnen doen gelden verheven. Zijn nageslacht heeft zich doorgaans in N.O.I. opgehouden en is daar in 1939 uitgestorven. Uit een jongeren zoon spruiten niet-geadelde takken v. Br. Houckgeest en v. Br.

VAN BRAKELL

Nederbetuwsch oud-adellijk geslacht, waarvan de stamreeks opklimt tot de eerste helft der 15e eeuw.

Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap en 1822 erkend met den competeerenden titel van baron op alle. De oudste tak tot den Brakell stierf in 1904 uit. Twee naamdragers van den tak van Wadenoyen overleven.

VAN DEN BRANDELER

Familie reeds in het midden der 14e eeuw bekend onder den naam van den Emelenberg, na 1400 Huybrechts v. d. E., naar een goed ten N. van Breda. In de 16e eeuw in de regeering aldaar en na hunne vlucht naar Dordrecht in 1625, ook in die stad bekende regenten. Verheven 1896, 1897, 1898. Thans nog een zeer uitgebreid geslacht.

BRANTSEN

Afkomstig van Brant Henricks, die begin 16e eeuw te Ede woonde, wiens zoon er schout was, doch naar Arnhem trok en daar in de regeering kwam, evenals zijn nageslacht. Verheven 1824, doch 1826 uitgestorven. Verheven 1828 met titel van baron overgaande bij recht van eerstgeboorte. De familie staat op uitsterven.

DE BRAUW

Zuid-Brabantsch magistraatsgeslacht ten platten lande in de tweede helft der 15e eeuw bekend; uitgeweken naar Zeeland 1581 en aldaar twee eeuwen lang als baljuw, dijkgraaf en rentmeester werkzaam. De naam beteekent in Zuid-Nederland: de pronker. Ver-

heven 1839; uit een jongeren broeder van den verhevene stamt de tak ten Noever de Br. Nog zeer ruim vertegenwoordigd.

VAN BREUGEL

Stammend uit Breugel, N.-Br. en daar bekend sinds eind 15e eeuw, in 's-Hertogenbosch 1579, in de regeering aldaar sinds 1629. Verheven 1815, 1822. Titel van baron overgaande bij eerstgeboorte voor het hoofd der familie 1826. Deze tak staat op uitsterven. De tak de Rovere v. Br. stierf in 1874 uit en de tak du Peyrou v. Br. in mannelijke lijn 1936. De tak Clifford Kocq van Breugel is nog sterk vertegenwoordigd in N.O.I. en h.t.l. Een lid van dezen tak werd 1875 door Koning Wilhelm I van Pruissen ingelijfd, doch deze tak stierf 1937 uit.

VAN BRIENEN

Oud-Veluwsch geslacht van kleinen adel. Een tak in Wageningen zat daar al in de 16e eeuw in de regeering en verdeelde zich rond 1600 in twee stammen, waarvan de oudste in de regeering van Wageningen en Rhenen bleef, zich vóór 1800 van Ramerus erbij noemde en in 1889 uitstierf. Deze werd in 1817 zonder voldoende bewijzen erkend. De jongste stam bekleedde hooge posten in de Spaansche, later Oostenrijksche Nederlanden, noemde zich naar het door erfenis verkregen goed Guesselt bij Amby, werd in volslagen tegenspraak met bovenstaande in dat zelfde jaar 1817 benoemd in de Limburgsche ridderschap met acte van

bewijs en stierf h.t.l. 1858 en in Oostenrijk 1878 uit.

Een tweede geslacht van dezen naam stamt bewijsbaar uit Amersfoort, waar het begin 17e eeuw gevestigd was, doch vermoedelijk hooger uit een der kleine Veluwsche jonkers, die zich rond 1600 in de Lijmers vestigde en in tweede huwelijk mistrouwde. De Amersfoorter was apotheker, diens zoon stadsarmendokter voor de Roomschen te Leiden, de kleinzoon stichter van een befaamd handelshuis te Amsterdam. Een lid, maire van die stad werd door Napoleon I tot Baron de l' Empire verheven in 1812 en in 1814 benoemd in de Hollandsche ridderschap, N.-B., zonder acte van bewijs. Zijn zoon werd 1825 verheven tot baron, overgaande bij recht van eerstgeboorte. In 1835 volgde erkenning met titel van Baron op alle. Hiervoor was geene schaduw van recht aanwezig. Men liet zich aan hoogerhand in deze bedriegen door de aanzienlijke huwelijken in de familie gesloten en door kranke bedenksels over vreemde adellijke afkomst. De familie stierf in mannelijke lijn uit in 1903 en wordt slechts vertegenwoordigd door eene 65 j. gehuwde vrouw.

VAN BROECKHUYSEN

Adellijk Veluwsch geslacht vanaf de 15e eeuw in de regeering van Harderwijk bekend en sinds midden 16e in de ridderschap der graafschap Zutphen. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap en 1822 erkend met titel van baron op alle. De laatste mannelijke afstammeling was wederom burgemeester van Harderwijk. Uitgestorven 1887.

VAN BRONKHORST

Familie van kleine ambtenaren, uit Rhenen afkomstig en 1674 naar Holland gekomen. Zonder recht daarop te hebben 1849 verheven, waarbij toespelingen op verwantschap met de oude Geldersche baanderheeren, geheel op inbeelding berustend, niet zonder invloed waren. Uitgestorven in 1923.

VAN DER BRUGGHEN

Weselsch regeeringsgeslacht, vanaf tweede helft der 16e eeuw bekend; in de 18e eeuw in Staten- en O. I.C.-dienst. Zonder eenig recht daarop verheven 1815. Uitgestorven 1899. Een oudere, niet-geadelde tak bloeit.

VON BÜLOW

Mecklenburgsch oud-adellijk, zeer uitgebreid geslacht. Stamvader van den Nederl. tak reeds begin 13e eeuw vermeld. Einde 18e eeuw in Nederland gekomen, 1841 ingelijfd. Het geslacht staat h.t.l. op uitsterven.

VAN DER BURCH

Delfland. Afstammend van Adam Claes Toudenzn., vermeld einde 14e eeuw en anderhalf eeuw lang levend onder patronymen. Sinds midden 16e als van der B. regeeringsgeslacht van Delft. Verheven 1816. Uitgestorven 1873.

VAN BURMANIA

Friesche heerschappen, to Birdingaterp genaamd en voorkomend sinds begin 15e eeuw en einde dier eeuw,

na huwelijk met eene Burmania, aldus genaamd. Benoemd in de Friesche ridderschap bij org. besl. 1814. Uitgestorven 1834.

DE BYE

Familie uit Lier, rond 1600 uitgeweken naar het Noorden en belast met kleinere posten in 's-Gravenhage. Benoemd tot Chevalier de l' Empire door Napoleon I 25 Nov. 1813, verheven zonder eenig recht daarop te hebben, 1830, titel bij eerstgeboorte overgaand van ridder, voor den oudsten zoon van den verhevene, 1842, die zich naar zijne moeder van der Does vooraf noemde. Hiervan zijn nog tal van afstammelingen en stamhouders aanwezig. Van den tweeden zoon kwam een tak, die snel achteruitging, tot de arbeidersklasse is afgedaald en nog eenen stamhouder telt.

VAN BYLANDT

De stamvader is de Geldersche ministeriaal Dirc Doys, vermeld midden 13e eeuw. Zijn kleinzoon noemt zich reeds gezegd van Bylandt, naar hun landgoed bij Pannerden in Cleefsland. Rijksvrijheer door Keizer Rudolf II 1590, Rijksgraaf door Keizer Leopold I 1678 voor den jongsten tak. Bevestiging van dien titel voor twee broeders uit den oudsten tak door Keizer Franz Joseph 1865. Benoemd in de Noord-Brabantsche en Geldersche ridderschappen bij org. besl. van 1814, in de Hollandsche 1815, allen met titel van graaf op alle. Erkend als zulks 1819 en 1845. Ingelijfd als zulks 1866 en erkend 1889 voor den oudsten tak. De familie was

tot in de 20e eeuw zeer uitgebreid. De oudste tak h.t.l. staat op uitsterven. Eene jongere zijlinie in Pommeren bestaat nog met twee stamhouders. De jongste tak telt nog éénen stamhouder. De alleroudste tak in Duitschland en Oostenrijk is verm. reeds uitgestorven.

CAAN

Geslacht van kleine kooplieden, afkomstig uit Delftshaven en te Rotterdam gevestigd; in de 18e eeuw aldaar in de regeering. Zonder recht daarop te hebben verheven 1815 en 1821. Uitgestorven 1939.

CALKOEN

Afkomstig uit Gorssel en rond 1600 in Amsterdam gekomen, waar zij in de regeering kwamen. Verheven 1816 met verleening van den titel van baron bij eerstgeboorte. Ten onrechte meende de familie van ouden adel te zijn; erkenning werd bij nadere bewijzen daarvoor, beloofd. Een aantal stamhouders overleeft, evenals tal van niet-geadelde takken, Calkoen en van Beeck Calkoen genaamd.

VAN CAMMINGHA

Friesche heerschappen genaamd Eminga uit Stiens en bekend sinds begin der 15e eeuw. De schoondochter van den stamvader was eene Cammingha en haar zoon nam dien naam aan. Bij org. besl. van 1814 benoemd onder de edelen van Friesland. Er is nog één stamhouder over.

VAN RAAB VAN CANSTEIN

Westfaalsch oud-adellijk geslacht, uit het hetzelfde geslacht, als de reeds begin 12e eeuw vermelde von Pappenheim's. De stamreeks van den Nederl. tak begint in den aanvang der 15e eeuw. Een lid verkreeg 1702 erkenning van Koning Friedrich I van Pruissen. Ingelijfd 1891 en 1895. Twee stamhouders in leven.

VAN CAPELLEN

Oost-Friesch oud-adellijk geslacht, uit de 16e eeuw bekend. Ingelijfd 1815; uitgestorven 1899.

VAN DER CAPELLEN

Cleefsch oud-adellijk geslacht, bekend sinds eind der 13e eeuw. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche en Utrechtsche ridderschappen en in 1822 verleend titel van baron op alle. De in de 19e eeuw nog zeer talrijke familie, zoowel h.t.l. als in Hessen, is uitgestorven op den tak, vroeger op de Marsch, na.

DE CASEMBROOT

Begin 15e eeuw stammend uit Damme, Vlaanderen. Op het eind dier eeuw in de regeering van Brugge, uitgeweken naar Holland eind 16e eeuw, later in regeering van Utrecht. Op attest van de Brugsche magistraat uit 17e eeuw ingelijfd 1815, erkend 1835. Beide takken zijn nog in geringen getale vertegenwoordigd.

CHANGUION

Familie uit Vitry in Frankrijk en als refugiés uitgeweken naar Halle a. S., vervolgens oprichters van eenen vermaarden boekhandel te Amsterdam en te Londen. Een lid werd 1813 alg. secr. v. h. voorloopig bestuur en voor zijne verdiensten verheven 1815. Al te zeer betrokken in de politieke kuiperijen van den kroonprins tegen Koning Willem I, maakte hij zich bovendien schuldig aan wisselruiterij, waarvoor hij bij verstek veroordeeld en 1825 geschrapt werd uit den adel, alsook zijne na 1822 geboren afstammelingen-naamdragers. Deze leven nog in Zuid-Afrika.

DE CHARON

Kleine adel uit Languedoc, bekend sinds midden der 16e eeuw. Een lid kwam met het Fransch gezantschap ter vredeshandeling in 1713 te Utrecht en bleef h.t.l. Zijne kleinzoons werden 1822 ingelijfd. De tak van den oudste stierf h.t.l. in 1902 uit, die van den jongste vestigde zich in N.O.I. en bij name in de Groote Oost en stierf in mannelijke lijn uit in 1928.

CHASSÉ

Afstammend van een na de herroeping van het Edict van Nantes uit Frankrijk gevlucht predikant, die 1686 in Maurik werd beroepen. De luit.-gouv.-gen. P. Th. Ch., broeder van den vermaarden krijgsman D. H., die in 1810 door Lodewijk Napoleon I tot Baron de l'Empire was verheven, werd 1830 verheven tot baron,

overgaande bij recht van eerstgeboorte. Uitgestorven 1861.

DU CHASTEL

Oud-adellijk Henegouwsch geslacht, vermeld vanaf midden der 13e eeuw. Verheven tot Burggraaf van Haubourdin en Emmerin 1605 door Koning Philips III van Spanje. Rijksgraaf door Keizer Leopold I.

Benoemd in de Henegouwsche ridderschap 1816. Erkend met titel van graaf op alle 1827 voor een tak, sinds schier eene eeuw in Nederland gevestigd, doch deze is in de 19e eeuw weer geheel Belgisch geworden, waar de bevestiging van hunnen titel in 1857 door Koning Leopold I en 1876 door Koning Leopold II plaats vond.

VAN CITTERS

Oorspronkelijk van Seters genaamd en in het midden der 15e eeuw gevestigd te Breda. Sinds 1589 in Middelburg en daar gedurende 17e en 18e eeuw in de regeering. Verheven 1828 en 1872. H.t.l. is de familie niet talrijk meer; een tak leeft in Engeland en twee uitgebreide in N.-Amerika.

CLIFFORD

Familie uit Lincolnshire, waarvan de samenhang met het oude geslacht van dien naam onbewezen is. Bekend sinds einde der 16e eeuw en sinds 1640 kooplieden te Amsterdam, waar zij in de 18e eeuw in de regeering kwamen. Verheven 1815, verleening van baron bij eerstgeboorte 1874 voor den oudsten tak, die

op uitsterven staat. Verheven 1815 voor den tak, die in 1939 uitstierf, doch waartoe ook behoort de uitgebreide familie Oetgens van Waveren Pancras Clifford.

COENEN

Een ook blijkens het wapen Brabantsch geslacht, dat ten Hove kwam met een dienaar van Prins Willem I, uit Zevenbergen, die 1585 huwde. Zijne nazaten bleven in landsbetrekkingen. Erkend 1841, 1844 en 1845, alhoewel zulks onverklaarbaar is, daar er nimmer bewijzen van hunnen ouden adel aan het licht zijn gekomen. De oudste tak van 's-Gravesloot telt, evenals die van den Oosterhoff, nog stamhouders.

VAN COEVERDEN

Stammende uit de Rijks-onmiddelbare Heeren van Borculo, reeds midden 12e eeuw bekend en de eenig-overgeblevene Nederlandsche dynastenfamilie, die o.a. het muntrecht bezat. De stamreeks begint met Hendrik II van Borculo, vermeld 1232, als hij de erfdochter van Roelof II Burggraaf van Coeverden huwt. Hun kleinzoon neemt den naam van Coeverden aan. Zeer uitgebreid geslacht, bij org. besl. van 1814 benoemd in de Overijsselsche ridderschap, doch waarvan alleen in zeer talrijke mate, het nageslacht van een 19e eeuwsch lid van den tak tot Wegdam over is, die zelf tot den boerenstand overging.

VAN COLLEN

Akensch geslacht uit eind 15e eeuw bekend als von Cöln. Verheven in den Rijks adelstand door Keizer

Ferdinand II 1630 voor een uitgestorven tak. Adelsbevestiging door Keizer Leopold I 1659, Koning Karel II van Spanje 1683 en 1686, verheven tot Rijksridder 1716 en 1734 door Keizer Karel VI, alles voor uitgestorven takken. Magistraatsgeslacht in Aken tot en in Amsterdam sinds einde der 17e eeuw. Ingelijfd 1815. Uitgestorven 1853.

COLLOT D' ESCURY

Kleine adel uit Picardië, sinds midden der 16e eeuw bekend. Adelserkenning door Koning Lodewijk XIV 1653 en 1675. Uitgeweken 1685, ingelijfd 1816 met verleening van titel van baron op alle, eene onbegrijpelijke overwaardeering, daar die titel nimmer in Frankrijk was gevoerd en dit de waarde van dezen titel, den oudsten inheemschen adel toekomend, verminderde. De middelste tak dezer in de 19e eeuw zeer talrijke familie bloeit nog met stamhouders, gedeeltelijk wederom in Frankrijk metterwoon verblijvende.

DE CONSTANT REBECQUE

Familie van kooplieden te Genève en Lausanne, alleen Constant genaamd en zeggend uit Artesië in Noord Frankrijk herkomstig te zijn. In Genève sinds tweede helft der 16e eeuw. Een lid, predikant en rond 1700 theologisch hoogleeraar te Lausanne had een zoon, die zich C. de Rebecque ging noemen naar een bekend Noordfransch hervormd geslacht. Hij kocht heerlijkheden in Waadtland en werd aan het eind zijns levens generaal in Statendienst. De tak van zijn

oudsten zoon, zich erbij noemende: de Villars werd ingelijfd 1824, die van den jongsten zoon in 1846 beiden met titel van baron op alle, hetgeen wederom eene onberedeneerde overwaardeering beteekende en tevens eene inconsequentie, daar Zwitserland geene reciprociteit erkent. De oudste tak is h.t.l. sinds 1894 in mannelijke lijn uitgestorven, doch bestaat nog in Zwitserland en België, de jongste tak heeft nog éénen stamhouder.

CORNETS DE GROOT

Delftsch regeeringsgeslacht, aldaar bekend sedert eind 15e eeuw en dat meende uit een fransch geslacht Cornets te stammen, hetgeen onbewezen is. Zij voerden ptronymen. Aanneming van den naam de Groot begin 16e eeuw naar moedersfamilie, hetgeen eer zou duiden op een gebrek aan achternaam van vaderszijde. Later in hooge staatsbetrekkingen. Verheven 1843 met belofte van inlijving bij nader bewijs van afstamming uit een adellijk geslacht Cornets. De familie staat op uitsterven. Een niet geadelde tak leeft in N.-O. I.

DE COURT

Familie van kooplieden uit Saintonge, eind 17e eeuw uitgeweken naar Dordrecht en daar eind 18e eeuw in de regeering. Ingelijfd 1817, hoewel zij niet tot den adel werden gerekend te behooren. Uitgestorven 1900.

DE LA COURT

Familie uit Tongeren, aldaar in de tweede helft der 17e eeuw bekend, te Hasselt in de regeering en in het

midden der 18e eeuw in Noord Brabant gekomen. De landdrost van Brabant werd 1823 verheven zonder eenig recht daarop te kunnen doen gelden. Uitgestorven in mannelijke lijn 1932.

DE CRASSIER

Oorspronkelijk le Crachier genaamd, d.w.z. hij, die met een van een spijker voorzienen stok de bruikbare kolen uit de sintels harkt en sinds midden 16e eeuw in Luikerland bekend. Baron des H. R. Rijks 1703 door Keizer Leopold I. Benoemd in de ridderschap van Limburg 1817. Ingelijfd met titel van baron op alle 1819 en 1822. De familie staat op uitsterven.

CREUTZ

Finsche familie, bekend vanaf eind 15e eeuw en die slechts patronymen voerde tot het eind der 16e eeuw. Een hunner verkreeg 1569 vernieuwing van adeldom van Koning Johan III van Zweden. Zijn kleinzoon werd 1625 bij de stichting van het Zweedsche ridderhuis ingeschreven als Creutz. Diens zoon werd 1654 door Koningin Christina verheven tot Baron en diens zoon 1719 tot Graaf door Koningin Ulrica Eleonora. Met dien titel in den Russischen adel ingelijfd 1818 door Czar Alexander I. Ingelijfd met titel van baron op alle 1867. Een stamhouder is aanwezig. In Zweden bestaan grafelijke en baronale takken.

CUSTIS

Engelsche familie uit Arencester, bekend sinds begin 17e eeuw. Omstreeks 1650 in Rotterdam gekomen,

vervolgens naar Brugge en daar in de regeering. Verheven in den adel der Oostenrijksche Nederlanden door Keizer Karel VI 1727. Ingelijfd 1862. Uitgestorven 1882. Een oudere tak Custis de Calvoorde bestaat in België.

VON DAEHNE

Afstammend van een timmerman te Riga, begin 18e eeuw, wiens zoon lakei werd van den Hertog van Brunswijk-Wolfenbüttel en daar moest trouwen met de bijzit des Hertogs, eene waschvrouw. De Hertog bezorgde den zoon uit dat huwelijk, dien hij als den zijne beschouwde, betrekkingen h.t.l. en stelde hem daarna tot zijnen gemachtigde in Den Haag aan. Hij werd door den Rijksvicaris in 1792 in den Rijksadel verheven en zijne beide zoons werden 1822 ingelijfd. Hunne nakomelingschap stierf h.t.l. in 1936 uit, doch een zoon van den oudsten ingelijfde ging naar Brunswijk terug en deze tak leeft voort.

DEDEL

Reeds midden 14e eeuw in de regeering van Utrecht, dan van Leiden, Delft, 's-Gravenhage en ten slotte eind 17e eeuw van Amsterdam. Verheven 1815. Titel van baron overgaande bij eerstgeboorte 1844 en 1849 voor uitgestorven takken. Een paar stamhouders overleven.

VAN DEDEM

Bentheimsch oud-adellijk geslacht uit het huis Wesenhorst, in het midden der 12e eeuw vermeld en waar-

van een jongere tak Thideham en later Dedehem heet en einde 13e eeuw optreedt. Sinds einde 16e eeuw h.t.l. gevestigd en in de regeering van Zwolle en Harderwijk. Comte de l' Empire 1811 door Napoleon I. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche en Overijsselsche ridderschappen. Wijders 1814 en 1816; erkend met competeerenden titel van baron op alle 1822, 1870, 1873, 1874. De takken op den Gelder en Vosbergen zijn uitgestorven, de tak Driesberg staat op uitsterven, slechts de tak tot den Berg is in grooten getale vertegenwoordigd.

VAN DELEN

Kleine Veluwsche adel uit Delen onder Ede en daar begin 14e eeuw vermeld. Bij org. besl. van 1814 in de Geldersche ridderschap benoemd. De tak van Druten is in 1940 uitgestorven, de tak van den Lakenburg, die 1881 erkend werd, als baron op alle, in mannelijke lijn in 1895.

VON DERFELDEN

De naam is oorspronkelijk von Dorfeld naar het stamslot van dien naam in Waldeck, alwaar de familie vanaf het begin der 16e eeuw vermeld wordt, doch weldra naar Oostland trok en daar begin 17e eeuw Zweedsch Baron werd. Een lid kwam eind 18e eeuw in Statendienst. Zijn zoon werd 1815 in de Utrechtsche ridderschap benoemd, met acte van bewijs; hem werd 1823 de titel van baron, overgaande bij recht van eerstgeboorte verleend, doch hij stierf kinderloos 1857.

DEUTZ

Afkomstig van de voorstad van Keulen op den rechter Rijnoever, waar de familie in het midden der 16e eeuw vermeld wordt. Sinds rond 1600 kooplieden in Amsterdam en sinds einde 17e eeuw aldaar in de regeering. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Hollandsche ridderschap met acte van bewijs. Uitgestorven 1913.

DIBBETS

Familie van landbouwers, te Voorst, daar vermeld sinds midden 17e eeuw en patronymen voerend. De naam is ontleend aan eene hofstede Debets en heeft niets uitstaande met het vermaarde Rheinlandsche predikantengeslacht van dien naam. De luit.-gen. Dibbets werd om zijne krijgsverdiensten in 1835 verheven met titel van baron overgaande bij eerstgeboorte. Sinds geruimen tijd is de familie vrijwel uitsluitend in Ned. O. I. gevestigd en daar vrij talrijk vertegenwoordigd, terwijl tal van niet-geadelde takken zeer ruim verspreid zijn.

VAN GRONSFELD DIEPENBROECK

Westfaalsch oud-adellijk geslacht, afkomstig van het gelijknamig slot tusschen Aalten en Bocholt en daar sinds begin 14e eeuw vermeld. De naam von Gronsfeld door huwelijk van 1468 in 1719 daarbij gevoegd. Verheven tot Rijksvrijheer door Keizer Ferdinand III 1652, tot Rijksgraaf door Keizer Karel VI 1719. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Noord-Brabantsche

ridderschap met titel van graaf op alle. Het geslacht kwam in de eerste helft der 18e eeuw met 3 broeders hier te lande, doch stierf h.t.l. in 1827 uit; de tak van een dier broeders, naar Duitschland teruggekeerd, stierf daar in 1918 uit, doch de van Diepenbroeck's bestaan er verm. nog wel.

DIERT

Oud Haarlemsch regeeringsgeslacht, daar vóór de 15e eeuw al bekend, later in de regeering te Gouda. De oudste tak van Melissant, verheven 1815, uitgestorven 1902; de jongste tak van Kerkwerve, benoemd in de Zuid-Brabantsche ridderschap 1817, verkreeg titel van baron, overgaande bij eerstgeboorte 1823, doch stierf 1871 uit. De naam is een voornaam.

DITTLINGER

Ketelsmeden uit Dittlingen bij Thun. Sinds midden 15e eeuw in den grooten raad van Bern en sinds 1783 bevoegd tot voeren van het praedicaat: von. Eind 18e eeuw h.t.l. gekomen in het regiment von Stürler. Verheven 1900. Het geslacht staat op uitsterven.

VAN DER DOES

Afstammend van eenen Haagschen schout uit het midden der 16e eeuw, wiens samenhang met het adellijk geslacht, met stamhuis bij Leiderdorp, in het begin der 14e eeuw vermeld en, uitgestorven in mannelijke lijn 1810, niet bewezen is. In de regeering van Gorinchem en Gouda. Verheven 1815, 1817 en 1827

met belofte van erkenning bij nadere bewijzen. Uit den in 1815 verhevene stamt de thans nog in vrij ruime mate vertegenwoordigende familie. De andere zijn uitgestorven. Er bestaat nog een niet-geadelde tak.

DOMMER

Oorspronkelijk Pletser genaamd, hetgeen beduidt: koopman in tweede soort laken en gevestigd in Amsterdam, alwaar voorkomend in het midden der 15e eeuw en daar in de regeering. Later Brouwer genaamd en sinds einde 16e eeuw door overname van moedersnaam: Dommer, een even oud Amsterdamsch regentengeslacht. Verheven in den adel der Oostenrijksche Nederlanden door Keizerin Maria Theresia 1743. Ingelijfd 1818. Uitgestorven in mannelijke lijn 1928. Een tak in België stierf ook uit.

VAN DONGEN

Dit geslacht komt voort uit de van Dalem's, eenen jongeren tak der van Arckel's. De thans bewijsbare stamreeks na de vernietiging van alle familiebescheiden door blikseminslag op Dinkellust, Denekamp, op 15 Aug. 1880, begint met eenen uit Holland afkomstigen, in 1572 benoemden dijkgraaf van Salland. Na geleverd bewijs van riddermatigheid, in de Drenthsche ridderschap 1664. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Drenthsche ridderschap. Uitgestorven 1830.

VAN DOORN (I)

Wielmakers uit Doorn in Utrecht, in het begin der 17e eeuw te Gorinchem gevestigd en daarna gedurende

eenige geslachten schouten van Asperen. Verheven zonder recht 1880. Er zijn nog stamhouders.

VAN DOORN (II)

Afstammend van eenen Vlissingschen houtzaagmolenaar, die rond 1700 naar de West trok, waar zijn nakroost eene eeuw lang bleef. Verheven tot Chevalier de l' Empire door Napoleon I, 1813. Diens zoon, gunsteling der beide eerste Nederlandsche Koningen, werd zonder eenig recht daarop te hebben, verheven 1829 met titel van baron, overgaande bij eerstgeboorte. Zijn tak stierf 1934 in mannelijke lijn uit. Zijn broeder werd 1829 verheven en deze tak telt nog eenige stamhouders.

VAN DOPFF

Stammend uit een Paltzsche officier van onbekende herkomst uit einde 17e eeuw, die het tot luit.-veldmaarschalk v. h. Duitsche Rijk en generaal in Statendienst bracht en in 1685 door Keizer Leopold I in den Rijksadel verheven werd. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Noord-Brabantsche, van 1816 in de Limburgsche ridderschappen, met acten van bewijs. Geheel ten onrechte erkend met titel van baron op alle 1822 en 1828. Uitgestorven 1922.

VAN DORTH

Stammend uit het geslacht van Heeckeren en zich noemend naar hunne bezitting het huis te Dorth, Gorssel, reeds begin 14e eeuw. Bij org. besl. van 1814

benoemd in de Geldersche ridderschap. Erkend 1822 met den competeerenden titel van baron. Nog twee stamhouders overleven. Een tak in Baden is in de 20e eeuw uitgestorven.

DRUYVESTEYN

De naam is afgeleid van de brouwerij de Druyf, eigendom van den stamvader in het midden der 16e eeuw en sindsdien in de regeering van Haarlem. In mannelijke lijn uitgestorven 1942. Een niet-geadelde tak bestaat.

DUMONCEAU

Afkomstig uit Wallonië en sinds begin 17e eeuw te Ukkel bij Brussel gevestigd. De naam beteekent: van der Hoop. Door dien aaneen te schrijven en de klemtoon te leggen op de eerste lettergreep werd meegewerkt, om oorsprong en beteekenis te verdoezelen. In deze familie was het dorpskosterschap te Ukkel erfelijk, doch daar dit geen genoegzaam bestaan bood, legde zij zich op uienteelt toe. De generaal Dumonceau, eerst meester steenhouwer te Brussel, werd 1810 door Lodewijk Napoleon verheven tot Graaf van Bergerduin en 1811 door Napoleon I tot Comte de l' Empire et de Bergendal. Verheven 1820 met titel van graaf, overgaande bij eerstgeboorte. Verleening van den titel van graaf op alle 1874. Graaf bij eerstgeboorte door Koning Leopold I 1845, op alle door Koning Leopold II 1871 en 1875. De Nederlandsche tak staat op uitsterven. In België bloeien er verscheidene, ook niet-geadelde.

VAN DER DUSSEN

Afstammend van eenen Delftschen magistraat Jan van der Smaling Jacob Bruinsz., uit einde 15e eeuw, wiens kinderen hunnen moedersnaam aannamen. Regeeringsgeslacht in Delft, Dordrecht, Gouda en Schiedam. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Noord-Brabantsche ridderschap met acte van bewijs. Verheven 1815 met belofte 1824 van erkenning bij nadere bewijzen. Uitgestorven 1909.

VAN DER DUYN

Oud riddermatig geslacht, vermoedelijk uit jongeren tak der van Brederode's, doch reeds in het begin der 14e eeuw zich noemende naar hun huis ter Duyn in Zevenhuizen (Z.-H.). Pas door overgang naar den gereformeerden godsdienst in 1667 in de Hollandsche ridderschap gekomen. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Hollandsche ridderschap, graaf bij eerstgeboorte 1815. Baron op alle 1822, graaf op alle voor één tak 1874. Uitgestorven in mannelijke lijn 1947.

VAN ECHTEN

Zuid-Drentsch oud-adellijk geslacht met stamreeks, reeds in het midden der 13e eeuw aanvangend. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Overijsselsche ridderschap. Woonde tot begin 19e eeuw op Echten, doch stierf in mannelijke lijn uit in 1818.

VAN ECK

Betuwsche kleine adel, vermeld vanaf eind 13e eeuw, doch met bewijsbaren stamvader uit midden 15e. Een

lid kwam op den voorgrond eind 16e eeuw door zijn huwelijk met de weduwe van Lubbert Torck van Nederhemert en in de regeering van Arnhem en de ridderschap der Veluwe. Zijn nageslacht doorgaans in het leger. Vanouds gevoerde titel van baron op alle gegeven 1840. Eene fantastische inbeelding voerde de afkomst op tot de vroege middeleeuwen in Keulen. In verband daarmede werd toevoeging van den naam van Panthaleon in 1873 verkregen door den toen eenigen stamhouder, wiens nageslacht thans zeer talrijk is.

ECKHARDT

Regeeringsgeslacht uit Auerbach in Beieren, bekend sinds begin 16e eeuw. Verheven in den Rijksadel door Keizer Ferdinand II 1634. Toevoeging van grootmoedersnaam van Harencarspel eind 18e eeuw. Verheven 1825 met belofte van inlijving bij nadere bewijzen, waarvoor geene nadere moeite is gedaan. Uitgestorven in 1936.

EEKHOUT

Naam afgeleid van het beroep: eekmolenaar. Bekend sinds begin 16e eeuw in Kampen, daar en in Zwolle in de regeering. Verheven 1905. Er zijn nog stamhouders.

ELIAS

Oorspronkelijk de Cort genaamd en sinds tweede helft der 14e eeuw gevestigd in het Zuidelijke deel

der Majorij van 's-Hertogenbosch. In het eind der 16e eeuw genaamd van den Distelberg; naar Amsterdam getogen en daar in de kleine bedieningen geraakt. Sinds dien werd het patronym Elias gevoerd. In de Amsterdamsche magistraat in de 18e eeuw. Een tak nam den naam Witsen van moederszijde erbij.

Verheven 1815, 1890, 1896, 1897, 1912, 1913, 1914, 1924 en 1929. Er bestaan vele niet-geadelde takken. De familie is nog in zeer ruimen getale vertegenwoordigd.

ELOUT

Bekend sinds François Hélaut, geboren in Gent midden 16e eeuw en uitgeweken naar Haarlem, waar de naam alras tot Elout vervormd werd. Kooplieden aldaar, eind 18e eeuw met ééne generatie in de regeering. De staatsraad Elout werd 1854 verheven, zonder eenig recht daarop te kunnen doen gelden. Zijn tak stierf in 1939 uit; die zijner broeders bestaan.

ELSEVIER

Leuvensche familie, die den naam ontleende aan een uithangbord, waarop het „helsche vuur" stond afgebeeld. Uitgeweken naar Leiden 1580, waar de familie als boekhandelaars en drukkers grooten naam verwierf. De gezaghebber op Curaçao, die in 1811 den naam eener voormoeder Rammelman erbij genomen had, werd zonder recht daarop in 1829 verheven. Hoewel nog mannelijke leden overleven, staat het geslacht op uitsterven.

ENGELEN

Bekend sinds het midden der 15e eeuw; de naam is het patronym van Engelbert; in de 16e eeuw in de regeering van Arnhem en vervolgens in de hoogere gewestelijke ambten. Verheven 1816. De familie staat op uitsterven.

VAN ERP

Riddermatig geslacht uit het land van Cuyk en sinds eerste helft der 15e eeuw in de Nijmeegsche ridderschap. Benoemd in de Limburgsche ridderschap 1816. Verleening van den titel van Baron op alle 1822. Twee leden kozen de Belgische zijde; de tak van een hunner stierf uit, die van den andere bestaat nog d.t.l. In Nederland uitgestorven 1903.

EVERTS (I)

Arnhemsche familie, sinds midden 17e eeuw bekend en kooplieden aldaar, later te Rotterdam. De generaal-majoor Everts werd in 1821 verheven zonder recht daarop. Uitgestorven 1923.

EVERTS (II)

Familie uit Kempen in Rheinland en daar eind 16e eeuw gevestigd; in de 18e eeuw te Arnhem gekomen en in de kleinere bedieningen. De generaal-majoor Everts, gouverneur der residentie, werd 1821 zonder recht daarop verheven. De familie staat op uitsterven. Tal van niet-geadelde takken bestaan nog.

VAN EYS

Familie van Akensche lakenhandelaars, sinds begin 17e eeuw bekend en einde dier eeuw in Amsterdam gekomen. Zonder eenig recht daarop verheven 1816. Eén stamhouder is nog aanwezig.

VAN EYSINGA

De familie heet Bolta, behoort tot de Friesche heerschappen en komt in begin 15e eeuw in Friesland's N. O. hoek voor. In het derde geslacht nam een lid den naam Eysinga, patronym van Eyse, van zijne vrouw aan. Steeds in plaatselijke en gewestelijke betrekkingen. Bij org. besl. van 1814 benoemd onder de edelen en 1825 in de Friesche ridderschap. Voldoende stamhouders aanwezig.

FABRICIUS

De naam is de verlatijnsching van het smidsberoep van den stamvader, in het midden der 16e eeuw te Haarlem vermeld. Vanaf einde dier eeuw in de regeering aldaar. Verheven 1828 en 1842. Uitgestorven 1928.

FAGEL

Familie uit West-Vlaanderen en er sinds begin 16e eeuw bekend, over Antwerpen als kooplieden naar Amsterdam in het eind dier eeuw en sinds het derde geslacht in hooge staatsbetrekkingen, voornamelijk als griffier der Staten-Generaal. Een ongehuwd lid werd in 1703 door Keizer Leopold I tot Rijksbaron verheven. Vijf broeders in 1815 tot Baron overgaande bij recht

van eerstgeboorte verheven. Vier stierven ongehuwd. Uitgestorven 1940.

FALCK

Oost-Friesche heerschappen, sinds begin 15e eeuw vermeld als Valck of Fulco op Mariënwehr. Bevestiging van adel door Keizer Karel V in 1521 en bekrachtigd door Keizerin Maria Theresia 1777. Meest in krijgsdienst en aldus in de Nederlanden gekomen begin 18e eeuw. Erkend 1816. Eenige stamhouders overleven, terwijl er nog een tak in de Unie van Zuid-Afrika gevestigd, bestaat.

FEITH

Familie reeds eind 14e eeuw in Elburg gevestigd en sinds midden der 16e in de regeering aldaar. Verheven 1901 en 1905. Nog zeer talrijk vertegenwoordigd, terwijl ook een niet-geadelde tak bestaat.

VAN DER FELTZ

Militaire familie van onbekende herkomst, voor het eerst in Drenthe vermeld in eerste helft der 17e eeuw. Verheven 1867, ingelijfd 1882. Ingelijfd met titel van Baron op alle 1893 en 1901 zonder voldoende recht daarop. Zeer uitgebreid geslacht.

DE FICQUELMONT

Lotharingsch geslacht, volgens familiegegevens reeds in de 12e eeuw vermeld. Overigens weinig bekend, doch verm. in 18e eeuw Rijksgraaf geworden.

Benoemd in de Luiksche ridderschap als Graaf op alle 1816 en diens broeder N. B. erkend als Graaf bij eerstgeboorte 1822. Sinds 1885 Belgische adel.

VON FISENNE

Luiksch geslacht van bisschoppelijke ambtenaren, ook voorkomende onder den naam de Govy sinds eind der 15e eeuw. Adelserkenning door Koning Friedrich Wilhelm III van Pruissen 1827, ingelijfd 1866. Er zijn nog stamhouders.

FLUGI

Grauwbunderlandsche adel, sinds begin 14e eeuw bekend, als de Fluog. Een lid werd 1688 door Keizer Leopold I verheven tot Rijksbaron, doch zijn tak is uitgestorven. Eind 18e eeuw in Nederland gekomen in het Graubunderregiment. Ingelijfd 1841. Er zijn nog stamhouders h.t.l. en verschillende takken in Zwitserland.

VAN FOREEST

Oud-adellijk geslacht uit Zuid-Holland in de 13e eeuw vermeld en sinds het einde der 15e eeuw in de regeering van Alkmaar, later ook van Hoorn. Benoemd in de Hollandsche ridderschap 1814, in de Overijsselsche 1815, beide met acte van bewijs, doch de vader van den in Overijssel benoemde, in 1828 geheel inconsequent erkend. Stamhouders aanwezig.

FORSTNER

Opper Oostenrijksche keizerlijke ambtenaren, sinds midden 16e eeuw bekend. Adelsbevestiging door Keizer Ferdinand II 1623. Erkend als Freiherr door Koning Wilhelm I van Würtemberg 1827 en verleening van dien titel in Pruissen door Koning Friedrich Wilhelm IV 1854 en 1855. Ingelijfd met titel van Baron bij eerstgeboorte 1828, uitgebreid tot dien op alle 1850. Uitgestorven 1931. Er zijn nog takken in de Ver. Staten van N. Amerika en in Duitschland.

VON FRANCKENBERG

Silezisch oud-adellijk geslacht, vanaf de 13e eeuw bekend. Freiherr in Boheme door Keizer Ferdinand III 1655 en Graaf door Keizer Leopold I 1700 voor den tak Ludwigsdorf, thans uitgestorven. Boheemsch Freiherr door Keizer Karel VI 1720 voor een lid van den tak Proschlitz. Een uit dezen tak trad in 1729 in Statendienst. Ingelijfd 1880. Uitgestorven 1943.

VAN FRIDAGH

Westfaalsch oud-adellijk geslacht, uit de 12e eeuw bekend, oorspronkelijk de Sexta Feria en von Freytag genoemd en in het bezit van muntrecht. De Baltische takken von Löringhofen, voeren hetzelfde wapen, doch zijn niet aan te sluiten. Graaf des H. R. Rijks voor een uitgestorven tak door Keizer Leopold I 1692. Ingelijfd als Baron op alle 1822 en 1826. Hoewel zeer talrijk in de 19e eeuw staat het geslacht h.t.l. op uitsterven, doch het bloeit nog in Duitschland.

GANSNEB GEN[d] TENGNAGEL

Oude Overbetuwsche adel, uit de 13e eeuw bekend. Reeds in de 16e eeuw gevestigd in Overijssel. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Overijsselsche ridderschap. Erkend als Baron op alle 1822. Uitgestorven 1932.

VAN GEEN

Oorspronkelijk van Gent genaamd en van daar afkomstig uit begin 18e eeuw. Sinds midden daarvan is de naam van Geen gebruikelijk. Een lid kwam in dienst der Bataafsche Republiek 1795 en werd door Napoleon I tot Chevalier de l' Empire benoemd 1813. De luit.-gen. van Geen werd 1831 verheven met titel van Baron bij eerstgeboorte. De familie bloeit nog; ook in België bestaat een niet-geadelde tak.

DE GEER

Luiksche burgers, vanaf eind 14e eeuw bekend, later groote fabrikanten van en handelaren in metaal, geschut, enz. Uitgeweken naar Dordrecht eind 16e eeuw, vervolgens naar Amsterdam en Zweden. Daar door Koningin Christina 1641 geadeld en Baron aldaar 1766, 1773, 1797 en in de 19e eeuw Graaf. In de 18e eeuw kwam een lid weer in Nederland terug. Bij org. besl. benoemd in de Utrechtsche ridderschap 1814, ingelijfd 1815, titel van Baron bij eerstgeboorte voor één tak 1822 en nogmaals 1867. De familie is nog ruim vertegenwoordigd in Nederland en Zweden.

DE GELOES

Oude Guliksche adel, bekend sinds tweede helft der 14e eeuw; later meest in Belgisch Limburg gevestigd en zich sinds midden 17e eeuw eigenmachtig voorzien van den baronnentitel. H. R. Rijksgraaf door den Rijksvicaris 1745. Verheven tot Baron de l'Empire door Napoleon I 1812. Benoemd in de Luiksche ridderschap 1816, in de Limburgsche 1842 als Graaf op alle. De oudste tak op Eysden uitgestorven in mannelijke lijn 1930, doch geheel verwaalscht. De tak op Elsloo leeft nog in Frankrijk.

GERICKE

Magistraatsfamilie uit Gardelegen in de Brandenburgsche Altmark uit het begin der 17e eeuw, waarvan een lid in dienst kwam bij het verdreven Oranje Nassauhuis in Dillenburg. Zijn zoon werd zonder recht daarop te hebben, verheven 1833 en diens zoon, gezant, werd 1846 Baron bij eerstgeboorte en zelfs in 1874 bedacht met titel van Baron op alle, waarvoor recht noch reden bestond. De familie is geheel Belgisch geworden. Er zijn nog stamhouders.

VAN GESSELER

Bekend in Deventer e.o. sinds begin der 16e eeuw. In de 17e ambtenaren in het Bentheimsche, in de 18e met ééne generatie in de Groningsche regeering. Zonder recht daarop verheven 1817. Uitgestorven 1908.

VON GEUSAU

Thüringsche adel, bekend uit het begin der 15e eeuw. Een lid kwam midden 18e eeuw in Statendienst. Freiherr in Boheme 1818, in Oostenrijk 1819; ingelijfd 1816; titel van Baron bij eerstgeboorte voor eenen ongehuwde 1890. De familie is nog sterk vertegenwoordigd, ook in Transvaal.

GEVAERTS

Roermondsche familie uit eerste helft 16e eeuw en 1585 over Antwerpen in Dordrecht gekomen en met de 18e aldaar in de regeering. Verheven 1815. De familie bloeit nog.

GEVERS

Familie uit Kleefsland en tegen 17e eeuw als winkeliers in Rotterdam gevestigd, tegen 18e in de regeering aldaar. Verheven 1815, 1827, 1837, 1842, 1883, 1905, 1906. Baron bij eerstgeboorte voor één lid 1857. De op hem volgende broeder is de stamvader van eenen tak, die maatschappelijk geheel is ten onder gegaan; de daarop volgende broeder van eenen tak, die in N. O. I. vrijwel in hetzelfde geval verkeert. H.t.l. is de familie nog talrijk vertegenwoordigd.

DE GIRARD

Familie uit den kleinen adel van Languedoc, wier bewezen stamvader in het midden der 16e eeuw leefde. In 1668 werd hun oude adel erkend. Een lid kwam in het midden der 18e eeuw in Statendienst, huwde eene

van Coehoorn en zijn nageslacht nam dezen naam erbij. Ingelijfd 1828 met verleening van titel van Baron bij eerstgeboorte. Er is nog één stamhouder. In Bretagne bestaat nog een tak genaamd de Girard de Châteauvieux.

GOCKINGA

Notabelen uit de Groninger Ommelanden, tho of van Wierum genaamd en sinds einde der 15e eeuw bekend. Het huwelijk van een lid met eene vrouw, van voormoeders zijde stammend, uit het Oldambtsch hoofdelingengeslacht Gockinga, deed de afstammelingen dien naam overnemen. Sinds het begin der 17e eeuw in de regeering der Stad Groningen. Verheven 1817 en 1906. Er zijn nog stamhouders, benevens een niet-geadelde tak.

VON GOEDECKE

Familie van rechterlijke ambtenaren in Rheinhessen, bekend sinds het midden der 17e eeuw en lange jaren in Nassauschen dienst. Verheven door den Hertog van Nassau 1807, ingelijfd 1817, uitgestorven 1885. Er bestaat een tak in Duitschland.

VAN DER GOES

Delftsch regeeringsgeslacht, sinds midden der 15e eeuw bekend. Benoemd in de Hollandsche ridderschap bij org. besl. van 1814. Verheven met belofte van erkenning bij nader bewijs 1825. Verheven 1884,

1891, 1914, 1930. Titel van Baron bij eerstgeboorte voor één lid 1821 en zonder eenig recht daarop Baron op alle voor zijnen zoon 1874, doch deze tak is in 1945 uitgestorven in mannelijke lijn. De familie is nog in grooten getale vertegenwoordigd, terwijl er nog niet-geadelde takken bestaan.

GOLDBERG

Familie uit Meurs in Rheinland, reeds in de 16e eeuw aldaar gevestigd. Een lid daarvan kwam in het midden der 18e eeuw in Amsterdam. Diens zoon, staatsraad, werd 1818 verheven, liet slechts dochters na, waarvan de laatste in 1903 stierf.

GOLDMAN

Een zoon van eenen Dresdenschen winkelier kwam eind 18e eeuw als soldaat in N. O. I. en bracht het tot vice-pres. v. d. Raad van Indië. Verheven 1838. Een zeer uitgebreid nageslacht is vrijwel uitsluitend op Java gevestigd, slechts één tak in Zuid-Afrika.

GOLL

Familie van kooplieden, later bankiers uit den Elzas en daar sinds begin 16e eeuw gevestigd. De naam beduidt: goudvink. Rijksadel door Keizer Rudolf II 1594. Het voeren daarvan raakte door verblijf in Basel in onbruik en werd 1766 door Keizerin Maria Theresia vernieuwd. Een lid kwam midden 18e eeuw in Amsterdam. Ingelijfd 1818. Uitgestorven 1904.

VAN GOLTSTEIN

Guliksch oud-adellijk geslacht, vermeld vanaf het begin der 15e eeuw en door dienst bij Hertog Karel van Gelre h.t.l. gekomen. Rijksgraaf door Keizer Leopold I 1694 voor twee broeders; het nageslacht van een hunner leeft in Frankrijk. Bij org. besl. van 1814 *in de Geldersche, in* 1814 *in de Overijsselsche*, 1815 *in* de Utrechtsche ridderschap. Erkend 1817. Erkend met titel van Baron op alle 1820 en 1822. De oudere tak van Hoekenburg stierf uit 1934, de jongere van Oldenaller 1917.

VAN DER GOLTZ

Oud-adellijk geslacht uit de Neumark en daar sinds de 13e eeuw bekend. Onder vele anderen Pruisisch Graaf door Koning Friedrich Wilhelm II 1786. Diens zoon kwam door zijne Hollandsche moeder h.t.l. en werd bij org. besl. van 1814 in de Zeeuwsche ridderschap benoemd met titel van Graaf op alle en acte van bewijs. Eene dwaasheid, die beter vervangen ware geweest door inlijving met Graaf op alle. Uitgestorven h.t.l. 1863, doch in Duitschland nog zeer sterk vertegenwoordigd.

GRAAFLAND

Familie uit Rotterdam eind 16e en weldra verhuisd naar Amsterdam en er in de regeering midden 17e eeuw. Verheven 1815, 1835, 1895, 1909. Nog zeer talrijk vertegenwoordigd, ook in niet-geadelde takken.

DE GRAEFF

De familie zat reeds in de eerste helft der 16e eeuw in de Amsterdamsche regeering, doch zal vermoedelijk wel uit Voorschoten herkomstig zijn. Een lid werd 1677 door Keizer Leopold I verheven tot Ridder des H. R. Rijks. Zijn tak stierf spoedig uit. Verheven 1885. Er zijn niet-geadelde takken, ook een in Zuid-Afrika. Tal van afstammelingen zijn aanwezig.

GRASWINCKEL

Delftsche familie, bekend sinds einde 15e eeuw en vanaf het midden der volgende in de regeering aldaar. Verheven tot Zweedsch Ridder 1649 door Koningin Christina, doch dit lid overleed kinderloos. Verheven 1908. Er zijn tal van afstammelingen en tevens een niet-geadelde tak.

GREVEN

Zwolsch regeeringsgeslacht, bekend sinds begin 16e eeuw, dat sedert begin 17e den moedersnaam Greven aannam en tot dan met patronymen had volstaan. Verheven 1909. Er bestaan nog stamhouders.

DE GREZ

Zuid-Brabantsche familie uit Grez en begin 19e eeuw naar Breda gekomen. Verheven 1841, ingelijfd 1880, 1881 zonder blijken van adellijke afkomst. Uitgestorven in 1910.

GROENINX

Regeeringsfamilie uit Reimerswaal, tevens schippers en door het vergaan dier stad naar Rotterdam verhuisd. Bekend sinds begin 16e, in de regeering van Rotterdam begin 17e eeuw. Verheven 1815, titel van Baron bij eerstgeboorte 1832. Stamhouders aanwezig.

VAN GROTENHUIS

Regeeringsgeslacht uit Oldenzaal sinds midden 15e eeuw, later te Deventer. Verheven in den Rijksadel door Keizer Ferdinand II 1653. Benoemd in de Geldersche ridderschap 1815 met acte van bewijs, terwijl hier ten rechte inlijving had dienen te geschieden. Nog eenige stamhouders zijn aanwezig.

GRUYS

Groningsch regeeringsgeslacht, bekend sinds begin 16e eeuw en dat ook vele krijgslieden opleverde. Benoemd in de Groningsche ridderschap bij org. besl. van 1814. Uitgestorven 1932.

GÜLCHER

Kooplieden-, later predikantenfamilie uit Neder-Rheinland, bekend sinds begin 17e eeuw, waarvan een lid eind 18e in Amsterdam kwam. Zonder eenige aanspraken verheven 1816. Erkend 1834 en verheven tot Freiherr 1835 door Koning Friedrich Wilhelm III van Pruissen. Uitgestorven 1858. In Duitschland en Nederland bloeien niet-geadelde takken.

DE GIJSELAAR

Familie, reeds begin 16e eeuw, vermoedelijk van elders gekomen, te Dordrecht woonachtig en sinds midden dier eeuw in de regeering. De naam is vermoedelijk een bijnaam. Vervolgens naar Amsterdam, 's-Hertogenbosch en Gorinchem, alwaar in de regeering. Verheven 1822, titel van Baron bij eerstgeboorte 1842. Verheven 1835. In mannelijke lijn uitgestorven 1937.

HACFORT

Oud riddermatig geslacht uit Over-Betuwe, eind 13e eeuw vermeld en sinds begin der 16e zetelend op ter Horst in Loenen o. d. Veluwe. Baron de l' Empire door Napoleon I 1812. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche en Utrechtsche ridderschappen. Erkend met titel van Baron op alle 1822. Uitgestorven 1939.

VAN HAEFTEN (I)

Eigenlijk de Cocq genaamd, voorkomend sinds midden 13e eeuw in Tielerwaard en vermoedelijk stammende uit het huis Chastillon. Zeer uitgebreid geslacht, waarvan de tak, die Waardenburg bezat door een huwelijk met eene van Arckel, die erfvrouwe van Haeften was, dezen naam aannam. Titel van Barones voor 8 dochters, de Cocq van Haeften en van Haeften genaamd 1822. Uitgestorven 1881. De niet-erkende tak de Cocq van Delwijnen bestaat nog.

VAN HAEFTEN (II)

Familie uit Tielerwaard, die de Craen heette en vermeld wordt sinds midden 16e eeuw; een huwelijk kort daarna gesloten met eene van Haeften, doch niet bewijsbaar aan te sluiten aan de van Haeften's onder I vermeld, maakte er de Craen van Haeften van, doch het eerste deel werd, sinds de 18e eeuw begon, weggelaten. Verheven 1844 zonder eenig recht daarop, met belofte van erkenning bij nader bewijs van (de toen ingebeelde, doch niet bestaande) afstamming uit de van Haeften's onder I. Een lid verkreeg 1916 verlof tot herstel van den naam de Craen van Haeften. De familie is nog vrij talrijk. Een tak is in Engeland genaturaliseerd.

VAN HAERSOLTE

Oud riddermatig Overijsselsch geslacht, ook van Haerst genoemd en bekend sinds het begin der 12e eeuw. Langen tijd in de regeering van Zwolle, Harderwijk en Hattem. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Overijsselsche ridderschap. Erkenning met titel van Baron op alle 1819. De familie is nog talrijk vertegenwoordigd, ofschoon in de 19e eeuw vele takken uitstierven.

HALF WASSENAER

Familie van landbouwers, sinds einde 16e eeuw in Haagambacht bekend en den naam ontleenend aan de woonplaats halverwege Wassenaer (vgl. het gelijktijdig voorkomen van half-Schevening en half-Noertich

te Katwijk). Toen de familie in de 18e eeuw maatschappelijk steeg, werd geheel ten onrechte eene afstamming uit den bastaard van Jan II, laatsten Burggraaf van Leiden uit den Huize van Wassenaer bedacht. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Noord-Brabantsche ridderschap, met acte van bewijs. Uitgestorven 1892.

VAN HALL

Familie van ambachtslieden uit Arnhem, einde 17e eeuw in Leiden gekomen en midden 18e tot aanzien in Vianen e.o. De kinderlooze Minister van financiën en van Staat van Hall werd 1856 verheven met titel van Baron bij eerstgeboorte. Uitgestorven 1866. Van zijne broeders en oom stammen tal van niet-geadelde takken.

VAN HAMBROICK

Neder-Rheinlandsch adellijk geslacht, bekend sinds midden der 13e eeuw. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Overijsselsche ridderschap. Uitgestorven 1822. Daar hij ongehuwd was, heeft dit laatste lid van het geslacht geen werk gemaakt van de erkenning van den titel van Baron op alle, waarop hij alle recht had.

HANNES

Weselsche regeeringsfamilie sinds midden der 16e eeuw aldaar bekend en midden 18e eeuw h.t.l. gekomen. Verheven zonder recht daarop 1830. Uitgestorven 1940.

VAN HARDENBROEK

Oud riddermatig geslacht uit jongeren tak der Heeren van Wulven uit het Sticht en bekend vanaf het eind der 12e eeuw. De naam is ontleend aan hun in 1260 gebouwd Slot, dat nog aan eenen naamdrager behoort, als 21e Heer van Hardenbroek. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Utrechtsche ridderschap. Erkenning van titel van Baron op alle 1822. Het geslacht is nog voldoende voorzien van stamhouders.

VAN HAREN

Oud riddermatig geslacht met stamhuis op de burcht van dien naam bij Voerendaal in Zuid-Limburg; vermeld vanaf midden der 13e eeuw en sinds midden der 15e in de regeering van Aken. Sinds 1584 naar Friesland in hofdienst. Bij org. besl. van 1814 benoemd onder de Friesche edelen en 1825 in de Friesche ridderschap. Titel van Baron op alle voor den laatst overlevende 1822. Uitgestorven 1850.

VAN HARINXMA

Friesche heerschappen met den naam Hettinga, voorkomend sinds begin 15e eeuw. Een afstammeling in het zesde geslacht, overleden midden 15e eeuw, nam den naam zijner moederlijke grootmoeder aan. Daar dit een dubbel patronym is, kan verwantschap met andere Harinxma's, die veel en met gansch andere wapens voorkomen, niet voetstoots worden aanvaard. Daar zijn b.v. de van Harinxma's tho Heegh, die Friesland verlieten en zich in Overijssel en ten slotte

in Gelderland vestigden en pas in 1861 uitstierven, een voorbeeld van. Bij org. besl. van 1814 benoemd onder de edelen van Friesland. De van ouds gevoerde titel van Baron op alle gegeven 1822. Nog een aantal stamhouders overleven.

HARTSEN

Antwerpsche doopsgezinde koopliedenfamilie, begin 17e eeuw gekomen in Haarlem, later naar Amsterdam. Verheven 1841, zonder eenig recht daarop, met belofte van inlijving bij nader bewijs van een huwelijk van voorouders en wettige erfstamming daaruit, hetgeen echter alles slechts op verbeelding berustte, evenals het sprekend wapen, een gekroond hart, dat in diezelfde verbeelding N. B. zou moeten duiden op afstamming uit de Schotsche Douglas-clan. Niettemin werden de onjuiste bewijzen aanvaard, met inlijving 1844. Uitgestorven in mannelijke lijn 1923. In de tweede helft der 17e eeuw ging een lid naar Zweden. Zijn zoon werd aangenomen door zijnen stiefvader Agriconius, die in 1644 door Koningin Christina geadeld was met den naam Akerhjelm. Deze familie leeft nog aldaar.

VAN HEECKEREN

Oud-adellijk geslacht, sinds begin 13e eeuw in de graafschap Zutphen bekend. De van der Ese's genaamd van Heeckeren, waaruit de van Dorth's, van Rechteren's en van Voorst's stammen, kunnen niet aangesloten worden, daar het thans onder den naam van Heeckeren bloeiende geslacht tot nog toe geenen oude-

ren, bewijsbaren stamvader heeft, dan een in begin 15e eeuw vermeld lid. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap, wijders 1814, 1815, 1816. Titel van Baron op alle erkend 1819.

De thans oudste tak, zeer uitgebreid, is vrijwel geheel tot den stand der landbouwers vervallen. Ook de jongste tak is vrijwel geheel tot den arbeidersstand afgedaald. De overige takken zijn nog voldoende van stamhouders voorzien.

VAN HEEMSKERCK VAN BEEST

Delftsch regeeringsgeslacht, bekend sinds begin 15e eeuw en dat meende van het oude riddermatig geslacht van Heemskerck af te stammen, hoewel het tot de helft der 17e eeuw slechts als van Beest bekend is. Verheven 1815. Er bestaat een niet-geadelde tak, alleen van Heemskerck genaamd, terwijl een tak in Duitschland door Koning Wilhelm II verheven werd in den Pruissischen adel 1896. H.t.l. is nog één stamhouder.

VAN HEEMSTRA

Geslacht van heerschappen uit het oostelijk deel van Friesland, voorkomend eind 15e eeuw als Obbema. Door huwelijk werd de naam Heemstra aangenomen. Later meest in krijgsdienst. Bij org. besl. van 1814 benoemd onder de edelen van Friesland, in de Friesche ridderschap 1825; erkend als Baron op alle 1826. Nog zeer uitgebreide familie.

VAN HEERDT

Oud riddermatig Veluwsch geslacht, vanaf eind 12e eeuw bekend als van Heerde, later meest in Overijssel gevestigd. Eén tak behield dien naamsvorm en woonde vijf eeuwen lang tot het uitsterven in 1827 in de Lijmers. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de ridderschap van Overijssel. Graaf bij eerstgeboorte voor het hoofd der familie 1815; Baron op alle voor de overigen 1821 en 1822. Een tak is in Schotland gevestigd. H.t.l. zijn nog eenige stamhouders.

VAN HEES

Familie uit Xanten, einde 16e eeuw in Wesel gekomen en eind 17e in Rotterdam. Zonder eenig recht daarop, verheven 1824; uitgestorven 1830.

VON HEIDEN

Westfaalsch oud-adellijk geslacht, bekend sinds einde der 12e eeuw. Baron des H. R. Rijks door den Rijksvicaris 1655; Graaf des H. R. Rijks door Keizer Joseph II 1767. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Drenthsche ridderschap. Erkend als Graaf op alle 1816. Uitgestorven 1886. Ingelijfd 1920 twee leden van eenen jongeren tak, voornamelijk in Duitschland gevestigd en zich Von Heyden schrijvend. Hiervan zijn h.t.l. nog eenige stamhouders aanwezig.

VAN HEILMANN.

Hessische militaire familie, begin 18e eeuw in Statendienst gekomen. Ingelijfd als Baron bij eerstgeboorte 1820; uitgestorven 1916.

VAN DER HEIM

Familie uit Hamm in Westfalen, begin 17e eeuw h.t.l. gekomen en einde dier eeuw in de regeering van Delft en Rotterdam. Verheven tot Chevalier de l' Empire door Napoleon I 2 Oct. 1813. Verheven 1815 en 1816. Bevestiging van titel van ridder bij eerstgeboorte voor den zoon van den begiftigde met den franschen titel, 1841 en hem verleend titel van Baron bij eerstgeboorte 1862; uitgestorven 1898.

VON HELBIG

Familie uit de Pruissische provincie Saksen. Een lid, begin 19e eeuw overleden, verkreeg 1779 van Keizer Joseph II den Rijksadel. Zijn zoon werd 1842 ingelijfd. Uitgestorven 1896.

HELDEWIER

Familie van kooplieden uit Bergen in Henegouwen en daar sinds begin 16e eeuw bekend. Midden 17e eeuw naar Amsterdam.

De gezant Heldewier in 1835 zonder eenig recht daarop, verheven. Uitgestorven 1907. De niet-geadelde tak Heldewier Vignon bestaat.

VAN HEMERT

Oud-riddermatig Stichtsch geslacht uit Rhenen, vgl. Hemertenstein = Heimerstein en voorkomend vanaf begin 14e eeuw. Eerst in Zuid-Holland en Utrecht gevestigd, sinds begin 17e eeuw in de regeering der

Overijsselsche IJsselsteden. Benoemd in de Overijsselsche ridderschap 1814. Baron op alle gegeven 1818. Stamhouders zijn nog aanwezig.

JUNIUS VAN HEMERT

Familie van Dordtsche kooplieden, bekend sinds eind 16e eeuw, later in Amsterdam. Naam Junius van moederszijde aangenomen midden 18e eeuw. Zonder eenig recht daarop verheven 1843. H.t.l. uitgestorven 1948. Twee takken in Amerika staan ook op uitsterven.

VAN HERZEELE

Antwerpsche koopmansfamilie, daar bekend vanaf begin 16e eeuw en begin 18e in Amsterdam gekomen na vele omzwervingen. Verheven zonder eenig recht daarop 1818, Baron bij eerstgeboorte 1829. De familie staat op uitsterven.

HESSELT VAN DINTER

De naam is een patronym van Hessel, de naam van Dinter kwam van vrouwszijde, reeds vóór de helft der 16e eeuw. Familie van hooge ambtenaren in Statendienst, doorgaans in de generaliteitslanden. Benoemd in de Limburgsche ridderschap 1816 met acte van bewijs. De familie is nog ruim vertegenwoordigd.

HETTEMA

Boerenfamilie uit Tjerkwerd in Friesland en daar bekend uit begin 17e eeuw, sinds begin 18e kooplieden

en winkeliers in Bolsward, waar een lid den naam Hettema aannam, daar hij in de verte door vrouwelijke lijn uit de Hettema's afstamde. Bij org. besl. van 1814 benoemd onder de edelen van Friesland, met acte van bewijs; hetgeen onbegrijpelijk is, daar al zijne ambtgenooten in dat college konden weten, dat de benoemde nooit edelman geweest was. In Nederland uitgestorven in 1945. Er leven drie takken in België, een in Argentinië.

VAN HEURN

Familie, afstammend van eenen Utrechtschen wijnkooper uit begin der 16e eeuw, die meende door bastaardij af te stammen van de graven van Horn, doch waarschijnlijker zijnen naam aan het uithangbord „de Stad Hoorn" ontleende. In de regeering van de stad Utrecht; vervolgens langen tijd op hooge posten in Staats-Brabant. Verheven 1900. De familie is nog in grooten getale vertegenwoordigd.

DE HEUSCH

Oud-'s-Hertogenbosch regeeringsgeslacht en daar bekend begin 15e eeuw, door erfenis eind 16e in Zuid-Limburg geraakt. Een lid huwde midden 18e eeuw de zuster van den laatsen van Scherpenzeel uit het oud riddermatig Veluwsch geslacht. Hij noemde zich reeds Baron. De oudste zoon is de stamvader der Belgische Baronnen de Heusch de la Zangrye, de tweede zoon nam den naam der moeder er voor en liet „de" vallen. Zijne zoons werden 1822 erkend als Baron op alle; wel wat te veel. Uitgestorven 1920.

VAN DER HEYDEN

Nijmeegsche familie, bekend uit het midden der 16e eeuw en aldaar ook Verheyen geheeten. Eerst beheerders van Wisch c.a. In de 17e eeuw en tot in de 18e eigenaars van eenen uitgebreiden importhandel van chemicaliën en juweelen in hun Heydenshuis a. d. Hamburgerstraat in Doetinchem met groot complex van pakhuizen in de zijstraat, waar tot in de 20e eeuw het renaiss. poortje met hun wapen prijkte. Geldschieters en daardoor verwervers van Baak bij verwin 1691. Door hunne huwelijken steeds voornamer wordend. Benoemd in de Geldersche ridderschap met acte van bewijs 1815, Baron bij eerstgeboorte 1822. Het geslacht staat op uitsterven en is steeds zeer gehecht aan den voornaam Canisius, daar hunne stammoeder oomzegster was van den Heiligen Petrus Canisius (Piet de Hondt uit Nijmeegsch magistraatsgeslacht) den eersten Nederlandschen Jezuiet.

DE HOCHEPIED

Familie uit Fransch-Vlaanderen en daar bekend vanaf het begin der 16e eeuw. De naam is een scheldnaam en beteekent: de hinker. Volgens sommigen zou de werkelijke naam de Boitrencourt zijn. De familie kwam over Antwerpen en Keulen begin 17e eeuw in Amsterdam en door den Levantschen handel in Smyrna terecht, waar zij eeuwen lang het consulaatschap der Nederlanden vervulde. Verheven tot Hongaarsch Baron door Keizer Leopold I 1704 en

Graaf des H. R. Rijks door Keizerin Maria Theresia 1741. Ingelijfd 1819 zonder titel, hoewel erfelijk Hongaarsch Baron, voor eenen ongetrouwde. Ingelijfd met titel van Graaf op alle 1829. De familie is geheel van Nederland vervreemd in Smyrna en Pera gevestigd, terwijl een tak in Frankrijk is genaturaliseerd. Zij is nog maar door enkele leden vertegenwoordigd.

VAN HOENSBROECK

In de middeleeuwen kwamen in Brabant en Limburg vele edelen voor, die den naam Hoen, ook wel Huyn droegen. Het is de vraag, of er tusschen hen verwantschap bestond. Zoo heeft men o.a. Hoen von Cartils, Hoen zum Broeck (moeras), Hoen zum Pesch (pas), Huyn zu Amstenraed enz. Het oud-adellijk Limburgsch geslacht van Hoensbroeck komt vanaf einde der 13e eeuw voor, behield den naam Hoen tot eind 16e eeuw en verwierf toen door huwelijk met de erfdochter der Boetberg's de heerlijkheid Haag bij Geldern en het erfmaarschalksambt van het Hertogdom Gelre. Baron des H. R. Rijks door Keizer Ferdinand II 1635. Markies door Koning Karel II van Spanje 1675. Rijksgraaf door Keizer Karel VI 1733. Bevestigd als Pruissisch Markies 1842 door Koning Friedrich Wilhelm IV. Benoemd in de Limburgsche ridderschap met titel van Graaf op alle 1842. Het Nederlandsch oud bezit, k. Hoensbroeck werd sindsdien niet meer bewoond, k. Haag bleef de hoofdzetel en de leden zijn geheel verduitscht.

HOEUFFT

Oud Roermondsch regeeringsgeslacht, aldaar sinds midden 15e eeuw bekend, uitgeweken 1566 naar Aken, dan naar Dordt, Amsterdam en Haarlem. Adelserkenning door Keizer Leopold I 1692 voor een uitgestorven tak. Verheven 1815 oudste tak, en 1842 met belofte van erkenning bij nadere bewijzen van ouden adel, jongste tak. Er zijn nog een paar stamhouders.

VAN HOEVELL

Oud riddermatig Overijsselsch geslacht, sinds midden 14e eeuw te Goor bekend. In het midden der 16e eeuw splitste het zich in twee takken, waarvan de oudste zich van Hoevell, de jongste zich van Hövell schrijft. Benoemd in de Geldersche en Overijsselsche ridderschap 1814. Erkend als Baron op alle 1819. Beide takken zijn nog in grooten getale vertegenwoordigd.

VAN DER HOEVEN

Familie van Delftsche lakenhandelaars, daar bekend sinds begin 17e eeuw en in het midden daarvan in de regeering van Rotterdam gekomen. Verheven 1815. Sinds begin 19e eeuw meest in het buitenland gevestigd. De familie staat op uitsterven.

VAN HOGENDORP

Een Hollandsch geslacht, vermoedelijk behoorend tot den kleinen adel in de 15e en 16e eeuw, doch waarvan zeer weinig bekend is. De stamvader van hen, die

later in den lande bekend werden, was begin 17e eeuw kapitein in Zweedschen dienst. Graaf des H. R. Rijks voor één lid 1745 door Keizer Karel VII en door Keizer Franz I bevestigd 1748; Comte de l'Empire door Napoleon I 1811. Benoemd in de Noord-Brabantsche ridderschap bij org. besl. van 1814 een der Rijksgraven, zonderling genoeg met acte van bewijs. Graaf bij eerstgeboorte met acte van bewijs verleend 1815 aan den staatsman G. K. van Hogendorp. Ingelijfd 1815 een der Rijksgraven met acte van bewijs; zonderling, daar het een kinderloos, bejaard weduwnaar betrof. Verheven 1815. Verleening van titel van Graaf op alle voor twee Rijksgraven in 1822. Verheven met Graaf bij eerstgeboorte 1830. Verleend titel van Graaf bij eerstgeboorte 1867 aan een lid, dat dien titel reeds 10 jaar erfelijk mocht voeren. Verleend Baron bij eerstgeboorte aan jongeren zoon van den staatsman G. K. v. H. en zonder eenig recht daarop, uitgebreid tot op alle 1868. De Jonkheeren v. H. zijn allen in mannelijke lijn uitgestorven. Blijft: de eenige Graaf, als hoofd der familie en eenige Baronnen als stamhouders, benevens de tak der Rijksgraven, die op uitsterven staat.

HOGGUER

Sankt-Galler familie, onder den naam Högger al voorkomend in de 14e eeuw. Linnen- en lakenkoopieden en in de 18e eeuw internationale bankiers. Zweedsch Baron 1713 door Koning Karel XII en adelsgunst voor den vader, broeder en oom, die zich onbevoegd Baron gingen noemen. Deze titel erkend 1773

door Koning Gustaf III, Baron des Russischen Rijks door Czar Alexander I. Ten onrechte verheven 1815. Ingelijfd als Baron op alle 1847. In mannelijke lijn uitgestorven 1911. Een tak bestaat nog in Zwitserland en een bastaardtak in Amsterdam.

HOLMBERG

Familie uit Zuid-Zweden en daar bekend vanaf begin 16e eeuw onder den naam Kråk; aanneming midden 17e eeuw van den naam Kyronius en midden 18e van den moedersnaam Holmberg. Een lid sinds 1759 in dienst der O. I. C. Verheven 1789 door Koning Gustaf III. Ingelijfd 1838. Eén stamhouder overleeft.

VAN HOLTHE

Kleine Noord-Veluwsche adel, bekend sinds begin der 15e eeuw en vanaf de 16e in de regeering van Elburg en Harderwijk. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Drentsche ridderschap en 1816. Een talrijk nageslacht is aanwezig.

VON HOMPESCH

De naam luidde van ouds Hoen zum Pesch (pas), doch komt reeds in de 12e eeuw in het Rheinland in den vorm Hompesch voor. Adelserkenning en verheffing tot H. R. Rijksgraaf 1745 door Keizer Franz I; erkenning van dien titel in Pruissen door Koning Friedrich Wilhelm III 1822. Deze tak stierf in 1914 uit. In Nederland genaturaliseerd 1865, ingelijfd als Graaf op alle 1868. Uitgestorven 1932.

HOOFT

Zaansche familie van schippers, die aan het havenhoofd woonden en daar eind 15e eeuw bekend. Sinds eind 16e in de regeering van Amsterdam. Verheven 1815, 1816, 1842. Nog een enkele stamhouder overleeft.

VAN HOORN

Vlaamsche familie, uitgeweken naar Vlissingen begin 17e eeuw en daar in de regeering geraakt. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Zeeuwsche ridderschap, acte van bewijs. Nog één stamhouder is aanwezig.

HOPE

Schotsche familie van rechtsgeleerden, bekend sinds eind 16e eeuw; in midden 17e als kooplieden naar Rotterdam en sinds midden 18e eeuw bekende bankiers in Amsterdam. Verheven zonder recht daarop 1815, uitgestorven 1821. De Engelsche tak der Rotterdamsche Hope's stierf uit in mannelijke lijn 1917. Wel bloeit een jongere tak, nog uit Schotland stammend, die Baronet 1628, Earl of Hopetown 1703 en Marquess of Linlithgow 1902 werd.

HOVY

De stamvader, 1674 geboren, was de zoon van Sara Hovius wed[e] Isaac de Besche en vermoedelijk haar verwekt door Jan de Geer in Zweden. Amsterdamsche kooplieden en bankiers voorn. op Rusland. Zonder eenig recht daarop, verheven 1842. Uitgestorven 1920. Een niet-geadelde tak bloeit.

VAN HUGENPOTH

Süderlandsch oud-adellijk geslacht, oudtijds Fleck genaamd en als heer van Hugenpoth in het Ruhrgebied midden 14e eeuw vermeld, terwijl een andere tak dier Fleck's zich naar hun slot a. d. Wüpper von Nesselrode noemde. Een lid erfde begin 18e eeuw het huis Aerdt en werd beschreven in de ridderschap van Overbetuwe. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Noord-Brabantsche en Geldersche ridderschappen. Erkend als Baron op alle 1822, 1838. Beide takken, tot den Berenclauw en tot Aerdt, staan op uitsterven. De von Nesselrode's in Duitschland bestaan nog.

HURGRONJE

Artesische familie, midden 17e eeuw uitgeweken naar Vlissingen en Hurgroigne genaamd. Kooplieden aldaar en er in de regeering geraakt. Verheven 1843, 1911, 1912. De oudst verheven tak sterft uit. De andere bloeien in genoegzamen getale en niet-geadelde takken bestaan.

HUYDECOPER

Amsterdamsche koopmansfamilie, Bal genaamd, doch reeds begin 16e eeuw werd de naam H. van moederszijde afkomstig, aangenomen. In de regeering van Amsterdam sinds overgang der stad naar den opstand, in 1578. Verheven tot gulden Ridder door Koningin Christina van Zweden 1637, tot Ridder van St. Michiel door Koning Lodewijk XIV van Frankrijk 1650. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Holland-

sche ridderschap, met acte van bewijs. Die buitenlandsche verheffingen werden, terecht, meer als persoonlijke onderscheidingen, dan verleening van erfelijken adel beschouwd. De familie heeft nog twee stamhouders.

HUYGHENS

Oude Arnhemsche familie, vermeld sinds eerste helft 15e eeuw en in de regeering aldaar midden 16e eeuw, later te Amsterdam en Haarlem. Verheven 1816, uitgestorven 1861.

HUYSSEN

De naam is het samengetrokken patronym Hugensen. Afkomstig uit Goes, waar de familie, als in de regeering zittend, vermeld wordt, midden 16e eeuw, later ook in Middelburg. Verheven in den adel door Koning Lodewijk XIII 1610; tot gulden Ridder door Koning Jacobus I van Engeland 1616. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Zeeuwsche ridderschap, met acte van bewijs, hoewel inlijving juister ware geweest. Titel van Baron bij eerstgeboorte 1827 en Ridder voor verdere mannen 1828. Er zijn nog stamhouders.

VAN IDDEKINGE

Drentsche familie op het eind der 16e eeuw in de stad Groningen vermeld en sinds begin der 17e in de regeering aldaar. Verheven 1816, 1817. Eén stamhouder overleeft.

VAN IMBYZE VAN BATENBURG

Familie van boeren uit de buurt van Batenburg; toen het den kinderen van een lid, dat in het leger was opgeklommen tot kapitein (in 1720 overleden), naar het hoofd steeg, verzonnen zij een verhaal, dat hij een natuurlijk kind was van eenen officier Willem van Imbyze bij Agnes Gravin van Bronckhorst Batenburg. Dit werd maar al te grif geloofd en de kleinzoon zonder eenig recht daarop verheven 1820. Hij stierf kinderloos 1834. Sommigen houden toch vast aan dat vreemd verhaal.

VAN IMHOFF

Adel uit Lauingen bij Augsburg en aldaar vanaf de 12e eeuw bekend. Langen tijd in de regeering van Neurenberg. Verheven tot Baron des H. R. Rijks 1697 door Keizer Leopold I. Deze verhevene was met eene Amsterdamsche gehuwd en zijn zoon bracht het tot Gouverneur-Generaal van N. O. I. Deze wettigde bij uiterste wilsbeschikking van 1749, twee kinderen door hem verwekt bij eene slavin, hetgeen 1757 bekrachtigd werd door de Staten-Generaal. Bij org. besl. van 1814 werd de kleinzoon van den G. G. benoemd in de Groningsche ridderschap. Baron op alle 1822. Voldoende stamhouders zijn aanwezig. Er bestaan nog takken in Thüringen en Oostenrijk.

VAN INGEN

Oude Kampensche regeeringsfamilie, reeds midden 14e eeuw bekend. Verheven 1816, 1912, 1921. Twee

stamhouders overleven uit den in 1912 verheven tak, benevens 3 niet-geadelde takken.

VON INN- UND KNIPHAUSEN

Oldenburgsche heerschappen en hoofdelingengeslacht op Inhausen eind 14e eeuw; na pauselijke legitimatie, midden 15e eeuw, daarin bevestigd. Verwerving van Kniphausen eind dier eeuw. Verheven tot Rijksbaron 1588 door Keizer Rudolf II, bevestigd door Keizer Ferdinand II 1635. Benoemd in de Groningsche ridderschap bij org. besl. van 1814. Baron op alle 1819. De oudere Duitsche tak verkreeg verheffing tot Rijksgraaf door Keizer Leopold I 1694 (uitgestorven), Hannoveraansch Graaf door Koning George III van Engeland 1816 en Vorst bij eerstgeboorte door Koning Wilhelm II van Pruissen 1900.

VAN ISENDOORN

Oud riddermatig Neder-Betuwsch geslacht, bekend onder naam de Cocq sinds midden 13e eeuw. In het 5e geslacht werd de naam hunner heerlijkheid Isendoorn overgenomen en gevoerd. Over Nijmegen begin 16e eeuw in de Veluwsche ridderschap geraakt. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap. Baron op alle 1822; uitgestorven 1865. Vgl. van Haeften.

VAN ISSELMUDEN

Oud riddermatig geslacht, vermeld sinds begin 13e eeuw in N.W. Overijssel en steeds in de ridderschap

beschreven. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Overijsselsche ridderschap. Baron op alle 1822. Eenige stamhouders overleven.

VAN ITTERSUM

Oud riddermatig geslacht uit de omstreken van Zwolle en daar begin 14e eeuw vermeld, ook in de regeering dier stad. Steeds in de ridderschap beschreven. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Overijsselsche ridderschap. Baron op alle 1819, 1825, 1829. Nog thans zeer uitgebreid geslacht.

JANSSENS

Familie uit Sas van Gent, alwaar begin 18e eeuw bekend. De generaal Jan Willem Janssens werd door Napoleon I verheven tot Baron de l' Empire en 1816 verheven. Uitgestorven in mannelijke lijn 1911.

JANTZON

Familie uit Westervoort, Jansons genaamd en begin 18e eeuw in dienstbetrekking te Leiden gekomen. Snel in aanzien gestegen en 1835 zonder eenig recht daarop verheven. Uitgestorven 1890.

JARGES

Familie van kooplieden uit Stavoren in eerste helft der 14e eeuw in de stad Groningen gekomen en daar in de regeering door huwelijken. De naam is een patronym van Jarich. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Groningsche ridderschap. Uitgestorven 1845.

DE JONG

Familie van plattelandsregeerders in Noord-Brabant, sinds eind 15e eeuw vermeld te Loon op Zand en patronymen voerend tot in de 16e eeuw, toen zij den naam de Jong gingen voeren. Zonder recht daarop verheven 1831. Een paar stamhouders bestaan nog, benevens tal van niet-geadelde takken.

DE JONGE

Oude regeeringsfamilie uit Zieriksee, aldaar eind 15e eeuw gevestigd en doordat een lid in de 16e eeuw zich evenals zijn vader, Jan Anthonisse noemde, blijven hangen aan den toenaam de Jonge. De familie Steengracht spruit uit eenen jongeren tak. Benoemd in de Zeeuwsche ridderschap bij org. besl. van 1814 met acte van bewijs. Verheven 1821, 1825, 1884. De familie is bijzonder uitgebreid. De takken Ellemeet en Zwijnsbergen hebben slechts weinig stamhouders over.

JUST

Slechts bekend vanaf den persoon, die als burger van Perpignan in Z.W. Frankrijk in 1725 door Koning Lodewijk XV van Frankrijk verheven werd. In eind 18e eeuw h.t.l. in krijgsdienst gekomen. Ingelijfd 1909, 1910. Eenige stamhouders zijn nog aanwezig.

VAN KARNEBEEK

De naam is ontleend aan de hof Kornebeke bij Vreden, waar deze familie vanaf begin 15e eeuw in

de regeering wordt vermeld. Een lid kwam eind 17e eeuw in Amsterdam. Zonder eenig recht daarop verheven 1847. Eenige stamhouders aanwezig.

DE KEMPENAER

Familie van pachters uit omstreken van Brussel, sinds eind 13e eeuw voorkomend. De Nederl. tak stamt uit Jan de Kempenere, zoon van Heer Cornelis, abt van Grimbergen † 1446 bij Margriet Jansdr. Bosch. Jan's achterkleinzoon week eind 16e eeuw uit naar Amsterdam. Verheven zonder recht daarop 1816, 1861. Er zijn nog een paar stamhouders, benevens een oudere, niet-geadelde tak.

KEMPER

Westfaalsche familie, midden 18e eeuw in Amsterdam verschenen. De staatsraad J. M. Kemper werd 1815 verheven zonder eenig recht daarop. Er zijn twee stamhouders. Ook een jongere, niet-geadelde tak.

VAN KEPPEL

Oud-adellijk geslacht uit de graafschap Zutphen met gelijknamig stamgoed aan den ouden IJssel, vermeld sinds het begin der 13e eeuw. In de 15e eeuw ook in Overijssel zeer verspreid. Door Willem III, Koning van Engeland, verheven tot Graaf (Earl) of Albemarle, enz. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap. Erkenning als Baron op alle 1875 voor eenen thans kinderloos overledene. Sinds

het begin der 19e eeuw geheel opgegaan in den stand der landbouwers. Twee takken weken eind dier eeuw naar het midden der Ver. Staten uit en bloeien daar. In Nederland is nog één ongehuwde mannelijke afstammeling. Het huis der Graven van Albemarle bloeit in Engeland.

KERENS

Maastrichtsche familie, sinds einde 16e eeuw daar bekend en in de 18e eeuw in de regeering dier stad. Benoemd in de Limburgsche ridderschap 1816, 1817, met acte van bewijs. Verheven 1821. Uitgestorven 1920.

DE KEVERBERG

Verschijnen het eerst begin 15e eeuw als regeeringsfamilie in Hasselt onder naam van Mewen; door huwelijk van den stamvader werd den naam van Keverberg overgenomen. Benoemd in de Limburgsche ridderschap als Baron op alle, 1816. Uitgestorven 1921.

VAN KINSBERGEN

Familie uit Nassau en daar sinds eind 17e eeuw bekend onder den naam Ginsberg. Begin 18e in Nederland gekomen. Verheven tot Graaf van Doggersbank 1810 door Lodewijk Napoleon en datzelfde jaar tot Comte de l'Empire door Napoleon I. Benoemd in de Geldersche ridderschap bij org. besl. van 1814, met acte van bewijs. Uitgestorven 1819.

VAN KINSCHOT

Kleine Zuid-Brabantsche adel en vanaf eerste helft der 15e eeuw in de regeering van Turnhout. Uitgeweken naar Holland eind 16e eeuw, in hooge betrekkingen bij den staat en ten Hove; in de regeering van Delft. Ingelijfd 1848. Een viertal stamhouders zijn aanwezig.

KLERCK

Rhenensche familie, daar in eind 16e eeuw bekend en in de 17e in de regeering aldaar. De luit.-gen. Klerck verheven 1831. Diens zoon 1890 verleend Baron op alle, doch was over 60 jaar en ongehuwd. Uitgestorven 1926.

VAN KNOBELSDORFF

Silezisch oud-adellijk geslacht in grooten getale in Oost-Duitschland verspreid en waarvan de verwantschap niet aanwijsbaar is. De later naar Nederland gekomen tak is naspeurbaar tot eind 14e eeuw. De oorspronkelijke naam is Knoblauchsdorf. Door het huwelijk van den Pruissischen gezant bij de Porte, de luit.-gen. v. Kn. in 1791 te Stambul gesloten met de dochter van den gezant der Republiek aldaar, van Dedem tot den Gelder, kwamen eenigen hunner kinderen h.t.l. en de jongste zoon werd 1837 ingelijfd als Baron op alle, welken titel noch zijne voorvaderen hadden gedragen, noch de overgroote meerderheid zijner familieleden, ooit in Duitschland had kunnen verwerven. Stamhouders zijn aanwezig.

DE KOCK

Landbouwersfamilie uit Tielerwaard, daar sinds eind 16e eeuw vermeld en midden 18e eeuw in Heusden in de regeering gekomen. De luit.-gen. H. M. de Kock werd 1835 verheven met titel van Baron bij eerstgeboorte. Diens 2e zoon, de minister van staat F. L. W. de K. kreeg N. B. 1881 uitbreiding tot Baron op alle, doch zijn tak stierf uit. Nog zeer uitgebreide familie.

KRAYENHOFF

Familie van kosters, te Kampen begin 17e eeuw onder patronymen levende. Een lid in het derde geslacht neemt zonder bekende reden, als theol. cand. den naam Kr. aan. De insp.-gen. der genie Dr. med. C. K. Th. Kr. werd 1815 verheven met titel van Baron bij eerstgeboorte. Een tweetal stamhouders overleven.

VAN KRETSCHMAR

Deze naam is in alle deelen van Duitschland zeer verbreid en beduidt in het Slavisch: kroeghouder. De stamvader der latere Nederlandsche familie, was een predikant in Silezië, eind 16e eeuw, wiens 3 zoons in 1607 verheven werden in den Rijksadel door Keizer Rudolf II. De oudste kwam in de regeering van Breslau en diens kleinzoon werd einde 17e eeuw kapitein in Statendienst. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Noord-Brabantsche ridderschap, ten onrechte met acte van bewijs. Ingelijfd 1826. Van stamhouders is de familie genoegzaam voorzien.

DE KUYPER

Peelsche boerenfamilie, vermeld midden 17e eeuw in Horst en sinds begin 18e winkeliers in Rotterdam. Verheven 1829 zonder eenig recht daarop. Nog zeer uitgebreide familie, eveneens in eenen niet-geadelden tak.

VAN LAER

Oud-adellijk geslacht uit Overijssel, dat door huwelijk in 1434 Hoenlo beërfde en 1612 Baerlo en Blerick. Erkend als Baron op alle 1832. Uitgestorven 1877.

DE LAMBERTS

Zuid-Limburgsche familie van kooplieden, bekend sinds eind 16e eeuw. Verheven tot des H. R. Rijksridder door Keizer Leopold I 1686. Benoemd in de Limburgsche en Luiksche ridderschappen met titel van Baron bij eerstgeboorte 1816. Uitgestorven 1872. Titel van Baron bij eerstgeboorte erkend voor eenen tak in België 1861 door Koning Leopold II.

LAMPSINS

Familie uit Ostende, uitgeweken naar Vlissingen eind 16e eeuw. Kooplieden aldaar en in de regeering midden 17e eeuw, later te Middelburg. Verheven tot Baron van Tabago door Koning Lodewijk XIV van Frankrijk 1663. Erkend als Baron op alle 1815; de eenige zoon op verzoek van de adelslijsten geschrapt 1845. Uitgestorven 1848.

VAN LAMSWEERDE

Familie van notabelen in Zeeuwsch Vlaanderen, den naam ontleenend aan het dorp Lamswaarde onder Hontenisse en er bekend sinds eind 15e eeuw. Later in hooge betrekkingen bij het Domkapittel te Utrecht en te Bergen op Zoom. Door huwelijk 1717, heer van Eerbeek en zich bedienend van den titel van Baron. Benoemd in de Geldersche ridderschap bij org. besl. van 1814. Verheven tot Baron bij eerstgeboorte 1817. Verleening van Baron op alle 1832. Zeer uitgebreide familie, waarvan takken gevestigd zijn in Italië, Zwitserland en België.

DE LANNOY

Zuid-Nederlandsche familie, uitgeweken naar Dordrecht 1587, later predikanten en in ééne generatie in de regeering van Vlissingen en in krijgsdienst, als hoedanig sommigen zich onbevoegd Baron en Barones noemden. Zonder eenig recht daarop verheven 1816. Er zijn nog eenige stamhouders.

DE LARREY

Kleine adel uit Alençon in Frankrijk en daar sinds midden der 15e eeuw voorkomend. Verheven tot Ridder 1596 door Koning Hendrik IV van Frankrijk. Een lid kwam begin 18e eeuw in Statendienst. Verheven tot Graaf des H. R. Rijks door Keizer Karel VI 1739. Ingelijfd 1823 als Graaf op alle. Uitgestorven 1848.

LAUTA VAN AYSMA

Doorgaans militaire familie, afstammend van eenen Leeuwarder makelaar Aysma uit eind 16e eeuw, doch vermoedelijk toch te rekenen tot het geslacht der oude heerschappen. Erkend 1825. Uitgestorven 1898. Een maatschappelijk vervallen, niet-geadelde tak bestaat.

VAN LAWICK

Oud Overbetuwsch riddermatig geslacht, bekend sinds het midden der 14e eeuw, oudtijds genaamd van der Lawick en in drie geslachten achtereenvolgens gouverneur der vesting Bredevoort. Sinds 1715 naar N. O. I. vertrokken. Erkend 1893, 1894, titel van Baron op alle erkend 1897, 1898. De familie is nog ruimschoots vertegenwoordigd, ook door niet-erkende takken, waarvan een zich geheel ten onrechte van L. van Pabst noemt, met welk geslacht zij niets uitstaande hebben.

LE GRELLE

Antwerpsche familie, sinds midden der 17e eeuw aldaar vermeld en einde 18e eeuw in de regeering aldaar. Verheven door Keizer Franz II als Souverein der Oostenrijksche erflanden 1794. Erkend 1822, 1823, 1827. Eén lid werd in 1852 door Paus Pius IX tot Graaf verheven en als Graaf door Koning Leopold I van België erkend 1853 met overgang bij recht van eerstgeboorte en door Koning Leopold II op alle 1871. In België bloeien verschillende takken, als Graaf en Jonkheer. Nederlandsche tak in mannelijke lijn uitgestorven 1922.

DE LENARTS

Maastrichtsche familie, er sedert midden 15e eeuw voorkomende en sinds midden 16e in de regeering. Benoemd in de Limburgsche ridderschap 1816, met acte van bewijs. Uitgestorven 1907.

VAN LENNEP

Afstammend van eenen bastaard, levend begin 16e eeuw te Arnhem, van een lid v. h. oud-adellijk geslacht v. L. aan de Ruhr. Familie van brouwers en goudsmeden; kooplieden te Amsterdam sinds begin 17e eeuw. In de regeering van Haarlem sinds midden, van Amsterdam sinds eind 18e eeuw. Verheven tot Baron de l'Empire door Napoleon I 28 Oct. 1813; verheven 1822, 1903, 1911, 1927, 1934, zonder eenig recht daarop. Zeer uitgebreid geslacht, ook in de niet-geadelde takken, nog talrijker dan de geadelde.

LEWE

Oud-adellijk Drentsch geslacht vanaf het begin der 13e eeuw vermeld en sinds de tweede helft dier eeuw in de regeering der Stad Groningen. Benoemd in de Groningsche ridderschap bij org. besl. van 1814 en 1815. Baron op alle voor den tak van Middelstum 1831, voor den nog bloeienden tak van Aduard 1848. Beide hebben stamhouders. De Jonkheerentak van Nijenstein staat op uitsterven.

VAN LEYDEN

Oorspronkelijk van Meerburg genaamd, geslacht behoorend tot den kleinen adel van Rijnland. De stamvader dezer v. L.'s verschijnt voor het eerst eind 15e eeuw en komt weldra in de regeering der Stad Leiden. Zijne schoonmoeder heette van Leyden uit het geslacht, dat al in die stad eene rol speelde in de 13e eeuw. Zijn kleinzoon nam naar Rijnlandschen trant dien naam op en werd 1548 door Keizer Karel V tot Baron des H. R. Rijks verheven, hetgeen niet werd gevoerd, tot nadat Keizer Karel VI één der nazaten in 1732 verheven had tot H. R. Rijksgraaf. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Hollandsche ridderschap, N.B. met acte van bewijs. Leden zaten in de regeering van den Briel, Delft, Haarlem en Leiden. Uitgestorven 1821.

LEYSSIUS

Koopliedenfamilie uit Goes, wellicht, doch onbewezen, vroeger uit Gent, daar vermeld in tweede helft der 16e eeuw, later te Middelburg, Amsterdam en Utrecht gevestigd. Verheven 1842, zonder eenig recht daarop te hebben. Er zijn nog tal van stamhouders in leven.

VAN LIDTH DE JEUDE

Vermoedelijk heet de familie de Jode. De bewezen stamvader, gehuwd met eene van Lith, leefde midden 16e eeuw in de Bommelerwaard; eerst landbouwers, sinds begin 17e eeuw in de regeering van Tiel. Twee leden in Antwerpen gevestigd, werden door Koning

Leopold I van België in 1856 erkend. Verheven 1911, 1927. De familie is zeer talrijk, ook in niet-geadelde takken.

DE LIEDEL

Familie uit den Eifel, in de omstreken van Trier vermeld, sinds midden 17e eeuw. Verheven tot Baron de l'Empire 2 Jan. 1814 door Napoleon I. Benoemd in de Limburgsche ridderschap 1816, N. B. zonder acte van bewijs. Titel van Baron bij eerstgeboorte 1822. Uitgestorven 1852.

VAN LIMBURG STIRUM

Geslacht van Rijksonmiddelbare Heeren, wien reeds in de 11e eeuw in het Rheinland en aangrenzende gebieden het bewind over verschillende streken toekwam, in eenen tijd, vóór dat de namen erfelijk waren. Zoo heet dit geslacht eerst Graaf van Berg, dan van Huvili, Altena, Isenberg, ten slotte van Limburg. Dietrich Graaf van Isenberg en Limburg bezat reeds de hof te Stirheim bij Mühlheim a. d. Ruhr in het midden der 13e eeuw. Diens oudste zoon stierf vóór zijnen vader en de volgende maakte zich ten nadeele zijner oomzeggers meester van het graafschap Limburg en dezen moesten zich gedurende 6 geslachten met de heerlijkheid Stirum vergenoegen, totdat die jongere tak in 1508 was uitgestorven en Georg von Limburg heer van Stirum zich weder Graaf kon noemen. Door zijn huwelijk met Ermgard van Wisch, die na zijnen dood Gravin van Bronckhorst en Borculo werd, zette hij nieuwen luister aan zijn geslacht bij en verwierf het erfbannerheerschap van Gelre voor

zijn nageslacht. Zijn achterkleinzoon huwde in 1618 eene dochter uit den Huize Spiess, die wel 16 riddermatige kwartieren had, doch niet tot het Hohe Haus op Büllesheim, doch tot het Niedere Haus op Vrechen hoorde. Zijne loopbaan in Statendienst bracht mede bij het stijgen in rang, dat hij 1630 luthersch moest worden en 1638 gereformeerd. Ook al huwde zijn oudste zoon met de Gravin zu Dohna, zijne plaats onder den Hohen Adel was hij voorgoed kwijt en de daarop volgende geslachten geven steeds grooter daling in het aanzien hunner huwelijken te aanschouwen. Erkend als Graaf des H. R. Rijks door Keizer Leopold I 1679. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche en Hollandsche ridderschappen en onder de edelen van Friesland. Benoemd in de Groningsche ridderschap 1814, in de Friesche 1825, 1826 met hunnen titel van Graaf. Het geslacht is h.t.l. nog zeer uitgebreid; de Duitsche tak staat op uitsterven, terwijl een tak in België bloeit.

LOCHMANN VON KONIGSFELDT

Familie van Hannoversche hofbeambten, waarvan één lid verheven werd in den Rijksadel 1720 door Keizer Karel VI. Diens zoon ging naar N. O. I. en een kleinzoon werd burgemeester van Wijk bij Duurstede. Ingelijfd 1839. De familie staat op uitsterven.

VAN LOCKHORST

Familie uit Weesp en omstreken, dragende patronymen, voor het eerst verschijnend midden 16e en

eind dier eeuw in de regeering van Weesp. Pieter Boudewijn Jan Willem Jan Beerszz., baljuw van Amstelland en dijkgraaf van Zeeburg noemt zich, evenals zijne broeders, sinds 1630 van Lochorst en voert openlijk het wapen van dit oud riddermatig en sinds de 11e eeuw bekende, Eemlandsch geslacht. Midden 17e eeuw naar Rotterdam. Verheven zonder recht daarop 1818 en met belofte van inlijving bij nadere bewijzen 1822. Titel van Ridder bij eerstgeboorte 1828. Sinds 1827 in de Zuidelijke Nederlanden gevestigd, bediende de familie zich daar steeds van den titel van Baron en Barones. Uitgestorven 1921.

DE LOË

Oud-adellijk geslacht uit Zuid Westphalen, vermeld begin 14e eeuw. Verheven tot Baron des H. R. Rijks door Keizer Ferdinand II 1629 en bevestigd door Keurvorst Friedrich Wilhelm van Brandenburg 1661. Verheven tot Comte de l'Empire door Napoleon I 1808. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap. Deze tak stierf met den benoemde uit. Benoemd in de Limburgsche ridderschap als baron op alle 1816. Pruissisch Graaf bij eerstgeboorte door Koning Friedrich Wilhelm IV 1840. Ingelijfd als Baron op alle 1885 in België door Koning Leopold II De Nederlandsche tak telt voldoende stamhouders. De takken in België en in Duitschland bloeien.

LOHMAN

Familie uit de Nedergaafschap Bentheim, vermeld te Nieuwenhuis sinds midden der 16e eeuw en eene

eeuw later naar Groningen vertrokken en in de regeering der stad. Verheven 1817. De familie is zeer uitgebreid, terwijl er nog niet-geadelde takken bloeien.

VAN LOON

De familie heet Molengraaff en was begin 15e eeuw gevestigd te Loon op Zand; een lid vestigt zich 1481 in 's-Hertogenbosch en werd naar zijne plaats van herkomst genoemd. Over Rotterdam komt de familie begin 17e eeuw in Amsterdam en 1639 in de regeering aldaar. Verheven 1815 (uitgestorven tak) en 1822. Er is nog één stamhouder.

LOUDON

Familie uit het Schotsche graafschap Forfar en daar eind 17e eeuw gevestigd. Deze heeft echter niets uitstaande met de Campbell's, Graven van Loudon, wier wapen zij voert. Een lid kwam in 1811 tijdens het Britsche bewind op Java en werd in 1824 genaturaliseerd. Zijn zoon, de gouv.-gen. Loudon, werd in 1884 verheven zonder eenig recht daarop te hebben. Tal van takken leven in Nederland en Schotland. De geadelde tak is nog ruim vertegenwoordigd.

LYCKLAMA à NYEHOLT

Familie van grietmannen met patronymen tot begin 17e eeuw. Zij zijn afkomstig uit Steenwijk en kwamen begin 16e eeuw in Stellingwerf. In begin 17e eeuw werd het patronym van Lyckle, hun naam. Verheven 1817. Uitgestorven 1917. Er bestaan niet-geadelde takken.

VAN LYNDEN

Oud-adellijk Nederbetuwsch geslacht, sinds eind 13e eeuw aldaar vermeld. Verheven tot Graaf des H. R. Rijks 1733 door Keizer Karel VI onder naam van Aspremont Lynden door eene misleidende inbeelding, die eene Italiaansche afstamming uit het huis Este in de 10e eeuw had bedacht. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche en Utrechtsche ridderschappen en onder de edelen van Friesland. Benoemd in de Geldersche ridderschap 1814, 1815. Graaf bij eerstgeboorte 1818 en Baron voor al de overigen 1819, 1822, 1839, 1860. Graaf bij eerstgeboorte 1874. Graaf op alle 1882 voor den tak Sandenburg. De Belgische Graven d' Aspremont Lynden, die op Rijksadelsdiploma's uit de 16e en 17e eeuw daar als zulks zijn erkend, stammen, hoewel niet nadrukkelijk aanwijsbaar, in de 15e eeuw uit dit geslacht. De leden van dit geslacht zijn nog zeer talrijk aanwezig.

MACARÉ

Familie in midden 16e eeuw te Valenciennes gevestigd, uitgeweken naar Antwerpen 1567, naar Middelburg 1586. Kooplieden aldaar en in begin 18e eeuw in de regeering. Midden dier eeuw werd de naam Rethaan erbij genomen. Verheven 1844. De familie staat op uitsterven.

MACKAY

Geslacht van Schotsche clanhoofden, die oorspronkelijk Mac Iye moeten geheeten hebben. De oudste

geschiedenis van Schotland is zeer verward en de afstamming van deze stamhoofden wordt verre van eensluidend opgegeven. In het midden der 16e eeuw leefde het bekende stamhoofd der Mackay's Huistean Du in Strathnaver. Zijn oudste zoon Donald werd door zijnen vorst Jacobus VI (I in Engeland) geridderd 1616 en door diens zoon Karel I verheven tot Baronet of Nova Scotia 1627 en tot Lord Reay of Reay 1627. De tweede zoon John is stamvader van eenen tak, ook in Nederland gevestigd, doch niet tot den Nederlandschen adel behoorend. De kleinzoon van Donald kwam eind 17e eeuw aan het hoofd van een regiment Schotten in Statendienst. Diens achterkleinzoons werden in 1815 en 1816 verheven, terecht, daar Britten buitenlandschen adel evenmin erkennen. In 1822 verkregen zij titel van Baron bij eerstgeboorte, doch in 1858 werd Baron op alle, ondanks het gebrek aan reciprociteit, aan hunne afstammelingen verleend. In 1875 verkreeg het toenmalig hoofd der Nederlandsche familie bij uitsterven van den hoofdtak in Schotland, den titel van Lord Reay. Thans is het stamhoofd 13e Lord Reay, hoofd van den Nederlandschen tak, h.t.l. geboren, doch genaturaliseerd als Britsch onderdaan en daar t.l. gevestigd. De familie is zeer talrijk.

DE MAERE

Oude regeeringsfamilie van St. Nicolaas in 't land van Waas, daar midden 14e eeuw bekend. Een lid, gunsteling van Koning Willem II, vestigde zich voor den paardenhandel in Zwolle, werd 1842 verheven en

lid der Overijsselsche ridderschap. Zijn derde zoon trad in Ned. zeedienst, huwde te Zwolle en stierf er. De vader en twee oudere zoons keerden naar Gent terug, waar de vader den titel van Baron bij eerstgeboorte ontving van Koning Leopold II 1871. Beide zoons waren 1867 aldaar erkend en de jongste ontving 1896 ook den titel van Baron bij eerstgeboorte, alles van Koning Leopold II van België.

VAN DER MAESEN

Tongerensche regeeringsfamilie, er bekend vanaf het midden der 16e eeuw en begin 18e in Maastricht gekomen. Benoemd in de Limburgsche ridderschap 1816, 1817, met acte van bewijs. Nog eenige stamhouders zijn in leven.

DE MARCHANT

Regeeringsfamilie ten platte lande van en in de stad Namen, bekend vanaf het midden der 14e eeuw; in de 17e eeuw groot-industriëelen in Luxemburg. Verheven in den adel door Koning Karel II van Spanje, als Souverein der Spaansche Nederlanden 1681, tot Baron door Keizer Karel VI 1728, tot Graaf door Keizerin Maria Theresia 1749, tot Graaf des H. R. Rijks 1752 door H. D. Z. Benoemd in de Limburgsche ridderschap 1816 en 1842 als graaf op alle. Door huwelijk in 1652 met de erfvrouwe van Ansembourg verwierf de familie deze Luxemburgsche heerlijkheid, waarnaar zij zich bij voorkeur noemt. De in de Limburgsche ridderschap benoemde liet drie zoons na, waarvan de

oudste den Luxemburgschen, de middelste den Nederlandschen, de jongste den Belgischen tak vormt. Er zijn bij den Nederlandsche voldoende stamhouders.

MARTENS

Bekend te Rijsbergen N. Br. in het midden der 15e eeuw als landbouwers, begin 16e eeuw naar Antwerpen, in het vleeschhouwersgild en in den raad aldaar, uitgeweken naar Amsterdam 1581 en 1628 naar Utrecht; in de regeering aldaar. Verheven 1829. De familie staat op uitsterven.

MARTINI

Weselsche familie, daar eind 16e eeuw woonachtig en Martens genaamd, pas in het midden der 17e eeuw tot Martini geworden. In de regeering van 's-Hertogenbosch. Verheven 1822 (uitgestorven tak) en 1844 zonder eenig recht daarop. Eén stamhouder overleeft.

VON MASSOW

Pommersch oud-adellijk geslacht, vermeld vanaf midden 13e eeuw. Een nog overal in Duitschland zeer talrijk verbreid geslacht. Een lid van den tak, die sinds 1544 beleend was met het goed Brünnow, kwam eind 17e eeuw in Statendienst. Ingelijfd 1817. De tweede zoon van den ingelijfde verzocht den titel van Baron, waarop hij recht meende te hebben en toen hem dit geweigerd was, verzocht en verkreeg hij schrapping van de adelslijsten 1837. Zijnen ouderen, ongehuwden broeder werd 1844 Baron op alle verleend. Uitgestorven 1909.

DE MAUREGNAULT

Henegouwsche familie, in het Vlaamsch Quaet Reinoutken geheeten en vermeld in het midden der 16e eeuw. Verheven tot Ridder door Aartshertog Mathias, stadhouder 1578. Begin 17e eeuw te Veere gekomen en splitsing in ouderen tak, die aldaar in de regeering blijft en die in de 19e eeuw den naam de Buvry, naar een in 1704 gesloten huwelijk van voorouders, aannam en jongeren tak, die begin 18e eeuw den naam Boreel erbij nam naar een in 1651 gesloten huwelijk van voorouders, doorgaans in krijgsdienst was en in de 18e eeuw in hooge ambten in Holland. Erkend 1815, 1816. Beide takken hebben nog stamhouders. Het hoofd der familie is in Victoria, Australië gevestigd en nam den naam zijner moeder (Wlison) voor het gemak aan.

DE MAURISSENS

Dendermondsche familie, bekend vanaf eind 15e eeuw, sinds begin 17e in hooge ambten aan het Brusselsche Hof, o.a. als wapenkoningen. Verheven tot Ridder door Karel II van Spanje 1679. Erkend 1822 met Ridder bij eerstgeboorte voor een lid, dat eind 18e eeuw in Statendienst was gekomen. Twee zijner zoons kozen in 1839 voor België, alwaar hun nageslacht nog bestaat. Nederlandsche tak uitgestorven 1883.

MAY

Familie van Britsche bouwers van schepen, sinds het midden der 17e eeuw bekend en begin 18e in

dienst der Amsterdamsche admiraliteit gekomen en daar in drie geslachten tot eind 18e gebleven, daarna wederom in drie geslachten consul-generaal der Nederlanden te Londen. De familie is steeds met Engelsche vrouwen getrouwd en Engelsch gebleven. Zij is d.t.l. nog gevestigd. Zonder eenig recht daarop verheven 1882.

MAZEL

Familie uit Languedoc, uitgeweken naar Amsterdam na herroeping van het Edict van Nantes 1685. Doorgaans predikanten. De oud-gezant Mazel werd 1894 zonder eenig recht daarop verheven. Deze tak staat op uitsterven, terwijl twee niet-geadelde, gesproten uit zijne broeders, nog bestaan.

DE MEER

Familie sinds begin 16e eeuw bekend in het land van Valkenberg. Sinds begin 18e eeuw eigenaars van de baronie Moorsel en zich Baron noemend. Ten onrechte in de Limburgsche ridderschap benoemd, als Baron op alle, 1842. De benoemde liet slechts ééne dochter na, die in 1905 als laatste van hare familie stierf.

VAN DER MEER

Delftsche regeeringsfamilie, uit Alkmaar afkomstig, die zich inbeeldde af te stammen van de van der M.'s, die tot den kleinen Hollandschen adel gerekend werden. Zij komen sinds begin der 16e eeuw voor. Later in ambten in Woudrichem en Lichtenvoorde. Verheven

1890. De familie is nog door enkele leden vertegenwoordigd en heeft een paar stamhouders.

VAN MEEUWEN

Familie uit de omstreken van 's-Hertogenbosch, gedurende drie geslachten in de regeering van Oss vanaf de laatste jaren der 17e eeuw. Zonder eenig recht daarop verheven 1834. De familie heeft nog stamhouders.

MELORT

Oorspronkelijk Melot genaamd en afkomstig uit Belgisch Limburg, waar zij midden 17e eeuw voorkomen in Maeseyck. Later chirurgijns in Noord-Brabant. Zonder eenig recht daarop verheven 1841. De begiftigde was gehuwd met eene Jvr. Wittert, wier wapen bij de toekenning van een dito aan hem, danig geplunderd blijkt. Uitgestorven 1898.

MELVILL

Geslacht vermoedelijk uit Normandië afkomstig en in Schotland vermeld sinds eind der 13e eeuw. Verkrijging van de baronie Carnbee in begin 14e eeuw. Verheven tot Baron door Koning Jacobus VI van Schotland 1616 en tot Graaf (Earl) 1691 door Koning Willem III. De verwerver huwde met de erfdochter der Earls of Leven. Hun nageslacht, in Engeland gevestigd, voert de beide namen. Een lid kwam in het begin der 18e eeuw in Statendienst. Verheven 1815, na in 1803 van de gerechtigden verlof verkregen te hebben om van Carnbee aan den naam toe te voegen.

Verleend Baron bij eerstgeboorte 1822 en Barones persoonlijk 1834 voor oudste kleindochter van den 1en Baron. Een stamhouder overleeft.

MERKES

In feite Marcusse genaamd en als Rijnschippers uit Keulen eind 17e eeuw te Dordrecht gekomen. De kolonel der genie, groot-gunsteling van Koning Willem II, werd 1846 verheven. Hij was door koop heer van Gendt in de Betuwe. Zijn jongste zoon verdween begin 20e eeuw spoorloos. Hij was toen ongehuwd en over 60 j.; tevens de laatste.

VAN MERLEN

Familie uit Grave, vanouds van Merlaer genaamd en daar gevestigd eind 15e eeuw, doch meestal voorkomend als Roelofs en pas na 1571 van Merlen; in de regeering van Grave, burgers van Antwerpen 1567 en daar bekende plaatsnijders en drukkers. De familie bleef daar gevestigd. De ritmeester van M. kwam 1795 in dienst h.t.l. Hij werd 5 April 1814 verheven tot Baron de l' Empire. Zijn zoon werd zonder eenig recht daarop verheven 1836. De familie staat op uitsterven.

DE MEY

Oorspronkelijk de May genaamd en afkomstig uit Frankrijk; begin 17e eeuw uitgeweken naar Kampen. Splitste zich midden 17e eeuw in twee takken, die beide in de regeering van Rotterdam zaten. De oudere

tak, genaamd van Streefkerk, werd 1826 verheven en datzelfde jaar werd titel van Baron bij eerstgeboorte verleend voor uitgestorven tak. Er bestaat nog een lid van in N. O. I. De jongere tak verwierf begin 19e eeuw de heerlijkheid Alkemade, is ook in 1826 verheven, stierf h.t.l. in 1940 uit, doch bestaat nog op N. Zeeland en Tasmanië, terwijl een afstammeling in Frankrijk woont.

MEYER

Familie van landvoogden uit het kanton Zürich, vanaf de 16e eeuw daar bekend en als officier in een Zwitsersch regiment h.t.l. gekomen 1709. Verheven 1842. Eene nog zeer uitgebreide familie, grootendeels in N. O. I. gevestigd.

MICHIELS

Familie uit Horst in de Peel; daar midden 17e eeuw bekend. Verheven tot Chevalier de l' Empire door Napoleon I 1813. Verheven zonder eenig recht daarop tot Baron overgaande bij eerstgeboorte: M. van Kessenich, 1822 en diens broeder M. v. Verduynen evenzoo 1841. De tak Kessenich is nog ruim vertegenwoordigd; die van Verduynen staat op uitsterven.

VAN MIDDACHTEN

Oud-adellijk geslacht uit de graafschap Zutphen, in de 13e eeuw bekend onder den naam van Steenre. Door huwelijk met de erfdochter van Middachten werd sinds de 15e eeuw dezen naam aangenomen. Sinds

midden 16e eeuw door huwelijk in Overijssel geraakt en daar in de ridderschap. Bij org. besl. van 1814 in die ridderschap benoemd. Sinds lang had men zich bediend van den titel van Baron, doch deze werd niet aangevraagd, hoewel er zes zoons waren, die allen jong, of ongehuwd stierven, op één na, die slechts dochters naliet. Uitgestorven 1901.

VAN DER MIEDEN

Familie van 17e eeuwsche schoenmakers en leerkoopers in Alkmaar, met de 18e eeuw aldaar in de regeering gekomen. Verheven 1902. Er zijn nog eenige stamhouders.

DE MILLY

Picardische familie, begin 18e eeuw in Statendienst gekomen. Verheven 1840 met belofte van inlijving na betere bewijzen van afkomst. Er zijn nog stamhouders.

MOCK

Züricher familie, die aldaar in de 16e eeuw i. d. Grooten Raad zat en waarvan een lid, als officier in een Zwitsersch regiment, begin 18e eeuw h.t.l. kwam. Verheven 1822. Er is nog één stamhouder.

MOLLERUS

Paltzer predikantenfamilie, daar sinds midden 16e eeuw bekend, die den naam Möller verlatijnschte en midden 17e eeuw h.t.l. kwam. Zonder eenig recht daarop verheven 1816, Baron bij eerstgeboorte 1820 en

evenzoo voor twee broeders, 1822 en 1843, wier takken uitstierven. De familie is nog goed vertegenwoordigd.

VAN DER MUELEN

Antwerpsche koopmansfamilie uit de 16e eeuw, in de regeering aldaar en na 1585 uitgeweken naar Bremen en Utrecht en daar in de regeering. Verheven 1913, doch uitgestorven 1942. Tal van niet-geadelde takken overleven.

VON MÜHLEN

Leipziger familie uit de 16e eeuw genaamd Müller. Verheven in den Rijksadel door Keizer Ferdinand III 1640, met aanneming van den naam von Mühlen, later militaire familie, midden 18e eeuw in Statendienst gekomen. Ingelijfd 1828. Er zijn nog stamhouders.

MULERT

Oud riddermatig Overijsselsch geslacht, in de 14e eeuw bekend. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Overijsselsche ridderschap. Erkend als Baron op alle 1822. De familie in de 19e eeuw nog zeer talrijk, staat op uitsterven. Er bestaat nog een tak in Duitschland en in de Ver. Staten.

MUNTER

Harlingsche koopliedenfamilie, eind 16e eeuw in Amsterdam gekomen en aldaar in de regeering. Verheven 1815. Uitgestorven 1861.

DE MURALT

Geslacht van stadhouders uit Locarno, daar in de 12e eeuw vermeld. Een lid werd 1570 burger van Bern, waar de familie in den Grooten Raad kwam. Een hunner kwam als officier in een Zwitsersch regiment begin 19e eeuw h.t.l. Ingelijfd 1840. Er zijn nog stamhouders. In Bern en Zürich bloeien takken.

VAN NAERSSEN

Oude middeleeuwsche regentenfamilie te Dordrecht, verm. daar gekomen begin 14e eeuw uit Arcen a. d. Maas. Later kooplieden te Rotterdam. Verheven 1900. Uitgestorven in mannelijke lijn 1948.

VAN NAGELL

Oud-adellijk geslacht uit Ravensberg en er begin 13e eeuw bekend. Door huwelijk met de erfdochter van Ampsen midden 16e eeuw h.t.l. gekomen. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap en nog in 1814 en 1816. Erkend als Baron op alle 1822. De Duitsche takken N. Ittlingen en N. Vornholz werden in 1845, de tak N. Gartrop in 1846 als Freiherren erkend door Koning Friedrich Wilhelm IV van Pruissen. H.t.l. staat het geslacht op uitsterven.

NAHUYS

Familie van onbekende herkomst, verschijnende in Gelderland begin 17e eeuw, vervolgens lang in de regeering van Oirschot. Op ingebeelde, doch niet be-

staande afkomst uit de Graven van Horstmar Ahaus, ten onrechte ingelijfd 1835, 1836, 1885 en 1886. Baron bij eerstgeboorte voor twee leden 1842. Er zijn voldoende stamhouders en tal van niet-geadelde takken. Een wel-geadelde leeft in Argentinië.

VAN NASSAU

Afstammend van Lodewijk, geb. 1604, jongsten zoon van Prins Maurits van Oranje-Nassau bij Jvr. Margaretha van Mechelen, wiens zonen door Keizer Leopold I in 1679 verheven werden tot Graven des H. R. Rijks en erkend als Graven van Nassau. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Hollandsche ridderschap als Graaf op alle. Uitgestorven 1824.

DE NEGRI

Genueesche familie, waarvan een lid van den Roomsch-Koning Maximilian II 1568 adelserkenning verkreeg. Eind 17e eeuw in krijgsdienst in West Duitschland gekomen en zich sinds begin 18e aldaar Baron noemend. Ten onrechte met Baron op alle benoemd in de Limburgsche ridderschap 1816. Uitgestorven 1934. Takken in Duitschland bestaan.

NEPVEU

Afstammend van den laatsten koster der gereformeerde gemeente van Charenton bij Parijs, die 1686 naar Amsterdam uitweek; vervolgens naar Suriname. De Minister van Staat, luit.-gen. Nepveu verheven als Baron bij eerstgeboorte 1849. Uitgestorven 1903. De

niet-geadelde takken, spruitende uit oudere broeders van den generaal, zijn zeer uitgebreid.

VAN NEUKIRCHEN NYVENHEIM

Cleefsch oud-adellijk geslacht, in de 12e eeuw vermeld. De stamreeks vangt echter eerst aan in de 16e eeuw. Adelsbevestiging door Keurvorst Friedrich Wilhelm I van Brandenburg 1648. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap, vervolgens 1815. Erkend als Baron op alle 1822, 1882. In Pruissen door Koning Friedrich Wilhelm IV in 1852. In Nederland uitgestorven 1940. Ook de takken in Duitschland en Frankrijk zijn uitgestorven.

VAN NISPEN

Oude West-Brabantsche familie, in de 14e eeuw al voorkomend. De hier te behandelen tak was doopsgezind tot 1675, eerst kooplieden, dan rentmeesters in Gelderland. Zonder eenig recht daarop benoemd in de Geldersche ridderschap 1818, met acte van bewijs. Er zijn drie verschillende takken, spruitend uit een lid, in 1765 overleden, 1°. een tak, thans gevestigd in Zuid-Afrika, N. O. I. en h.t.l., 2°. een niet-geadelde tak, h.t.l. uitgestorven, doch nog in Duitschland levend. 3°. een tak, waarvan de oudste zoon den ondertak van Sevenaer stichtte, h.t.l. zeer talrijk vertegenwoordigd en gedeeltelijk ook in Argentinië, en de tweede stamvader werd van den tak van Pannerden, mede zeer uitgebreid h.t.l.

OP TEN NOORT

Familie, sinds het begin der 14e eeuw voorkomend in de IJsselsteden en sinds begin der 17e in de regeering van Zutphen. Verheven 1834 (in 1911 uitgestorven jongere tak) en 1907. Er is een aantal stamhouders aanwezig.

VON OBERNDORFF

Paltzer adel, vermeld vanaf midden der 13e eeuw. Sinds midden 17e eeuw in Frankenland gevestigd en zich sindsdien bedienend van den titel van Freiherr. Erkend als Freiherr en verheven tot Rijksgraven 1790 door Keurvorst Karl Theodor van de Paltz, als Rijksvicaris. Ingelijfd 1936 als Graaf op alle. Een oudere tak bloeit in Baden. De Nederlandsche heeft één stamhouder.

VAN OLDENBARNEVELD GENAAMD WITTE TULLINGH

Waarschijnlijk tak van het geslacht van Oldenbarneveld, dat tot den kleinen Veluwschen adel behoorde. Het onderhavige geslacht leefde in de 16e eeuw te Amersfoort onder patronym, als brouwers. In de 17e eeuw in ééne generatie in de regeering aldaar. Een lid, zich einde dier eeuw in 's-Gravenhage vestigend, nam den naam zijner moeder aan en leefde evenals zijn zoon, aldaar als Tullingh, ter vermijding van moeilijkheden in verband met den in 1619 geschavoteerden raadpensionaris. In de 18e eeuw werd echter de naam van Oldenbarneveld weer opgenomen, doch Tullingh niet verlaten, terwijl de moedersnaam Witte in 1745

den naam nog langer kwam maken. Zonder recht daarop verheven, terwijl erkenning blijkbaar niet werd aangedurfd, 1815. Geadelde tak uitgestorven 1941. Er bestaan niet-geadelde takken.

VAN OLDENEEL

Oud-adellijk Overijsselsch geslacht, begin 14e eeuw voorkomend onder den naam Vincke en gevestigd in de buurschap Oldenelde in Zwollerkarspel In dit verband is merkwaardig, dat het wapen drie venkelblaadjes (in het Latijn: vincula) vertoont. In de regeering der IJsselsteden vanaf begin 15e tot eind 16e eeuw. Erkend als Baron op alle 1819, 1826. In België door Koning Leopold I 1842. De oudste tak, z.g. van Heerenbrinck, telt nog één lid, in de V. S. v. N. A. gevestigd. De tak tot Oldenzeel bloeit in België en heeft h.t.l. één stamhouder.

D' OLNE

Familie met gelijknamig goed in het graafschap Dalhem, in einde 16e eeuw daar bekend. Verheven tot Ridder des H. R. Rijks 1664 door Keizer Leopold I. Terugkoop van Olne 1668 en onbevoegd aannemen sinds begin 18e eeuw van den titel van Baron. Ten onrechte als Baron op alle benoemd in de Limburgsche ridderschap 1816, uitgestorven 1891.

VAN OMPHAL

Familie uit Andernach in Rheinland, die met de 16e eeuw aan het licht treedt. Rijksadel door Keizer Fer-

dinand I 1559. Begin 18e eeuw in Statendienst getreden. Ingelijfd 1834 als Baron bij eerstgeboorte. Uitgestorven 1863.

ORTT

Familie uit de 15e eeuw in het graafschap Isenburg bekend en in de regeering van Frankfurt a. M. Over Antwerpen naar Amsterdam gekomen begin 17e eeuw en in het midden daarvan in de regeering. Verheven in den Rijksadel 1539 door Keizer Karel V. Rijksadel door Keizer Franz II 1804 voor eenen Orth, tot deze familie behoorend. Ten onrechte dus verheven en niet ingelijfd 1818. In de 19e eeuw zeer talrijk; er is slechts één stamhouder.

VAN DER OUDERMEULEN

Familie uit Lier, prov. Antwerpen, kooplieden, begin 17e eeuw in Amsterdam gekomen. Persoonlijke titel van Barones v. d. O. voor de gewezen grootmeesteres van Koningin Sophie, de wed. E. van der O. geb. A. van Wickevoort Crommelin, 1806—1883, in 1877.

VAN DER LELY VAN OUDEWATER

Familie van kleine kooplieden te Rotterdam en daar einde 16e eeuw verschijnend, doch pas in de 17e onder den naam van der Lely; door huwelijk in Delft terecht gekomen en met de 18e eeuw in de regeering. Een lid, eind 18e eeuw levend en werkend in de geschiedenis zijner familie, meende ten onrechte, dat hij uit het

Goudsche regeeringsgeslacht van Oudewater stamde en dat hij den naam eener voormoeder droeg. Verheven 1815. Uitgestorven 1885.

VAN PABST

Cleefsch geslacht van ambtmannen, bekend uit aanvang der 15e eeuw. Adel erkend door Koning Friedrich Wilhelm I van Pruissen 1712. Door een in 1737 gesloten huwelijk met Jvr. van Lawick van den Cortenberg nam de oudste tak dien naam erbij. Benoemd in de Geldersche ridderschap 1815, met acte van bewijs. Ingelijfd 1860. Persoonlijke titel van Baron voor één lid 1906. De oudste tak heeft nog éénen stamhouder, de jongere tak stierf 1916 in mannelijke lijn uit.

VAN PALLANDT

Guliksch oud-adellijk geslacht, begin 14e eeuw in Aken verschijnend, als Ridder, tevens magistraat. Het toen gevoerde wapen doet vermoeden, dat dit geslacht een jongeren tak vormde van een ander in dat gewest. Titel van Freiherr 1520 door Keizer Karel V voor een tak, die 1555 door denzelfden vorst tot Graaf van Culemborg verheven is en 1639 uitstierf. Erkend als Rijksvrijheer door Keizer Leopold I 1675. Benoemd in de Geldersche en Overijsselsche ridderschappen bij org. besl. van 1814. Baron op alle 1818. Hoewel zeer talrijk in de 19e eeuw, zijn vele takken uitgestorven, zoodat er nog weinig stamhouders overblijven.

VAN PANHUYS

Familie uit Luikerland, er sinds eind 15e eeuw bekend. Eén tak kwam over Antwerpen naar Leiden, zat daar in de regeering, werd bij org. besl. van 1814 benoemd in de Utrechtsche ridderschap met acte van bewijs en stierf met den benoemde 1835 uit. Een andere zat in de regeering van Limborg, later in die van Maastricht en werd dus zonder eenig recht daarop bij org. besl. van 1814 benoemd in de Groningsche ridderschap met acte van bewijs. Verheven 1815, 1821. Baron bij eerstgeboorte, voor uitgestorven tak 1874. De familie is nog goed vertegenwoordigd.

PASPOORT

De naam is ontleend aan eenen bijnaam, die door patronym dragende leden pas tweede helft der 17e eeuw in zwang kwam. Familie van kleine ambtenaren in de 17e eeuw te Delft, sinds begin 18e eeuw in de regeering van Middelburg. Verheven 1832; uitgestorven 1922.

PAUW

Oude Hollandsche adel, in begin 14e eeuw in West-Friesland opduikend. De naam Pauw komt in het eind dier eeuw in zwang en verdringt den oorspronkelijken naam de Grebber bij dezen tak, zoodat de familie zich niet eens meer daarvan bewust was, toen zij in de 17e eeuw op het toppunt van haren roem stond. In de regeering van Gouda eind 15e, in die van Amsterdam

eind 16e, in die van Delft vanaf begin 17e eeuw. Verheven in den adel door Koning Jacobus I van Engeland 1612, door Koning Lodewijk XIII van Frankrijk 1622 voor uitgestorven takken. Ten onrechte 1847 verheven als Ridder bij eerstgeboorte en niet erkend. Uitgestorven in mannelijke lijn 1939. Een niet-adellijke tak staat op uitsterven.

DE PÉLICHY

Bourgondische familie, daar in de 16e eeuw bekend en einde 17e in Amsterdam gekomen. Verheven tot Baron in de Oostenrijksche Nederlanden door Keizer Karel VI 1726. Van drie broeders in het begin der 19e eeuw werd de oudste benoemd in de West-Vlaamsche ridderschap 1816; zijne nakomelingen bleven in België; de tweede is in 1823 erkend en 1826 werd hem verleend Baron bij eerstgeboorte. Zijn zoon ging tot den Belgischen adel over. De derde werd Oostenrijker en 1817 ingeschreven in de Tyroler adelsregisters als Baron, waar die tak in 1918 uitstierf.

VON PELSER

De naam luidde te Aken eind 15e eeuw: Kremer genannt Peltzer, naar het beroep. Kooplieden aldaar; in de 17e eeuw in de regeering. Verheven in den adel door Koning Philips V van Bourbon in Spanje 1716. Verheven in den Rijksadel door Keizerin Maria Theresia 1766. Ingelijfd 1822; erkend door Koning Friedrich Wilhelm III van Pruissen 1829. Daardoor werd de familie weer Duitsch, behalve één tak, in 1863 weer

Nederlandsch geworden. Er is nog één stamhouder, terwijl in Duitschland takken bestaan.

DE PERPONCHER

Oude adel uit Périgord, door Hendrik IV en Lodewijk XIV, Koningen van Frankrijk in 1604 en 1644 erkend. Door een huwelijk in 1607 met eene Sedlnitski-Choltitz werd de naam S. erbij genomen midden 17e eeuw. Reeds in 1604 in Statendienst. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Utrechtsche en Zeeuwsche ridderschappen met acte van bewijs. Ingelijfd als Baron bij eerstgeboorte 1822; Graaf bij eerstgeboorte 1825. Zijne drie zoons werden in 1852 door Koning Friedrich Wilhelm IV in den Pruissischen adel ingelijfd, als Graaf op alle, waar hunne afstammelingen nog bestaan. Een niet-erkende tak h.t.l. stierf in 1920 uit.

VON PESTEL

Duitsche geleerdenfamilie, vermeld in Minden eind 16e eeuw. Verheven in den Pruissischen adel 1774 door Koning Friedrich II en in den Rijksadel door Keizer Franz II 1792. Ingelijfd 1838. De tak, zich h.t.l. noemende van Pestel is in 1935 in mannelijke lijn uitgestorven. Van den tak von Pestel is nog één stamhouder. In Duitschland leeft een tak.

DE PESTERS

Maastrichtsche familie in de 14e eeuw daar bekend en in de 17e eeuw daar tot aanzien gekomen; eind

dier eeuw naar Utrecht en daar in de regeering. Volgens mededeeling van eenen Maastrichtschen oudheidkenner, zou de naam oudtijds s' Pistors hebben geluid. De „pistor" was de bakker, die de ouwels leverde aan het kapittel van Sint Servaas. Verheven in den Rijksadel 1706 door Keizer Joseph I en tot Rijksbaron door Keizerin Maria Theresia 1766 voor een in 1806 uitgestorven tak. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Utrechtsche ridderschap met acte van bewijs. Er zijn nog stamhouders.

DE PETERSEN

Deensche familie uit Rendsburg, die in den persoon van een gewezen opper-kamerdienaar van Koning Frederik III, h.t.l. als agent opdook in het midden der 17e eeuw. Rijksbaron door Keizer Leopold I 1676. Ten onrechte ingelijfd met simpel praedicaat 1815. Uitgestorven 1914.

PETIT

Fransche familie van onbekende herkomst, die in de 17e eeuw in Limburg opduikt en daar hooge ambten bekleedde. Ingelijfd 1816. Uitgestorven 1906.

PICHOT

Familie uit Bergerac en uitgeweken 1680 naar Amsterdam en kort daarop naar Suriname. Eind 18e eeuw kwam een lid h.t.l. en werd in Maastricht schepen, later burgemeester. Zijn zoon huwde Jkvr. van Slijpe, wier vader verheven was met belofte, dat het praedi-

caat zou vererven op zijn kleinzoon Pichot. Deze liet slechts eene dochter na, laatste van hare familie. De tak Pichot du Plessis behoort niet tot den adel.

DE VILLERS DE PITÉ.

Familie uit Luikerland, wier naam oudtijds Piteit geschreven werd en die begin 15e eeuw vermeld wordt. Na een huwelijk in 1493 met de erfdochter van Eben c.a. werd de naam de Villers erbij genomen. Benoemd in de Limburgsche ridderschap 1816 met acte van bewijs. Uitgestorven 1941. De familie heeft altijd in België gewoond, doch bezat in de 19e eeuw het kasteel Oost te Schin op Geul.

VAN DER PLAAT

Familie van kleine burgers in Grave in de 17e eeuw, in de 18e in de regeering aldaar. Zonder eenig recht daarop verheven 1842. De verhevene was groot gunsteling van Koning Willem II. Uitgestorven 1903.

VAN PLETTENBERG

Adel uit het land van de Mark en vermeld in einde 13e eeuw. Een lid van een in aanzien gedaalden tak kwam 1591 in Statendienst. Verheven tot Rijksbaron door Keizer Leopold I 1661. Bij org. besl. van 1814 benoemd onder de Edelen van Friesland en 1825 in die ridderschap. Aanvulling in 1848 dezer benoeming met: Baron op alle. Uitgestorven 1929.

DE PLEVITS

Familie uit de graafschap Loon, Belg. Limburg en daar onder den naam Plevoets in de 17e eeuw bekend. Een lid, overste in keizerlijken dienst, werd verheven tot Rijksridder door Keizerin Maria Theresia. Zijne zoons werden benoemd in de Limburgsche ridderschap met acte van bewijs en aan den jongste werd 1822 zonder recht of reden de titel van Baron op alle verleend. Uitgestorven 1860.

PLOOS VAN AMSTEL

Familie van landbouwers uit Loosdrecht, die zich inbeeldde af te stammen van de Heeren van Amstel, uit den tak van Mijnden. Reeds in de 15e eeuw dorpsnotabelen. Een hunner wist, tot aanzien gekomen, Prins Frederik Hendrik in 1636 tot eene verklaring te bewegen, dat dit inderdaad zoo was en hij werd dan ook als edelman erkend, b.v. door de Utrechtsche ridderschap. Reeds in de 19e eeuw was men overtuigd, dat de beweerde afstamming uit de van Amstel's valsch was, doch, ondanks dien, werd 1864 een hunner erkend op de verklaring van 1636. Dit is herhaald in 1865, 1883, 1886, ja tot in 1922 toe. Van deze bestaan nog eenige stamhouders, terwijl de niet-geadelde takken Ploos en Pl. v. Amstel legio zijn.

VAN DE POLL

Oud geslacht uit het land van Montfoort, dat zijnen naam ontleent aan een goed den Pol in Mastwijk en vanaf begin 14e eeuw voorkomt. Het is vrijwel zeker,

dat zij dien naam aannamen na den moord op Graaf Floris V door Herman van Woerden c.s., omdat zij jongere zonen uit dat huis waren. In de 15e en 16e eeuw in de regeering van Montfoort en midden dier eeuw in Amsterdam, waar zij terstond in de regeering kwamen. Comte de l' Empire door Napoleon I voor uitgestorven tak. Verheven 1815, 1816, 1817, 1875, 1876, 1889. Er zijn nog tal van vertegenwoordigers in leven.

DE POLLART

Familie uit Montfort in Limburg, verschijnend in de 16e eeuw. Hooge ambtenaren in Roermond. Benoemd in de Limburgsche ridderschap 1817 met acte van bewijs. Deze was de eerste, die zich de Pollart noemde, liet slechts dochters na, waarvan de laatste 1870 stierf.

POMPE

Familie, voorzover bekend, afkomstig van Antwerpen, vervolgens te Goch eind 16e eeuw. Begin 17e eeuw in de regeering van Dordrecht. In den adelstand verheven door Koning Karel I van Engeland 1637. Verheven 1818. Er zijn nog h.t.l. eenige stamhouders, benevens een niet-geadelde tak, terwijl een geadelde tak zich in Rhodesië gevestigd heeft.

DE POSSON

Familie van Luiksche industriëelen, in de 16e eeuw opgekomen. In de regeering van Luik in de 17e eeuw en Namen 17e en 18e eeuw. Verheven in den adel 1754

door Keizerin Maria Theresia. Erkend met verleening van Baron bij eerstgeboorte 1824. Erkend door Koning Leopold I van België 1852, Baron bij eerstgeboorte door Koning Albert 1922. In de mannelijke lijn in Nederland uitgestorven 1909. De takken in België bestaan nog.

PRINS

Rotterdamsche koopmans- en reedersfamilie, aldaar eind 16e eeuw bekend en midden 17e in de regeering. Verheven 1886 en 1889. Er zijn een paar stamhouders.

VAN PUTKAMMER

Pommersch oud-adellijk geslacht, vermeld in de 13e eeuw en in Duitschland zeer uitgebreid, waarvan een lid in het begin der 18e eeuw in Statendienst kwam. Ingelijfd 1816, uitgestorven 1878.

VON QUADT

Keulsch oud-adellijk geslacht in de 11e eeuw vermeld. Verheven tot Rijksbaron 1502 door Keizer Maximilian I, bevestigd door Keizer Leopold I 1664. Verheven tot Rijksgraaf door Keizerin Maria Theresia 1752. Verheven tot Fürst bij eerstgeboorte door Prinsregent Luitpold van Beieren 1901.

De oudste tak op Wickradt kreeg door huwelijk begin 17e eeuw de waardigheden van erfdrossaard en erfhofmeester van Gelre en Zutphen, kwam in Statendienst en in de Nijmeegsche ridderschap. Een huwelijk met Maria van Gent in 1673 bracht Loenen c.a. in de familie.

Benoemd in de Geldersche ridderschap 1814, erkend als Graaf op alle 1822. Deze tak verkocht alras de Nederlandsche goederen en vestigde zich op Isny in Württemberg, dat zij in 1801 in ruil voor de goederen in Rheinland verkregen hadden. De jongere tak, die eind 17e eeuw Huchtenbroeck verwierf, verscheen pas eind 18e eeuw in Statendienst. Benoemd in de Limburgsche ridderschap als Baron op alle 1817. Uitgestorven 1876. De oudste tak bloeit nog in Duitschland.

QUARLES

Eene oude Engelsche familie, die zelf meende, reeds vóór de verovering der Normandiërs in 1066, daar bekend te zijn geweest, doch blijkbaar niet tot den erfelijken adel werd gerekend. De familie h.t.l. meent af te stammen van eenen tak, die in de 15e eeuw uit Schotland kwam, langen tijd in Norfolk en toen in Londen leefde en dat de eerste Q., die in Nederland kwam, een zoon was van Edward en Alice Allott, dochter van Sir John, lordmayor van Londen. Wijders, dat deze John Q., die in 1594 geboren heet, edelman aan het Hof van de z.g. Winterkoningin was. Dit kan niet juist zijn, daar in de uitgebreide litteratuur over den Winterkoning en zijn hof, nergens gewaagd wordt van J. Q. Wel was aan dat hof als schenker van 1613—1620 verbonden Francis Q. uit Essex (1592—1644), die later als puriteinsch dichter grooten naam verwierf. Schrijver dezer heeft in 1928 voor andere doeleinden eene briefwisseling gevoerd met een der leden van Herald's College, die groote belangstelling

toonde in de geschiedenis der familie Q. Hij beweerde, dat Edward Q., schoonzoon van den Londenschen opperburgemeester, alles verkwist en ten slotte zelfs zijn naam en wapen verkocht had. Dit is iets, wat in Engeland meer is geschied, zelfs tot in de 19e eeuw. De kooper was een hoogduitsche jood, in Engeland genaamd Joel Quail (Kwartel) of Joel Muffin (het Mofje). Deze zond zijn zoon naar Rotterdam, waar hij echter in de Engelsche kamer van koophandel geweigerd werd en verder als merchant-adventurer (hooplooper) te Delft en Rotterdam verbleef. In laatstgenoemde stad sloot hij een aanzienlijk huwelijk, gelijk ook zijn zoon en kleinzoon, die betrekkingen verwierven bij de Staten van Holland. Deze kleinzoon liet twee zoons na, 1⁰ Willem, die door Keizerin Maria Theresia verheven werd tot Rijksbaron in 1751 en zich daarna noemde: Quarles de Quarles. Deze tak werd ingelijfd als Baron op alle 1815 en telt nog een paar stamhouders; 2⁰ Lodewijk, wiens afstammelingen zich eind 18e eeuw Q. van Ufford gingen noemen en die zonder eenig recht daarop, 1815 verheven werden. De familie is zeer talrijk.

QUINTUS

Groninger stadsfamilie met patronymen voorkomend sinds eind 16e eeuw. In de derde generatie noemde Jan Quintijnsz. zich Quintus en kwam einde der 17e eeuw in de provinciale ambten en zijn nageslacht in de stadsregeering. Verheven 1817 en 1927. Er zijn nog een paar stamhouders.

VON RADE

Pommersche familie, waarvan weinig bekend is. De vader van den in 1831 tot Baron bij eerstgeboorte verhevene, leefde in de 18e eeuw. Hijzelf liet slechts eene gehuwde dochter na, die in 1869 stierf.

RADERMACHER

Akensche familie, er bekend in eind 16e eeuw en 1599 uitgeweken naar Middelburg, later in de regeering aldaar en in Vlissingen. Verheven 1815. Uitgestorven 1882.

VAN RADERS

Westphaalsche familie, waarvan zeer weinig bekend is. De officier von R., die eind 17e eeuw in Statendienst kwam, heeft geene nawijsbare voorouders. De familie bleef voortdurend in krijgsdienst en werd 1835 ingelijfd als Baron bij eerstgeboorte. Eenige stamhouders overleven.

VAN RAESFELT

Westphaalsch oud-adellijk geslacht, vermeld in de 13e eeuw en vermoedelijk spruitend uit jongeren zoon van het huis Ghemen. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Overijsselsche ridderschap en met den benoemde uitgestorven 1828. Ook de tak, die 1757 door Keizerin Maria Theresia tot Rijksbaron werd verheven en in 1841 door Koning Ludwig I van Beieren erkend, is uitgestorven.

DE RAET

Oude regeeringsfamilie uit Zaltbommel, aldaar in de 13e eeuw vermeld, welker bewezen stamreeks in begin 16e eeuw aanvangt; in de 17e en 18e eeuw in de regeering van Haarlem. Verheven tot baronet door Koning Karel II van Engeland 1660. Bevestigd in den titel van baron door Keizer Leopold I 1696 voor den uitgestorven tak van de Voort. De tak van Beugelscamp ontving van Keizerin Maria Theresia in 1753 adelsbevestiging, erkenning van den titel van Baron door Koning Friedrich Wilhelm IV van Pruissen 1844 en stierf in 1911 uit. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Noord-Brabantsche ridderschap met acte van bewijs, doch terstond uitgestorven. Erkend ten onrechte als baron op alle 1843. Uitgestorven 1937.

RAM

Oude regeeringsfamilie in Amersfoort en Utrecht, bekend vanaf het begin der 16e eeuw. Verheven 1836. In mannelijke lijn uitgestorven 1949. Een R. C. tak noemde zich in de 18e eeuw steeds Baron, doch stierf uit 1828 met Barones van Wijkerslooth geb. Barones Ram van Schalkwijk en Weerdesteyn.

VAN RANDWIJCK

Afstammende van Gijsbert van Randwijck, bastaard van Gijsbert v. R., † 1455, wiens vader in eind 14e eeuw ambtman van Overbetuwe was. De bastaard wordt getrouwd vermeld 1452 en † 1482. Hij werd door Keizer Frederik III 1474 geëcht.

Eind 17e eeuw splitst zijn nageslacht zich in twee takken. De oudere werd bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap en 1822 erkend als baron op alle. De jongere werd 1736 door Keizer Karel VI verheven tot Rijksgraaf en 1822 erkend, als graaf op alle. Beide takken hebben nog stamhouders.

DE RANITZ

Saksische familie, waarvan een lid onder den naam Ranisch eind 17e eeuw in Statendienst kwam. In eind 18e eeuw naar Groningen gegaan. Zonder eenig recht daarop verheven 1888, 1906, 1908, 1935. De familie is zeer talrijk vertegenwoordigd.

VON RANZOW

Holsteiner oud-adellijk geslacht, stammend uit de burggraven van Leisnig, die uit de 11e eeuw bekend zijn. Tal van leden werden in den loop der tijden in den Rijksgravenstand verheven, de stamvader der Nederlandsche linie 1651 door Keizer Ferdinand III. Ingelijfd, als graaf op alle 1822 (uitgestorven 1895) en 1872. Er zijn nog eenige stamhouders in N. O. I.

VAN RAPPARD

Nederrijnsche familie van brouwers en later wijnhandelaars, bekend vanaf einde 15e eeuw in het Munstersche.

Verheven in den Rijksadel door den Rijksvicaris Karl Theodor van Beieren 1790, in den adel door Koning

Friedrich Wilhelm II van Pruissen 1791, bevestigd door den Rijksvicaris als ridder 1792. Verheven 1816 (uitgestorven) en 1874. Ingelijfd op den duur, als ridder op alle 1815, 1821, 1822, 1823, 1830, 1883, 1885, 1900, 1909, 1934. De familie is zeer uitgebreid.

VAN RECHTEREN

Oorspronkelijk een tak der van Heeckeren's, die eind 13e eeuw vermeld wordt. In de derde generatie huwt een lid met eene erfdochter, wier moeder van Rechteren was en zijn zoon nam dien naam aan. Verheven tot Rijksgraaf door Keizer Joseph I 1705. Door het huwelijk van een lid met de erfdochter van den Rijksgraaf von Limpurg Speckfeld, namen zijne nakomelingen den naam Limpurg erbij. Een tak van hen verkreeg rechten op het Frankische graafschap Limpurg en vestigde zich in Beieren. Deze staat op uitsterven. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Overijsselsche ridderschap, in de Geldersche 1814, in de Overijsselsche 1816. Erkend als graaf op alle 1822, ten onrechte ook voor den tak Almelo, die geene Rijksgraven waren. De vertegenwoordiger van den allerjongsten tak op Mennigeshave, die zich steeds Baron had genoemd, vroeg geene erkenning van titel en stierf 1839 met hem uit. Er zijn nog twee stamhouders.

VAN REEDE

Westphaalsch oud-adellijk geslacht, herkomstig van Rhede bij Bocholt en daar midden 13e eeuw vermeld. In het midden der 15e eeuw in de Overijsselsche rid-

derschap. Pair van Engeland (Lord) door Koning Karel I 1644 voor een uitgestorven tak. Deensch Baron door Koning Christian V 1671. Earl of Athlone, Baron Agrim 1691 door Koning Willem III van Engeland. Graaf des H. R. Rijks 1790 door Keizer Leopold II. Al deze takken stierven uit. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche en Utrechtsche ridderschappen. In de Geldersche 1814, in de Noord-Brabantsche 1815. Erkend als graaf op alle voor de uitgestorven takken 1822. De takken tot ter Aa en Oudtshoorn erkend als baron op alle 1822. De eerstgenoemde stierf 1879 in mannelijke lijn uit, de laatstgenoemde bestaat nog in N. O. I. en heeft twee stamhouders. Verder een tak al 2 eeuwen in Zuid-Afrika gevestigd.

VAN REENEN

Familie uit Tiel, midden 17e eeuw naar 's-Gravenhage vertrokken en daar behoorend tot de kleine burgerij; in het midden der 18e eeuw tot aanzien gekomen. De president der Tweede Kamer van R. werd 1876 zonder eenig recht daarop verheven. De familie staat op uitsterven, doch twee niet-geadelde takken bloeien.

REIGERSMAN

Familie in de 16e eeuw in Bergen op Zoom verschijnend, in de regeering aldaar, later in Breda. Zonder recht daarop verheven 1898. Stamhouders zijn nog aanwezig.

RENDORP

Lunenburgsche familie, midden 16e eeuw in Amsterdam gekomen, kooplieden aldaar en midden 17e in de regeering. Verheven 1815, 1816, 1882, 1914. Alle takken zijn uitgestorven, behalve de in 1882 verhevene, die nog één stamhouder telt.

VAN RENESSE

Oud-adellijk geslacht, afstammend van Costijn, begin 13e eeuw heer van Zieriksee, wiens zoon den naam van Renesse aannam. Door huwelijk in 1338 in het Sticht gekomen, in de 16e eeuw in de Utrechtsche, later in de Veluwsche ridderschap. Verheven tot Rijksgraaf door Keizer Rudolf II 1609. Benoemd in de Limburgsche ridderschap als graaf op alle en door Koning Leopold I van België als zoodanig erkend 1835. Deze tak bloeit nog aldaar. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap. Daar de benoemde slechts dochters had, werd geene erkenning gevraagd. Uitgestorven 1855.

RENGERS

Groningsch hoofdelingengeslacht, dat reeds midden 14e eeuw in de regeering der Stad zit. Door een huwelijk in 1712 verdween een lid naar Friesland en door het huwelijk van zijn zoon kwam den naam van Welderen er bij. Bij org. besl. van 1814 benoemd onder de edelen van Friesland en in de Groningsche ridderschap. In 1815 en 1816 benoemd onder de Edelen van Friesland. Erkend als baron op alle 1822. Er zijn nog drie stamhouders.

VAN DER RENNE

Familie van brouwers te Eindhoven, daar in de 17e eeuw voorkomend. Ridder door Keizer Joseph II 1785, erkend 1817 voor den Nederl. tak, die in 1945 uitstierf en 1830 voor den Belgische, die 1904 in mannelijke lijn uitstierf, als ridder op alle.

REPELAER

Familie van wijnkoopers en brouwers, vermeld te Dordrecht, vanaf midden 16e eeuw en eind dier eeuw in de regeering. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Hollandsche ridderschap met acte van bewijs; verheven 1816. Een aantal stamhouders overleeft.

REUCHLIN

Familie uit Pforzheim in Baden, daar bekend midden 15e eeuw. Rijksadel door Keizer Frederik III 1492. Doorgaans predikanten. Ingekomen over Lausanne te Rotterdam eind 18e eeuw. Ingelijfd 1835, 1841, 1880. Alleen de laatst ingelijfde tak bloeit, doch in grooten getale.

REYNST

Amsterdamsche koopmansfamilie in de 15e eeuw bekend en eind 16e eeuw in de regeering aldaar. Verheven 1840. De familie staat op uitsterven. Twee niet-geadelde takken bloeien in N. O. I.

VAN RHEMEN

Westphaalsch oud-adellijk geslacht, bekend sinds midden 13e eeuw. Eind 15e in regeering van Deventer,

midden 17e in de Overijsselsche ridderschap. Benoemd in de Geldersche en Hollandsche ridderschappen bij org. besl. van 1814. Erkend als baron op alle 1819. Uitgestorven in mannelijke lijn 1905.

DE RIDDER

Utrechtsche poortersfamilie, begin 17e eeuw bekend en 18e in de regeering. Verheven 1816. Uitgestorven 1860.

VON RIEDESEL

Hessisch oud-adellijk geslacht, vanaf midden 12e eeuw bekend. Erkend door Keizer Leopold I met titel Freiherr von Eisenbach 1680. Eerst begin 19e eeuw kwam een lid h.t.l., werd 1816 in de Limburgsche ridderschap benoemd, in 1819 erkend als baron op alle, doch liet slechts eene dochter na, die 1910 stierf.

VAN RIEMSDIJK

Sinds midden 16e eeuw in Tielerwaard vermelde familie van landbouwers, eind 18e eeuw in Tiel in aanzien gestegen. Zonder eenig recht daarop 1841 verheven. Er zijn voldoende stamhouders in leven, terwijl er tal van niet-geadelde takken over het geheele land verspreid zijn.

DE RIVECOURT

Kleine Fransche adel uit Poitou, daar bekend sinds eind 15e eeuw en waarvan een lid begin 18e eeuw in Statendienst kwam. Ingelijfd 1827 twee neven, waar-

van de een kinderloos stierf, terwijl reeds de kinderen van den ander in het volk zijn opgegaan en 1940 uitgestorven.

ROCHUSSEN

Uit Rotterdam eind 16e eeuw, in 1623 poorter te Vlissingen geworden. Reeders. In de regeering aldaar eind 17e eeuw. Verheven 1876. Uitgestorven 1928. Er bestaat een niet-geadelde tak.

RÖELL

Elzasser familie von Roell, bekend uit de 17e eeuw, waarvan een lid 1670 te Leeuwarden als hofprediker kwam. Verheven 1815, verbeterd in inlijving 1817. Ingelijfd 1818. Baron bij eerstgeboorte, na afwijzing van burggraaf bij eerstgeboorte 1819. Ingelijfd 1836. Baron bij eerstgeboorte voor anderen tak 1874. Ingelijfd 1886, 1892. Bijzonder uitgebreid geslacht.

ROEST

Familie van kaashandelaars in het midden der 16e eeuw in Amsterdam; zij voerden patronymen tot een hunner in 1593 den naam zijner moeder Roest uit Alkmaar kreeg. Hij huwde eene Amsterdamsche van Alkemade en hun zoon noemde zich R. v. A.

Verheven tot burggraaf door Keizer Karel VI 1739. Toevoeging van den moederlijken naam Oem van Moesenbroek 1781. Baron door Keizer Joseph II 1782 en 1786. Benoemd in de ridderschap van Zuid-Brabant

als burggraaf bij eerstgeboorte 1816. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Hollandsche ridderschap met acte van bewijs en erkend als baron op alle 1822. Uitgestorven 1851. In België bestaat de familie nog.

VAN ROMONDT

Uit Roermond afkomstige familie, die in 1376 het Deventer poorterschap verkreeg en sinds begin 17e eeuw het muntmeesterschap bekleedde te Emden, Zwolle, Enkhuizen en ten slotte te Utrecht, waar zij in de 18e eeuw in de regeering kwamen. Verheven 1838. Uitgestorven 1899. Er bestaat een niet-adellijke tak.

DE ROOCK

Familie van landbouwers in Bommelerwaard in de 17e eeuw. Een lid kwam in de regeering van de stad Zaltbommel. Zonder recht daarop verheven 1830, uitgestorven 1860.

DE ROSEN

Luiksche familie van 16e eeuwsche procureurs, later in de regeering der Stad. Rijksadel door Keizer Leopold I 1680 en Rijksridder 1698, Rijksbaron 1703. Benoemd in de Limburgsche ridderschap als baron op alle 1816. Slechts de tweede zoon van den benoemde bleef Nederlander en zijn tak stierf in 1910 uit. De vader en andere kinderen kozen voor België, waar de familie nog bestaat.

VAN ROSENTHAL

Rheinlandsche familie in het Bergerland midden 14e eeuw vermeld, als im Rosenthal. In de 17e en 18e eeuw wijnkoopers in Wesel. Een lid kwam eind 18e eeuw in Culemborg en werd daar in de regeering opgenomen. Rijksridder door Keizer Joseph II 1788. Pruissische adel door Koning Frederik Willem III 1829 voor den Duitschen tak. Ingelijfd, als ridder op alle 1834, tak Nedermeyer en 1843 tak Bosch. De eerste staat op uitsterven, de tweede bezit genoeg stamhouders. Er bestaat een tak in Duitschland.

DE ROTTE

Goudsche kleine burgers, in de 16e eeuw onder patronym levende vetwariers. Het derde geslacht neemt den naam Rottevalle naar zijn huis en uithangbord aan en deze wordt weldra afgekort tot de Rotte. In het einde der 17e eeuw te Haastrecht opgekomen, door drie voorname huwelijken nog meer en usurpatie van praedicaat Jonker eind 18e eeuw. Bij org. besl. van 1814 geheel ten onrechte benoemd onder de Edelen van Friesland. De familie kwam echter weder tot snel verval. Er is nog één stamhouder.

VAN ROUWENOORT

Oud riddermatig graafschapsch geslacht, vermeld in de 14e eeuw en vermoedelijk stammend uit het geslacht van Keppel. In de Zutphensche ridderschap en eeuwen op den Ulenpas in Drempt gevestigd. Bij

org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap. Uitgestorven 1874.

DE ROY

Familie van militaire ingenieurs, midden 17e eeuw in Utrecht voorkomend. De oudere tak, zich noemende de Roy van Zuidewyn, werd verheven 1895, 1912, 1913 en heeft stamhouders. De jongere tak, de Roy van Wichen, na een huwelijk in 1745, werd verheven 1825 met belofte van inlijving bij nadere bewijzen. Baron bij eerstgeboorte 1839. De afstammelingen kozen voor België.

RUTGERS

Limburgsche familie, in de 16e eeuw genaamd Rutgeerts alias Pels; over Antwerpen begin 17e eeuw in Amsterdam, kooplieden en fabrikanten aldaar en hoewel streng mennist, verheven in den Rijksadel door Keizer Leopold I 1697. Ingelijfd 1816. Er leven nog stamhouders.

RUYS

Familie in midden 16e eeuw te 's-Hertogenbosch bekend, doch vanaf begin 17e steeds in hooge ambten in Opper Gelder. Benoemd in de Limburgsche ridderschap 1816 met acte van bewijs. De jongste zoon koos voor België en stichtte eenen tak in Luikerland. De familie staat op uitsterven.

RUYSCH

Bekend sinds begin 16e eeuw te Luik, later in Amsterdam, 's-Gravenhage en 's-Hertogenbosch, ten slotte gedurende generaties in krijgsdienst. Een lid der familie hoort N. B. tot gansch ander geslacht. Verheven tot baron door Lodewijk Napoleon 1810. Ingelijfd 1815. Uitgestorven 1859. Daar de geslachten Ruys en Ruysch hetzelfde wapen in dezelfde kleuren voeren, moet er m.i., hoe dan ook, verband bestaan.

RUYSSENAERS

Oude Bredasche familie, genaamd de Rucenare en begin 14e eeuw vermeld. Later in de regeering van Breda, Oosterhout, Geertruidenberg, tenslotte kooplieden in Rotterdam. Ten onrechte verheven 1904. De familie staat op uitsterven. Er bestaat een niet-geadelde tak.

VAN RIJCKEVORSEL

Uit Rijckevorsel in de Kempen afkomstige familie, die eind 16e eeuw in Breda leefde en eind 17e naar 's-Hertogenbosch trok.

De oudere tak, zich naar eene voormoeder van Kessel noemende, werd verheven 1829 en kreeg 1841 titel van baron bij eerstgeboorte, de jongere tak, verheven 1831, evenzoo in 1842. De oudste tak bezit tal van stamhouders, de jongere evenzeer. Er zijn niet-geadelde takken.

DE SALIS

Een der oudste geslachten van Europa, welks voorvaderen in de vroege middeleeuwen vrijwel de alleenheerschers van Rhetië waren en die wellicht ook werkelijk, gelijk de overlevering wil, afstammen van eenen Romeinschen stadhouder. In het museum te Chur bevinden zich steenen tafelen, waarop de oudste generaties uit den tijd, toen zij nog schier vorstelijke macht in die streken uitoefenden, gebeiteld staan. Reeds spoedig ontwikkelden zich vele linies van dit geslacht en het tijdperk 800—1200 is minder duurzaam geboekstaafd, zoodat samenhang en afkomst niet meer duidelijk zijn aan te geven. In elk geval werden zij en worden nog beschouwd als het oudste en voornaamste geslacht van Grauwbunderland. Slechts de Planta's, die eveneens op eene Romeinsche afstamming prat gingen en in de 19e eeuw uitstierven, konden eenigszins met hen mededingen, doch hadden noch de uitgebreide bezittingen, noch de internationale faam der de Salis. Zij toch zijn over de gansche wereld verspreid. Van 1487 af, toen Keizer Frederik III Gubert de Salis, gezegd de Groote, tot Rijksridder verhief, hebben tal van leden van dit geslacht Rijks- en andere adelsgunsten verkregen. De stamvader van den eersten de Salis, die zich begin 18e eeuw voorgoed in Nederland vestigde, was midden 13e eeuw overste in keizerlijken dienst. Zijn nageslacht nam den kennaam Soglio en later ook dien van Mayenfeld aan, naar hunne residentie's als podesta's. Ingelijfd op het keizerlijke diploma, in 1487 den voorvader Gubert den

Groote verleend, 1815. Baron bij eerstgeboorte 1822. Uitgestorven 1900. Graven en Baronnen de Salis met verschillende kennamen zijn nog in hun eigen land, alsook overal ter wereld verspreid.

SALVADOR

Afstammend van eenen Portugeeschen jood met name Francisco S. in midden 17e eeuw in Amsterdam verblijvend. Zijn zoon Jozef vestigde zich in Londen en was den Koning Stadhouder tot groote geldelijke steun. Gedurende drie geslachten bleef de familie daar en kwam pas na 1785 in Nederland terug. Verheven 1821. In mannelijke lijn uitgestorven 1905.

DE SALVE

Familie van kleinen adel uit Provence, voorkomend begin 16e eeuw, die in 1668 adelsbevestiging van Koning Lodewijk XIV van Frankrijk ontving. Uitgeweken in 1687 en in Statendienst. Ingelijfd 1822, uitgestorven 1891. Er bestaat nog een tak, thans in Lausanne gevestigd.

SANDBERG

Familie van landbouwers te Elburg, onder patronym levend in de 17e eeuw; in het derde geslacht wordt de naam S. aangenomen naar hun erf en de regeering dier stad bereikt, eind dier eeuw. Verheven 1816, baron bij eerstgeboorte 1841. Verheven 1842. De familie is zeer talrijk vertegenwoordigd.

VAN DEN SANTHEUVEL

Noord-Brabantsche familie, die in de tweede helft der 16e eeuw te Oosterhout woonde en haren naam aan een gehucht aldaar ontleende. Begin 17e eeuw te Dordrecht en daar in de regeering. Verheven 1815 en 1816. In mannelijke lijn uitgestorven 1936.

VAN SASSE

Oud Stichtsch geslacht, midden 15e eeuw in de regeering van Utrecht, later in die van Montfoort. Wellicht gesproten uit eenen jongeren zoon van den huize van Amstel. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Noord-Brabantsche ridderschap met acte van bewijs. Er zijn voldoende stamhouders aanwezig. Ook een niet-adellijke tak, die echter zeer in verval is.

SCHADE

Oud riddermatig Stichtsch geslacht, voorkomend in de 13e eeuw, in de 16e in de regeering van Amersfoort. Verheven 1891 bij gebrek aan genoegzame bewijzen voor erkenning. Uitgestorven in mannelijke lijn 1932. Er bestaan niet-geadelde takken.

VAN SCHELTINGA

Familie van Friesche rechtsgeleerden en grietmannen. Verheven 1818, uitgestorven 1879. Verheven 1900. Twee stamhouders leven, benevens twee niet-geadelde takken.

SCHENK

Afstammend van eenen bastaard van den veld-overste Martin S. van Nideggen in de 16e eeuw. Doorgaans in Limburg gevestigd. Benoemd onder de Edelen van Friesland 1814 met acte van bewijs en met hem uitgestorven 1827. Er zijn twee niet-geadelde takken.

VON SCHERFF

Familie van apothekers en artsen uit Saksen Weimar, bekend uit de 17e eeuw. Verheven door den Koning van Saksen Friedrich August 1822. Ingelijfd 1838. De familie is altijd in Duitschland, later in Luxemburg gevestigd geweest en is uitgestorven.

SCHIMMELPENNINCK VAN DER OYE

De naam is in Duitschland veel verbreid en beteekent witte penning. Ik betwijfel, of alle naamdragers wel verwant zijn. Het later Nederlandsche geslacht komt begin 14e eeuw in Duisburg voor en sinds 1370 in Zutphen, waar het kort daarop in de regeering treedt. In de 17e en 18e eeuw landrentmeesters en ambtsjonkers in Gelderland. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap. 1820 erkend als baron op alle. Er zijn voldoende stamhouders.

SCHIMMELPENNINCK

Stammend uit Johan S., vermeld vanaf 1538, als bastaard van Jacob, die tot het voorafgaand geslacht

behoorde. Wijnkoopers te Zutphen, goudsmeden te Zwolle, wevers te Almelo, ten slotte wijnkoopers te Deventer. Verheven tot Comte de l' Empire door Napoleon I 1811. Verheven tot graaf bij eerstgeboorte 1834; graaf op alle voor één tak 1874, zoodat er graven en jonkheeren S. bestaan; van beide zijn stamhouders. Een niet-geadelde tak staat op uitsterven.

VAN SCHINNE

Afstammend van eenen Antwerpschen chirurgijn, vóór de 17e eeuw naar Middelburg uitgeweken. Eind 17e eeuw naar Rotterdam en daar in de regeering. Verheven 1815. Uitgestorven 1854.

VON SCHMID

Oud-adellijk Züricher geslacht, al in de 13e eeuw bekend. Adelserkenning door Keizer Sigismund 1410. De bewezen stamreeks begint echter eerst met Junker Felix v. Schmid, geb. 1454. Een lid kwam begin 18e eeuw in Statendienst. Ingelijfd 1895, 1896, 1898. Er is één stamhouder.

VON SCHMIDT

Oppersaksische familie, bekend vanaf het midden der 16e eeuw als Fabricius, verlatijnsching van smid. Verheven in den Rijksadel door Keizer Rudolf II 1577. Midden 17e eeuw werd de naam Schmidt weer gevoerd. Een lid kwam eind 18e eeuw in Statendienst. Ingelijfd 1839 en 1849. Er zijn nog tal van stamhou-

ders. Verschillende takken bloeien in Duitschland, waarvan een in 1861 den titel van Freiherr verkreeg van Koning Wilhelm I van Württemberg.

SCHOLTEN

Afstammend van een raadsheer genaamd Schult te Leer in begin 17e eeuw, wiens zoon naar Amsterdam ging. Zijn nageslacht kwam in de 18e eeuw in de regeering aldaar. Verheven 1815 en met hem uitgestorven 1832. Er zijn twee niet-geadelde takken.

SCHORER

Familie van Akensche kooplieden, in de 16e eeuw in de regeering aldaar. Een lid week uit naar Middelburg begin 17e eeuw en zijn zoon kwam er in de regeering. Benoemd in de Zeeuwsche ridderschap bij org. besl. van 1814 met acte van bewijs. Verheven 1819, 1868, 1893. Nog tal van stamhouders zijn aanwezig.

DE VAN DER SCHUEREN

Familie uit Grimbergen in Zuid-Brabant en er in de 15e eeuw vermeld. Erkenning met titel van Rijksridder 1715 door Keizer Karel VI, waarop de familie zoo dwaas was, het ongerijmde partikel de voor haren naam te plaatsen. Een lid kwam eind 18e eeuw in Statendienst en zijne zoons werden 1821 ingelijfd, als ridder op alle. Er zijn nog tal van stamhouders.

VAN SCHUYLENBURCH

Regeeringsfamilie uit Wijk bij Duurstede en daar voorkomend vanaf de 15e eeuw, later in hooge staatsambten in 's-Gravenhage. Verheven 1815. Er is nog één stamhouder. Een niet-geadelde tak in N. O. I.

VON SCHWARTZ

Militaire familie uit Westphalen, waarvan een lid eind 17e eeuw generaal in Statendienst was. Diens zoon kwam door zijn huwelijk in 1707 met de erfdochter van Ansen in de Drenthsche ridderschap. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Drenthsche ridderschap. Uitgestorven 1835.

THOE SCHWARTZENBERG

Stammend van Michael von Schw., zoon van den opperjagermeester van Frankenland, Beieren in de 15e eeuw en Ursula Frankengrüner. De vader, Baron des H. R. Rijks sinds 1429, behoorde tot het in Frankenland sinds eind 12e eeuw bekend geslacht von Seinsheim en is door zijn eerste huwelijk stamvader der Vorsten von Schwarzenberg in Oostenrijk. De wettigheid van zijn tweede huwelijk van niet gelijke geboorte, wordt aangevochten. De zoon had eenen kleinzoon, die in 1545 naar Friesland trok. Bij org. besl. van 1814 benoemd onder de Edelen van Friesland, als baron op alle. Een afstammeling werd 1910 door Koning Wilhelm II van Pruissen als Freiherr erkend, doch zijn tak sterft uit. Er zijn nog een paar stamhouders over.

DE SENARCLENS

Riddermatig geslacht uit Waadtland, daar vanaf de 14e eeuw bekend. Eén lid kwam eind 18e eeuw in Statendienst. Zijn zoon werd bij org. besl. van 1814 benoemd in de Noord-Brabantsche ridderschap met acte van bewijs en kreeg 1822 titel van baron bij eerstgeboorte. Uitgestorven in mannelijke lijn 1926. Een tak is nog in Lausanne woonachtig.

DE SERIERE

Kleine adel uit Languedoc, bekend sinds eind 15e eeuw. Door eene verbintenis met een lid der familie de Girard in 1736, kwam de zoon uit dit huwelijk eind 18e eeuw h.t.l. Ingelijfd 1868. De oudste tak woont in Malaga. Wijders is er h.t.l. nog één stamhouder.

SERRARIS

Familie uit Hamme bij Dendermonde in de 17e eeuw. De luit.-gen. Serraris werd 1842 verheven. Er zijn een paar stamhouders.

SIBERG

Kleine burgerij uit 's-Gravenhage. Zonder het minste recht daarop verheven 1821 en 1840. In mannelijke lijn uitgestorven 1908. In N. O. I. bloeit een niet-geadelde tak, genaamd Alting Siberg.

SICCAMA

Geslacht van heerschappen uit Humsterland in Groningen's Westerkwartier, vermeld sinds midden 14e

eeuw en sinds 18e eeuw in de stadsregeering. Inplaats van erkend, ten onrechte verheven 1817 en 1876. Er zijn nog enkele stamhouders.

SICKINGHE

Oorspronkelijk uit Drenthe, doch reeds midden 13e eeuw in de regeering der stad Groningen en steeds als een riddermatig geslacht beschouwd. Bij org. besl. van 1814 en in 1815 benoemd in de Groningsche ridderschap. Erkend 1902, doch deze tak in mannelijke lijn uitgestorven 1944. Er zijn nog stamhouders.

VON SIEBOLD

Over geheel Duitschland uitgebreide familie. De oudst bekende stamvader van het onderhavige takje is de 1629 geboren en 1696 te Giessen overleden Hans Siebold, koetsier van den Landgraaf te Darmstadt, wiens kleinzoon chirurg en vroedschap te Nideggen in Rheinland werd. Geslachten lang blonken zijne nakomelingen uit in de geneeskunde. Verheven in den Rijksadel door Keizer Franz II 1801. Ingelijfd 1842, doch nimmer Nederlander geworden. Verheven tot Oostenrijksch Freiherr 1870 (erkend in Pruissen 1888) en 1889. Uitgestorven in mannelijke lijn 1918. Er zijn nog takken in Duitschland en Engeland.

DE SIGERS

Daar de naam een patronym is van Zeger, is de afstamming in de middeleeuwen slecht naspeurbaar. Bekend als etten in Drenther Noordervelt begin 16e

eeuw; eind 17e eeuw in de regeering der Stad Groningen, later meest in krijgsdienst. Benoemd in de Drenthsche ridderschap 1816. Erkend 1889. Uitgestorven 1924.

SIMON

Familie van hooge ambtenaren uit Rijssel en daar voorkomend begin 17e eeuw. Persoonlijke titel van Ridder 1660 door Koning Philips IV van Spanje. Verkrijging der heerlijkheid Vlodrop bij Roermond eind 17e eeuw door huwelijk. Ten onrechte erkend 1823 en N. B. benoemd 1842 als baron op alle in de Limburgsche ridderschap. Uitgestorven 1847.

SINGENDONCK

Familie van juristen 15e eeuw in Goch en in de 16e te Nijmegen, in de regeering aldaar. Verheven 1817. Uitgestorven 1928.

SIRTEMA VAN GROVESTINS

Friesche heerschappen, begin 14e eeuw vermeld te Englum in Westergoo. Na midden 17e eeuw doorgaans in krijgsdienst. Bij org. besl. van 1814 benoemd onder de Edelen van Friesland, dan 1814, 1815 en 1825. Baron op alle 1819 en ten overvloede erkend, als zulks 1835. Na beganen manslag vluchtte het hoofd der familie in 1850 naar Frankrijk, zijn nageslacht stierf met zijne kinderen uit. De Nederlandsche gezant te Madrid E. S. v. G. werd 1867 door Koningin Isabella van Spanje benoemd tot markies de Casa Sirtema;

hij stierf ongehuwd. Zijn achterneef J. J. G. A. S. v. G. werd 1920 door Koning Alphonso XIII van Spanje tot diezelfde waardigheid benoemd, doch stierf ongehuwd. Dit geslacht, in de 19e eeuw nog zeer uitgebreid, bezit thans slechts éénen stamhouder.

SIX

Lakenverwers uit Armentières in Noord-Frankrijk uit de 16e eeuw. Een lid, oud-schepen te St. Omaar, week 1586 naar Amsterdam uit, waar zijne beide zoons het bedrijf voortzetten. De tak van den oudste kwam eind 17e eeuw in de regeering van Haarlem door huwelijk; werd 1815 verheven en kreeg 1820 titel van baron bij eerstgeboorte. Die van den jongste kwam reeds midden 17e eeuw in de regeering van Amsterdam en werd 1841 geheel ten onrechte ingelijfd, alsof zij eertijds in Frankrijk edelen waren geweest. Van beide takken zijn nog tal van afstammelingen aanwezig.

SLICHER

Familie van Guliksche industriëelen in de 15e eeuw vermeld onder den naam Schleicher. Uitgeweken naar Amsterdam 1598, waar zij weldra in de regeering kwamen. Later in hooge staatsambten in 's-Gravenhage. Verheven 1815, baron bij eerstgeboorte 1827. Erkend in Hannover door Koning Georg V 1841. Uitgestorven 1896. Er zijn nog takken in Duitschland en h.t.l., die niet tot den adel behooren.

VAN SLINGELANDT

Afstammend van eenen Dordrechtschen magistraat uit begin 16e eeuw, die zich Job van Slingelandt noemde naar eene voormoeder, die niet aanwijsbaar is onder zijne patronymen dragende voorouders. Steeds in de regeering van Dordrecht. Verheven tot Rijksbaron door Keizer Leopold I 1702. Ingelijfd 1815, baron bij eerstgeboorte 1816, beide foutief en onvolledig en pas naar behooren verbeterd door inlijving als baron op alle 1843, 1844. Nog voldoende stamhouders zijn aanwezig.

SLOET

Oud riddermatig geslacht uit N. W. Overijssel; vermeld sinds begin 14e eeuw. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Overijsselsche ridderschap, dan 1816. Baron op alle 1819, 1827, 1881. Er zijn nog voldoende stamhouders aanwezig. Een tak in de V. S. v. A. en een sinds 90 jaar in het Kaapland gevestigd, bloeien.

VAN SLIJPE

Familie van onbekende herkomst, in krijgsdienst optredend begin 17e eeuw, later in vier generaties burgemeester van Maastricht. Verheven 1835 met recht van overgang op den kleinzoon Pichot, gelijk reeds vermeld. Uitgestorven 1879.

DE SMETH

In gebruikelijk Nederlandsch: de Smid, waarop ook het wapen duidt. Brusselsche familie, uitgeweken naar

Keulen 1584, en eene halve eeuw later naar Amsterdam. Zijdehandelaars, 18e eeuw bankiers. Door Keizerin Catharina II 1772 verheven tot Russisch Rijksbaron met de Keizerskroon in het wapen. Ingelijfd als baron op alle 1816. Er zijn nog stamhouders.

VAN SMINIA

Familie van Friesche eigenerfden te Ferwerd, in de 16e eeuw vermeld; in de 17e raadsheeren in het Hof van Friesland, in de 18e doorgaans grietmannen. Verheven 1816. Er zijn nog stamhouders.

SMISSAERT

Antwerpsche familie, eind 14e eeuw vermeld, uitgeweken naar Amsterdam eind 16e eeuw, in de regeering van Rhenen. Verheven 1821, 1886, 1887, 1921. Eenige stamhouders aanwezig. Niet-geadelde takken bestaan.

VAN DER SMISSEN

Brusselsche familie uit de 18e eeuw. De generaal L. J. D. van der Smissen werd 1818 verheven. In België bestaat de familie nog. De Nederlandsche (?) tak in mannelijke lijn uitgestorven 1896.

SMITS

Eindhovensche familie uit de 18e eeuw. Zonder eenig recht daarop verheven 1841 en 1904. De oudst verheven tak stierf in mannelijke lijn uit in 1920. De andere telt twee stamhouders. Er zijn niet-geadelde takken.

SNOECK

Familie uit Gorinchem, vermeld eind 14e eeuw en die van begin 15e af vier eeuwen daar in de regeering zat. Verheven 1839. Er zijn nog stamhouders en nog tal van niet-geadelde takken.

SNOUCKAERT

Familie uit Leysele bij Hondschoten in Vlaanderen, waar zij eind 14e eeuw voorkomt. De van 1486—1533 levende pensionaris van Brugge M. Sn. was een gunsteling van Keizer Karel V, die zijne zoons tot Rijksridders verhief 1544. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap, 1814 in de Utrechtsche, 1815 in de Hollandsche met acten van bewijs. Erkend 1816 doch ten onrechte als baron op alle. Er zijn twee stamhouders.

VAN SPAEN

Oud riddermatig Geldersch geslacht, in de 14e eeuw vermeld en vervolgens drie eeuwen in Cleefsland gevestigd. Baron des H. R. Rijks door Keizer Leopold I 1661. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap. Erkend als baron op alle 1814. Uitgestorven 1888.

SPEELMAN

Familie uit Vlaardingen, die in de 17e eeuw in Rotterdam tot aanzien kwam en in de 18e in de regeering zat te 's-Hertogenbosch en Leiden. Verheven tot baronet door Koning Jacobus II van Engeland 1668. Verheven 1817. Er is nog één stamhouder.

VON SPEICHER

Familie uit Steinfeld in Thüringen, vermeld in de 17e eeuw. Verheven in den Rijksadel door Keizer Karel VII 1742. Begin 19e eeuw h.t.l. gekomen. Ingelijfd 1822. Uitgestorven 1921.

VAN SPENGLER

Militaire familie midden 17e eeuw h.t.l. gekomen en volgens eigen beweering afstammende van de Neurenbergsche Sp., die reeds in de 12e eeuw in Anspach vermeld worden en in 1540 van Keizer Karel V den Rijksadel verwierven. Dit is onbewezen. Voor het eerst verschijnen zij in 's-Hertogenbosch. De generaal van Spengler werd 1816 verheven. Er zijn nog eenige stamhouders.

SPEYART

Familie van zeepzieders in Amsterdam onder patronym levend eind 16e eeuw, in de 17e eeuw meest naar hunne woonplaats het huis Poelenburg bij Heemskerk en ook met moedersnaam: van Teylingen genaamd. Zij meenden echter af te stammen van de Speyart's uit het land van Woerden, waarop hun vanouds gevoerde wapen wijst. Pas eind 17e eeuw noemen zij zich: Speyart van Woerden, komen in de 18e eeuw in de ridderschap van Over-Betuwe en verschijnen als ambtsjonkers. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap. Baron op alle 1822. Er zijn nog drie stamhouders.

VAN DE SPIEGEL

Familie uit Aalst in Oost-Vlaanderen, uitgeweken naar Middelburg 1583, kooplieden en koopvaardijkapiteins. De zoon van den laatsten raadpensionaris van Holland werd zonder eenig recht daarop verheven 1815. Uitgestorven 1912.

VAN SPLINTER

Oud riddermatig geslacht in de 14e eeuw voorkomend onder de borgmannen van Goor, in de 15e eeuw in de Overijsselsche ridderschap, midden 17e eeuw door huwelijk met de erfdochter van Gravenhorst in Cleefsland gekomen, eind 18e in Roermond. Benoemd in de Limburgsche ridderschap 1816 ten onrechte met acte van bewijs. In mannelijke lijn uitgestorven 1920.

VAN DER STAAL

Regeeringsgeslacht te Schoonhoven van begin 16e eeuw af en sinds begin 18e te Rotterdam. Verheven 1821. Uitgestorven 1937.

STEENGRACHT

Afstammend van een regeeringsgeslacht in Zieriksee, dat eind 15e eeuw onder patronymen voorkomt en een jongere tak is der familie de Jonge. Begin 17e eeuw naar Middelburg, en generaties lang secretarissen der Zeeuwsche admiraliteit. Een lid, ongehuwd gestorven, werd verheven tot Pruissisch Graaf als Steengracht de Souburg door Koning Frederik II

in 1751. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Zeeuwsche ridderschap met acte van bewijs en in 1816, Baron bij eerstgeboorte 1888 en als zoodanig erkend in Pruissen door Koning Wilhelm II 1902.

De oudere tak is zeer cosmopolitisch; de tweede is Duitsch; de derde heeft twee stamhouders.

VON STEIGER

Bernsch regeeringsgeslacht dat onder den naam Steiger midden 15e eeuw daar voorkomt. Een lid, wiens grootvader de eerste was, die zich von S. noemde, kwam eind 19e eeuw h.t.l., overleed 1936, alleen dochters nalatend, na in 1904 te zijn ingelijfd. Zijn grootvader van moederszijde von Steiger Münsingen was 1895 benoemd tot Hongaarsch magnaat met titel van Baron.

STERN

Familie uit Hessen Cassel, daar voorkomende eind 17e eeuw; een lid kwam midden 18e te Sluis en aldaar in de regeering. Zonder eenig recht daarop verheven 1841. De familie telt nog een aantal stamhouders. Er bestaan niet-geadelde takken.

STOOP

Regeeringsfamilie uit Dordrecht uit midden 16e eeuw, die patronymen voerde en den naam aan eene voormoeder ontleende. Vier eeuwen lang daar in de regeering. Verheven 1892, 1893, 1903, 1921, 1926, 1935. De familie is nog zeer talrijk. Er zijn niet-geadelde takken.

STORM DE GRAVE

Familie van kooplieden uit Zeeland, daar midden 16e eeuw voorkomend. Later meest in krijgsdienst. Naam de Grave van grootmoederszijde erbij genomen in de 18e eeuw. De generaal Storm werd 1852 verheven. Uitgestorven 1911. Er bestaan niet-geadelde takken.

STORM VAN 'S-GRAVESANDE

Regeeringsfamilie uit Delft, daar midden 16e eeuw voorkomend, later in regeering van 's-Hertogenbosch. De naam Storm werd pas eind 17e eeuw opgenomen. Verheven 1831 en 1842. Een aantal stamhouders is h.t.l. over; er is een Duitsche tak, benevens een niet-geadelde.

STRAALMAN

Familie van lakenkoopers in Zwolle, midden 17e eeuw naar Amsterdam getrokken. In de 18e in de regeering aldaar. Verheven tot Rijksbaron door Keizer Joseph II 1781. Ingelijfd 1816, als baron bij eerstgeboorte en pas 1849, zooals behoorde, op alle. Uitgestorven 1887.

VAN DER STRATEN

Familie van Haagsche vleeschhouwers uit de 16e eeuw, later in rentmeesters-ambten. Zonder recht daarop verheven 1818. Uitgestorven 1864.

STRATENUS

Familie uit Utrecht 16e eeuw, eind 17e kooplieden te Dordrecht, eind 18e ééne generatie in de regeering aldaar. Zonder eenig recht daarop verheven 1838, baron bij eerstgeboorte 1847. Er zijn nog stamhouders.

STRICK

Familie begin 15e eeuw in Xanten en over 's-Hertogenbosch naar Utrecht getrokken midden 16e eeuw en in hooge ambten, pas eind 17e in de regeering. Verheven tot Ridder door Koning Lodewijk XIII van Frankrijk 1634. Ingelijfd 1816 en 1822, baron bij eerstgeboorte 1831 voor uitgestorven tak. Tal van stamhouders overleven.

DE STUERS

Eenvoudige familie van landbouwers uit Nieukerke in het land van Waas sinds begin 17e eeuw en Steurs genaamd. In de 18e eeuw opgekomen door rentmeesterschap van Turnhout voor den Pruissischen koning. Verheven tot Rijksridder onder naam de Stuers door Keizer Leopold II 1791. Ten onrechte verheven met ridder bij eerstgeboorte 1824, 1841, 1843 en voor een tak in België door Koning Leopold I 1846. Een aantal stamhouders overleeft.

DE STURLER

Bernsch regeeringsgeslacht uit de 15e eeuw. Een lid kwam begin, een ander eind 18e eeuw in Statendienst.

Verheven 1876, 1884 en 1900. De in 1876 en 1900 verhevene, genaamd de Sturler de Frienisberg en von Stürler zijn in mannelijke lijn uitgestorven. De tak de Sturler heeft één stamhouder. In Zwitserland en vooral in N. O. I. bloeien niet tot den Ned. Adel behoorende takken.

VAN STYRUM

Oorspronkelijk uit het Rheinland, begin 17e eeuw in Zutphen en over Amsterdam naar Haarlem, eind 17e in regeering aldaar. Verheven als baron bij eerstgeboorte 1816. Er zijn nog twee stamhouders.

LOPES SUASSO

Familie van Spaansche joden, die het patronym van Lobo = Wolf, als naam draagt, doch volgens overlevering uit een geslacht van maranen (nieuw-christenen) Suasso genaamd, stamt en waarvan een lid in het midden der 17e eeuw in Antwerpen kwam en later naar Den Haag trok. Hij werd in 1676 door Koning Karel II van Spanje verheven tot Baron van Avernas le Gras. Erkend 1818, 1821, 1831. De familie staat op uitsterven. In Amsterdam woont nog een tak, die zich Suasso de Lima noemt.

VAN SUCHTELEN

Deventer familie, uit Rheinland afkomstig en daar en in Zutphen sinds begin 16e eeuw bekend; begin 17e in de regeering. Een lid werd in 1812 tot Finsch

Baron en 1822 tot Finsch Graaf verheven, doch deze tak stierf uit. Verheven 1816, 1901, 1907, 1909, 1913. De familie is nog zeer ruim vertegenwoordigd.

DE SUPERVILLE

Familie van kooplieden uit Nantes, einde 17e eeuw uitgeweken naar Rotterdam en in de 18e naar Middelburg en daar in de regeering. Verheven 1847, doch de verhevene ongehuwd overleden.

SWEERTS DE LANDAS

De naam beteekent zoon van den weder = blauwverwer. Helmondsche familie van verwers en wolhandelaars, sinds begin der 15e eeuw in de regeering aldaar. In begin 16e gedurende twee geslachten lakenkooplieden in Antwerpen, uitgeweken naar Amsterdam 1585. De eerste in Holland geborene huwde 1626 eene Lopez de Villa Nova, wier moeder de Landas heette. Hij deed zich wijs maken, dat hij in waarheid afstamde van het Brusselsch regeeringsgeslacht Sweerts en dat dit in waarheid de Landas heette, waarop hij den naam zijner schoonmoeder erbij nam. Verheven tot Rijksridder door Keizer Ferdinand III 1652. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Noord-Brabandsche en 1816 in de Geldersche ridderschap. Beide gevallen met acte van bewijs, waarin hun geheel ten onrechte baron op alle gegeven werd. Er is nog één stamhouder.

VAN SWINDEREN

Familie van kopergieters, voorkomend te Steenwijk in de 16e en eind dier eeuw naar Zutphen gegaan, midden 17e naar Groningen en daar in de regeering. De oudste tak nam door een huwelijk in 1755 den naam de Marees ervoor. Verheven 1817. Een aantal stamhouders is nog aanwezig.

VAN SYPESTEIN

Utrechtsche stadsfamilie, voorkomend in de 15e eeuw en sinds einde 16e in hooge regeeringsambten, sinds eind 17e in de Haarlemsche regeering. Verheven 1817. Uitgestorven 1946.

VAN SYTZAMA

Friesche heerschappen, naar men zegt uit de Botnia's gesproten en voorkomend sinds midden 15e eeuw, in de 17e eeuw en later meest in krijgsdienst. Bij org. besl. van 1814 benoemd onder de Edelen van Friesland. Erkend als baron op alle 1822. De oudste tak is in de V. S. v. N. A. gevestigd, doch sterft uit. H.t.l. zijn nog drie stamhouders.

TAETS

De naam is een patronym. In het midden der 14e eeuw wordt een Willem Taetsen vermeld, wiens weduwe toen was eene Borre van Amerongen en hun nageslacht nam den naam over. Van begin 15e tot eind 17e eeuw in de regeering der stad Utrecht, ver-

volgens in hooge ambten. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Utrechtsche ridderschap. Erkend als baron op alle 1822. Freiherr in Baden 1833 en 1856. Er zijn nog tal van stamhouders en takken in Noord- en Zuid-Amerika.

TEIXEIRA

Afstammend van een Portugeesch maraan, die begin 17e eeuw in Antwerpen, later in Hamburg koopman was, waar hij weder jood werd. Zonder eenig recht daarop te hebben, verheven 1817 (uitgestorven 1835) en 1892. Er zijn eenige stamhouders. Takken, die niet geadeld zijn, vindt men h.t.l. en in Portugal.

VAN TENGNAGELL

Oud riddermatig geslacht voorkomend in Nijmegen e.o. vanaf begin 14e eeuw. Erkend als baron op alle 1822. Het geslacht staat op uitsterven.

TESTA

Genueesche familie, daar midden 16e eeuw voorkomend en sinds midden 17e in Constantinopel gevestigd. Een lid werd 1783 verheven tot Rijksridder door Keizer Joseph II en 1807 tot Freiherr door Keizer Franz II van Oostenrijk, doch diens tak stierf eind 19e eeuw uit. Verheven tot baron bij eerstgeboorte de Minister Resident T. 1847, zonder eenig recht daarop te hebben. Eene Nederlandsche zijlijn is in Marocco gevestigd. Er zijn nog vele stamhouders. Wijders vindt men takken in Duitschland en Zweden.

VAN TETS

Afstammend van Willem v. T. bastaard-zoon van den gelijknamigen postmeester op Antwerpen te Amsterdam, die in de 17e eeuw leefde en afkomstig was uit Gulikerland, waar een dorp Tetz heet. Eerst in koloniale ambten, dan in de regeering van Veere en Dordrecht. Verheven 1837. Er zijn nog ettelijke stamhouders en een niet-geadelde tak.

DEN TEX

Culemborgsche familie, bekend uit eind der 16e eeuw onder den naam Text. Einde 18e eeuw in de politiek opgekomen. De burgemeester van Amsterdam C. J. A. de T. werd 1874 verheven. Zijn nageslacht staat op uitsterven. Uit zijne broeders stammen niet-geadelde takken.

VAN TEYLINGEN

Afstammende van eenen Willem Jacobsz. uit het begin der 15e eeuw en die vermoedelijk behoorde tot eenen achteruitgeganen tak der middeleeuwsche Heeren van Teylingen. Zijn nageslacht leefde onder patronymen, tot in de 16e eeuw in Rotterdam de naam Clinckebel opkwam en begin 17e de naam v. T. openlijk wordt gevoerd. Vanaf midden 16e eeuw in de regeering van Rotterdam. Verheven 1815 (uitgestorven) 1836 en 1897 (uitgestorven in mannelijke lijn). Er is nog één stamhouder en een niet-geadelde tak in N. O. I.

THIBAUT

Yperensche regeeringsfamilie uit de 15e eeuw. Een lid week uit naar Middelburg midden 16e eeuw, in de regeering aldaar. Bij org. besl. benoemd in de Zeeuwsche ridderschap 1814 met acte van bewijs. Uitgestorven 1854.

DE THIER

Luiksche familie, voorkomend eind 15e eeuw als de Verwer gez. de Thier, in de regeering aldaar in de 17e en 18e eeuw. Rijksridders door Keizer Leopold I 1701. Benoemd in de Limburgsche ridderschap als baron (persoonlijk) en ridder voor alle 1816; doch spoedig daarop nimmer h.t.l., doch in Luikerland gevestigd. De oudste zoon koos voor België en werd 1857 door Koning Leopold I van België erkend als baron op alle. De familie bestaat aldaar nog als de Th. de Skeuvre.

VAN TILL

Cleefsch geslacht, den naam ontleenend aan Till bij Cleve en bekend sinds midden 14e eeuw. Sinds begin 17e meest in krijgsdienst en in Statendienst gekomen; in de 18e eeuw in Gelderland door huwelijk 1714 met de erfdochter van den Wildbaan, Brummen. Erkend als baron op alle 1822. De familie is nog goed vertegenwoordigd.

TINDAL

Afstammend van Daniël T., overste in Statendienst, geb. in Dendermonde in het midden der 18e eeuw en

die beweerde van Schotsche afkomst te zijn. De generaal T. werd 1813 door Napoleon I verheven tot Baron de l' Empire en 1815 tot baron bij eerstgeboorte. Uitgestorven in mannelijke lijn 1943.

TJARDA

Friesche heerschappen, voerend het patronym van Tjaard, bekend sinds begin 15e eeuw en sinds midden dier eeuw zich noemende van Starkenborgh, naar de state Sterkenburg bij Rinsumageest. Sedert begin 16e eeuw in het Westelijk deel van Groningen. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Groningsche ridderschap. Het geslacht staat op uitsterven.

DES TOMBE

Familie uit Toerkonje in Waalsch Vlaanderen en er bekend sinds eind 16e eeuw. Begin 17e uitgeweken naar Leiden. Lakenkooplieden, sinds midden 18e eeuw veelal in krijgsdienst. Verheven tot Baron de l' Empire 22 Dec. 1813 door Napoleon I en 1815 als zoodanig bevestigd door Koning Lodewijk XVIII van Frankrijk. Ingelijfd 1829. Deze tak stierf uit. Zonder eenig recht daarop verheven 1844. Er is nog één stamhouder en er bestaan niet-geadelde takken.

TORCK

Westfaalsch oud-adellijk geslacht, sinds midden 13e eeuw bekend. Door huwelijk eind 15e eeuw in Gelderland gekomen. Erkend als baron op alle 1822. Uitgestorven 1902. Een tak leeft in België.

DU TOUR

Kleine Fransche adel uit Guyenne, bekend sinds midden 16e eeuw en sinds begin 17e in Statendienst h.t.l. gekomen, waar de familie zich den titel van Baron aanmatigde. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Hollandsche ridderschap en onder de Edelen van Friesland. Ten onrechte erkend als baron op alle 1820. Uitgestorven in mannelijke lijn 1937.

TRAVERS

Stammend van Etienne Travers, wonend te Mahou, midden 18e eeuw. Zijn zoon, de kol. der cav. T., werd 1810 door Lodewijk Napoleon verheven tot Baron van Jever en 1813 door Napoleon I tot Baron de l' Empire. Verheven 1824 als baron bij eerstgeboorte. Hij liet twee dochters na. Uitgestorven 1895.

TRENCH

Fransche familie de la Tranche uit Normandië en eind 16e eeuw in Northumberland gekomen, begin 17e naar Ierland. Door Koning George III van Engeland verheven 1793 tot Baron Kilconnel, 1801 tot Viscount Dunlo, 1803 tot Earl of Clancarty. De tweede Earl, Britsch gezant te 's-Gravenhage, werd 1815 verheven tot markies van Heusden bij eerstgeboorte. De familie heeft na zijn verdwijnen, als gezant, nimmer meer iets met Nederland uitstaande gehad, terwijl het jaargeld aan den titel verbonden na 1839 door België is overgenomen in betaling. De familie bestaat nog in Engeland en voert den titel wel.

DE TREVEY

Kleine Bretonsche adel, bekend sinds eind 15e eeuw. De Fransche officier Jean de Trevey, zich noemende Baron de Charmail huwde in 1815 in 's-Gravenhage de dochter van Baron Roest van Alkemade en Jvr. van Wassenaer-Warmond. Zijn zoon werd 1839 als baron bij eerstgeboorte ingelijfd, doch stierf kinderloos 1884.

TRIP

Zaltbommelsche familie uit de 15e eeuw, die den naam aan een huis ontleende. Sinds begin 17e eeuw naar Amsterdam en midden dier eeuw naar Groningen en terstond in de regeering aldaar. Benoemd in de Noord-Brabandsche ridderschap 1815 met acte van bewijs. Verheven 1817, 1818. De familie, zoowel Trip, als Laman Trip en van Vierssen Trip genaamd, is zeer talrijk, terwijl niet-geadelde takken bestaan.

TULLEKEN

Oude Arnhemsche familie, daar vanaf midden 13e eeuw voorkomend, sinds begin 17e in de regeering aldaar, later te Hattem en Elburg, en een andere tak te Middelburg. Verheven 1847 en 1899; van beide zijn nog stamhouders, terwijl een ondertak van den eerste sinds midden 19e eeuw in het Kaapland bloeit. Er bestaat een niet-geadelde tak.

VAN TUYLL VAN SEROOSKERKEN

Familie van patronymen voerende ambachtslieden op Schouwen, in de 14e eeuw daar bekend en waarvan

een lid 1389 poorter van Zieriksee werd. Zijn kleinzoon kocht 1483 de heerlijkheid Serooskerke op Schouwen, waarnaar zijne afstammelingen zich noemden. Zij bekleedden hooge ambten in Zeeland en zaten in de regeering van Zieriksee en Middelburg. Een hunner, burgemeester van Tholen en geb. 1574, verleid door de gelijkheid van zijne wapenmeubels, de brakkenkoppen, met die van het oud-adellijk geslacht van Tuyll uit de Betuwe, ging zich zoo noemen, trok naar Holland en wist het zoo ver te brengen, dat zijn zoon in de Utrechtsche ridderschap werd toegelaten onder dien geusurpeerden naam. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Noord-Brabantsche, Zeeuwsche en Utrechtsche ridderschappen. Erkend als baron op alle 1822. De oudste, z.g. Engelsche, tak staat op uitsterven. Overige bieden nog tal van stamhouders.

TWENT

Familie onder patronym in midden 16e eeuw voorkomend te Kampen, doch de naam duidt onmiskenbaar op afkomst uit Twenthe. In de 17e eeuw in Delft en later in de regeering aldaar en te Gouda, Rotterdam en Haarlem. Verheven tot Graaf van Rosenburg door Lodewijk Napoleon 1809, tot Comte de l' Empire 1811 door Napoleon I. Verheven 1815, uitgestorven 1868. Wellicht leeft een niet-geadelde tak nog in Frankrijk.

VAN UTENHOVE

Oud-adellijk Gentsch geslacht, bekend sinds begin 13e eeuw. Hoe de Nederlandsche tak eruit stamt,

staat niet vast. Een lid duikt einde 16e eeuw plotseling in Zuid-Drenthe op. Later meestal in krijgsdienst. Sinds 1674 in de Utrechtsche ridderschap. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Utrechtsche ridderschap. Erkend als baron op alle 1822. Er zijn nog drie stamhouders.

VAN VALKENBURG

Familie uit Zuid Limburg in begin 16e eeuw naar Antwerpen getrokken, kooplieden aldaar en 1585 naar Amsterdam uitgeweken. Verheven tot baronet door Koning Karel I van Engeland voor een in 1679 uitgestorven tak. In de 17e eeuw naar Haarlem en in de regeering aldaar. Verheven 1939. Er zijn nog stamhouders.

DE VAYNES VAN BRAKELL

Kleine adel uit Dauphiné, uitgeweken naar de Nederlanden 1583. Meestal in krijgsdienst. Door huwelijk in 1720 kwam de naam van Brakell erbij. Ten onrechte verheven in 1843 met belofte van inlijving bij nader bewijs. In mannelijke lijn uitgestorven in 1886.

VEGELIN

Familie uit de Breisgau, Baden, sinds begin 15e eeuw in Constanz am Bodensee gevestigd en genaamd Voegelin (vogeltje) met sprekend wapen, later gewijzigd. Meestal in krijgsdienst en sinds midden 16e eeuw in Friesland. Benoemd onder de Edelen van Friesland bij org. besl. van 1814 en 1814. Er zijn nog twee stamhouders.

VAN DEN VELDEN

Noord-Brabandsche familie, in de Langstraat vermeld begin 15e eeuw, midden dier eeuw naar Brussel en begin 17e uitgeweken naar Frankfort a. M. e.o. Begin 18e eeuw naar Amsterdam. Steeds kooplieden geweest. Zonder recht daarop verheven 1847. De familie staat op uitsterven. Er bestaan nog in Duitschland.

VERHEYEN

Familie uit de Bossche Meierij, ten rechte Majorij en te Best van begin 16e eeuw af, bekend en sindsdien dorpsnotabelen in die omgeving. Zonder eenig recht daarop verheven 1831. Er zijn nog stamhouders.

VERHUELL

Zutphensche familie, bekend sinds eind 16e eeuw. In de regeering van Doetinchem. Verheven in den adel en tot Graaf van Sevenaer door Lodewijk Napoleon 1810, tot Comte de l' Empire door Napoleon I 1811. Verheven 1840. Uitgestorven 1931.

VAN VERSCHUER

Kleine Veluwsche adel, den naam ontleenend aan het gehucht ter Schuur tusschen Hoevelaken en Barneveld en als van der Schuer vanaf begin 15e eeuw vermeld. Een lid verhuisde 1582 naar Utrecht en wordt poortwachter; vervolgens in Statendienst en in Hessischen dienst tot terugkomst eind 18e eeuw. Rijksvrijheer door Keizer Leopold I 1696. Ingelijfd 1816,

baron op alle 1820. Er zijn nog drie stamhouders, terwijl nog een tak in Duitschland bestaat. Het voorzetsel „van" is natuurlijk even dwaas, als „de" bij van der Schueren en eene misplaatste vertaling van het Duitsche von uit 1696.

VERSCHUIR

Groningsche familie, bewijsbaar in Stad tot midden 17e eeuw, doch afkomstig uit Westerwolde. Tal van predikanten onder hen. Zonder eenig recht daarop verheven 1822. Uitgestorven 1945.

VERSLUYS

Zeeuwsche familie uit Heinkenszand begin 17e eeuw. In de regeering van Vlissingen, Middelburg, Hulst. Verheven 1819. Er zijn nog tal van stamhouders.

VERSPIJCK

Venlosche familie uit de 16e eeuw, sinds 1614 naar Nijmegen. De generaal V. werd 1881 verheven. Een aantal stamhouders bestaat en bovendien niet-geadelde takken.

VERSTOLK

Kleermakers en lakenkoopers uit Oud Beyerland, voorkomend aldaar in de 16e eeuw. Midden 17e eeuw naar Rotterdam en kooplieden aldaar. In de regeering tweede helft 18e eeuw. Verheven tot Baron de l' Empire door Napoleon I 1811, verheven als baron bij eerstgeboorte 1823, doch de begunstigde overleed ongehuwd.

VAN VESSEM

Familie uit de Langstraat, begin 18e eeuw. De intendant der paleizen H. A. L. v. V. werd 1886 verheven zonder recht daarop. In mannelijke lijn uitgestorven 1922. Er zijn niet-geadelde takken.

DE VICQ

Vlaamsche adel, bekend uit begin 14e eeuw en in dat land zeer verbreid. Een lid wijkt uit naar Amsterdam 1596, sinds midden 17e eeuw in de regeering aldaar en later in Hoorn. Verheven 1924. Er zijn twee stamhouders. Een niet-geadelde tak bestaat h.t.l. In België leeft een tak de Vicq van Cumptich, geadeld 1647 en 1848 door Koning Leopold I erkend als baron bij eerstgeboorte.

DE VILLENEUVE

Oude adel uit Provence. Adelserkenning 1668 door Koning Lodewijk XIV. Uitgeweken naar Zwitserland 1685, naar Bergen op Zoom 1724. Ingelijfd 1885, 1892, 1896. Er zijn nog stamhouders. Een lid R. de V. (1876—1925) werd Fransch onderdaan, usurpeerde den titel Marquis de la Colette en liet twee zoons na.

VAN VOERST

Oud-adellijk Overijsselsch geslacht, vermeld vanaf begin 13e eeuw en dat in de middeleeuwen eene groote rol speelde in dat gewest. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Overijsselsche ridderschap en in 1816. Erkend als baron op alle 1822. Uitgestorven 1867.

DE VOOCHT

Familie uit de Zuidelijke Nederlanden en waarvan een lid genaamd Matthieu Glaudy de Camerlinck eind 16e eeuw met eene vrouw uit Heusden huwde, Voocht genaamd, welken naam de zoon overnam; vervolgens altijd in Braband gevestigd. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Noord-Brabandsche ridderschap met acte van bewijs. Uitgestorven 1856.

VAN VOORST

Oud-adellijk Geldersch geslacht, bekend sinds eind 13e eeuw als van Hekeren, later bijgenaamd van der Ese en door huwelijk met eene van Voerst, midden 14e eeuw, dezen naam aangenomen eind 15e. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap. Baron op alle 1820. Dit geslacht is nog zeer talrijk.

DE VOS

Vermoedelijk stammend uit de oude Heeren van Kuinre, die in de 12e eeuw vermeld worden en vervolgens naar Noord-Drenthe getrokken en er voorkomend in 13e en 14e eeuw als van den Goor, van Norg en van Steenwijk; de Vos zijnde een bijnaam vanwege hun rossig haar. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Overijsselsche ridderschap, daarna 1814, 1816, in de Drenthsche 1814. Baron op alle 1821. Het geslacht is nog ruim vertegenwoordigd.

VOSCH VAN AVEZAET

Oud riddermatig geslacht uit Neder Betuwe, voorkomend in de 15e eeuw en later ook in Overijssel en Utrecht verspreid. Verheven 1825 met belofte van erkenning bij nader bewijs. Baron bij eerstgeboorte 1826, met dezelfde belofte, doch ditzelfde jaar uitgestorven. De huidige dragers van den naam stammen uit eenen bastaardtak.

VAN VREDENBURCH

Koopliedenfamilie uit Rotterdam van eind 15e tot begin 17e eeuw patronymen voerende, wanneer de naam v. Vr. opduikt. In de regeering aldaar midden 16e eeuw en te Delft vanaf de 17e. Verheven 1816. Uit welken tak nog twee stamhouders. Verheven 1847 als baron bij eerstgeboorte, welke tak in 1948 uitstierf.

VAN VRIJBERGHE

Familie uit Reimerswaal, patronymen voerend. Een lid huwde als David Dibbouts 1484 Jvr. Cornelia Croesinck tot Benthuizen, vrouwe van Vrijberghe en hun nakroost nam den naam de Boet aan; zij zaten in de regeering van Reimerswaal en na het vergaan dier stad, van Tholen, waar zij den naam van Vrijberghe aannamen, ten slotte naar Zieriksee. Verheven 1842. Uitgestorven 1908.

VRIJTHOFF

Maastrichtsche familie uit de 17e eeuw. Zonder eenig recht daarop verheven 1840 met bepaling 1841

van recht van overgang op oomzeggers. In mannelijke lijn uitgestorven 1924.

VAN DE WALL

Koopliedenfamilie uit Wesel eind 16e eeuw, dan naar Hanau en begin 18e naar Dordrecht. Rijksadel voor eenen ouderen tak in Duitschland door Keizer Franz II 1802 als von Dewall. Zonder eenig recht daarop verheven 1827, doch kinderloos overleden 1853.

WARIN

Eind 16e eeuwsche familie uit Merville in Fransch-Vlaanderen; kooplieden, uitgeweken en 1665 in Amsterdam; in de 18e eeuw in de regeering aldaar. Verheven 1815. Uitgestorven 1902.

VAN WASSENAER

Wel het oudste, thans nog levend geslacht in Holland en vermoedelijk gesproten uit dat van Raephorst in de 12e eeuw. Vermeld als van Wassenaer sinds het jaar 1200. De oudere tak verwierf 1340 het Leidsche burggraafschap en stierf 1544 uit; de jongere droeg tot de 17e eeuw den naam van Duvenvoirde, het goed onder Voorschoten. Rijksgraaf voor den in 1850 uitgestorven tak Obdam door den Rijksvicaris 1711. Rijksgraaf door Keizer Frans II 1792 voor W. L. v. W. Starrenburg, die ongehuwd stierf. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Hollandsche ridderschap, verder 1814 en 1815. Erkend als baron op alle 1822. Er zijn nog eenige stamhouders.

DE WATTEVILLE

Oude Zwitsersche adel uit het land van Thun, bekend uit midden der 14e eeuw onder naam von Wattenwyl; burgers van Bern en in den Grooten Raad aldaar begin 15e eeuw. Begin 19e eeuw in Ned. krijgsdienst. Ingelijfd 1858 als baron bij eerstgeboorte onder naam de Watteville. Uitgestorven 1909. Bestaan nog in Zwitserland.

WAUBERT

Vermoedelijk Waalsche familie van onbekende herkomst, waarvan een lid eind 18e eeuw, als schoolmeester h.t.l. kwam. Ten onrechte erkend 1816. Uitgestorven 1915.

VAN WEEDE

Waarschijnlijk afstammend uit het oud-adellijk geslacht, in de omgeving van Amersfoort bekend vanaf het begin der 14e eeuw. Verheven tot Rijksbaron door Keizer Leopold I 1675. Deze tak stierf spoedig uit. Benoemd in de Utrechtsche ridderschap 1815 met acte van bewijs. Erkend 1816. Er zijn nog stamhouders.

DE WEERT

Familie van brouwers uit Steenbergen, begin 17e eeuw vermeld. In de regeering aldaar. Zonder eenig recht daarop te hebben, werd de secretaris des Konings E. A. H. B. de Weert 1874 verheven. Uitgestorven 1937.

VON WEICHS

Opperbeiersch oud-adellijk geslacht, eind 14e eeuw vermeld. Begin 17e eeuw door Keulschen dienst in Rheinland gekomen. Verheven tot Rijksbaron 1623 en 1636 door Keizer Ferdinand II. Door huwelijk in 1806 in Nederland gekomen. Benoemd in de Limburgsche ridderschap, als baron op alle 1816. Er zijn nog stamhouders. In Duitschland leeft een tak op Bladenhorst in Westphalen en een genaamd v. W. Rösberg in Rheinland.

VON WEILER

Guliksche familie uit begin der 17e eeuw, later naar Cleefsland getrokken. Verheven in den Brandenburgschen adel door Keurvorst Frederik III 1691 en in den Pruissischen adel 1787 door Koning Frederik Willem II. Eerst begin 19e eeuw in Nederland gekomen. Ingelijfd 1818. Er zijn eenige stamhouders.

WENTHOLT

Zutphensch geslacht uit het begin der 16e eeuw en aldaar in de 17e in de regeering. Verheven 1817. Uitgestorven 1879. Er bestaan niet-geadelde takken.

WESSELMAN

Familie uit de omstreken van Wesel eind 17e eeuw, in de 18e op de Veluwe gekomen. Zonder eenig recht daarop verheven 1841. Er zijn nog twee stamhouders.

VAN WESTERHOLT

Westphaalsch oud-adellijk geslacht, bekend sinds midden 14e eeuw. Door een huwelijk in 1513 h.t.l. gekomen en door een in 1565 Hacfort in Vorden beërfd. Verheven tot Rijksgraaf 1790 door den Rijksvicaris Keurvorst Carl Theodor, doch deze tak stierf uit. Erkend als baron op alle 1820. Het geslacht staat op uitsterven. De in Duitschland bloeiende, grafelijke familie von Westerholt-Gysenberg heeft dezen naam overgenomen, doch heet in feite: von Boinenburg gen. von Honstein.

VAN WESTREENEN

Oude Amersfoortsche regeeringsfamilie, vanaf begin 15e eeuw bekend; eind 16e eeuw naar Utrecht en in de 18e naar N. O. I. Verheven 1815, ridder bij eerstgeboorte 1818, baron bij eerstgeboorte 1821, doch kinderloos gestorven 1848.

WICHERS

Familie van Groningsche stadskooplieden uit de 16e eeuw, levende onder patronymen tot begin 17e eeuw, dan tevens in de regeering. Verheven tot Baron de l' Empire door Napoleon I 1811. Verheven 1817, 1900, 1932 en 1938. Die van 1817 sterft uit, die van 1900 heeft drie, die van 1938 één stamhouder. Er zijn tal van niet-geadelde takken.

DE WILLEBOIS

Familie van rentmeesters, later dokters in de 17e eeuw in Henegouw bekend, doch die beweert van

Fransche adellijke afkomst te zijn. Begin 19e eeuw h.t.l. gekomen. Zonder eenig recht daarop verheven 1877. Er zijn nog stamhouders.

VON WINNING

Maagdenburgsch oud-adellijk geslacht, uit de 13e eeuw bekend. Een lid kwam midden 19e eeuw in het N. I. Leger en werd 1907 ingelijfd. Diens oudste zoon werd weer Duitscher. H.t.l. is één stamhouder. Vele takken bloeien in Duitschland.

VAN WINTER

Westvlaamsche koopliedenfamilie, uitgeweken naar Dordrecht 1570, dan naar Zwolle, eind 17e eeuw naar Amsterdam, eind 18e in de regeering. Zonder eenig recht daarop verheven 1830. Het geslacht staat op uitsterven.

DE WITH

Zeemansfamilie, levend onder patronymen te Aaby in Jutland begin 18e eeuw en zich toenoemend True naar een dorp bij Aarhus. In Compagniesdienst 1729 en zich noemende de With. Zonder eenig recht daarop verheven 1840. Er is één stamhouder. Niet-geadelde takken bestaan.

WITTERT

Delftshavensche reedersfamilie, in de 15e eeuw bekend. Ridder in de Oostenrijksche Nederlanden door Keizerin Maria Theresia 1741, voor eenen uitgestorven

tak. Baron bij eerstgeboorte alsvoren 1778. Ingelijfd als baron bij eerstgeboorte voor een in 1903 uitgestorven tak 1815. Ingelijfd 1815, baron bij eerstgeboorte 1848. Er zijn nog stamhouders.

WOLFF METTERNICH

Hessisch oud-adellijk geslacht uit de 14e eeuw met name Wolff von Gudenberg; dit laatste na 1440 door huwelijk met de erfdochter van Metternich in haren naam veranderd. Rijksbaron door Keizer Ferdinand II 1621. Rijksgraaf door Keizer Karel VII 1742. Ingelijfd als graaf op alle 1884 en 1925. De Nederlandsche takken staan op uitsterven. Tal van takken, ook onder den ouden naam Wolff von Gudenberg bloeien in Duitschland.

VAN WOLFRAMSDORF

Thüringsche adel in de laatste helft der 13e eeuw vermeld. Pruissische adel 1787 door Koning Friedrich Wilhelm II. Een lid kwam 1787 als officier in Statendienst. Ingelijfd 1920. In mannelijke lijn uitgestorven 1947. In Duitschland bloeien takken.

WORBERT

Stammend uit Lodewijk Jan W., geb. 1778, als zoon van J. Canette dite Mareuil, vermoedelijk vrouw van eenen Franschen tooneelspeler, die kort daarop het land verliet voor Parijs, onder den naam vrouw Worbert. Hij werd 1834 erkend als wettige zoon van den

laatsten graaf van Wassenaer-Starrenburg, het jaar te voren overleden. Uitgestorven 1930.

VON WRANGEL

Lijflandsch oud-adellijk geslacht, voorkomende sinds eind 13e eeuw en verder in alle landen om de Oostzee. Zweedsch Baron met toevoeging von Lindenberg 1654 door Koning Karel X. Een lid kwam 1793 in Statendienst. Ingelijfd 1885. In mannelijke lijn uitgestorven 1945. Er bestaan nog takken in Zweden.

WTTEWAALL

Familie afkomstig uit het dorpje 't Waal a. d. Lek bij Vreeswijk. De familie heeft steeds vastgehouden aan de archaïsche schrijfwijze van haren naam, die duidelijker: Uut 't Waal zou luiden. Burgers van Vianen midden 16e eeuw, ontvangers en notarissen in Utrecht; 18e eeuw in de regeering aldaar. Verheven 1840. Er zijn nog eenige stamhouders en ook niet-geadelde takken.

WUYTIERS

Vermoedelijk spruitende uit het middeleeuwsche huis der Berthout's te Mechelen, al is de wijze hoe, vóór de 16e eeuw duister.

Verheven tot Rijksbaron door Keizer Leopold I 1686, doch de begunstigde kinderloos gestorven. Uitgeweken naar Amsterdam begin 16e eeuw en kooplieden aldaar, eind 18e eeuw in de regeering aldaar, daar zij eerst R. C. en later jansenisten waren. Verheven 1829 met

belofte van inlijving bij nader bewijs. Ingelijfd 1901. Er zijn nog een paar stamhouders.

VAN ASCH VAN WIJCK

Oorspronkelijk uit het land van Altena en vandaar door vloed van 1421 verdreven naar Overbetuwe. Kleine adel. Gevestigd in Utrecht sinds 1589 en in de regeering aldaar. Verheven 1833 met belofte van erkenning bij nader bewijs. Er zijn nog stamhouders.

VAN DER WYCK

Stammend uit Herman van der Wyck, voogd van Neede, begin 17e eeuw, van wien niet is uitgemaakt, hoe hij uit het oude Munstersche geslacht stamt. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Drenthsche en Overijsselsche ridderschappen met acte van bewijs. Verheven 1816, 1817, 1867, 1868, 1869. Er zijn nog voldoende stamhouders.

VON WYDENBRUCK

Munstersch oud-adellijk geslacht, bekend uit tweede helft der 14e eeuw. Bevestigd als Rijksbaron door Keizer Karel V 1532, door Keizer Ferdinand III 1644. Ingelijfd als baron op alle 1838. De begunstigde heeft nooit in Nederland gewoond, doch in Luxemburg en zijn zoon werd Oostenrijker en 1868 door Keizer Franz Joseph graaf op alle. Vóór 1940 was er nog één stamhouder.

VAN WYKERSLOOTH

Kleine Stichtsche adel, voorkomend in de 14e eeuw en in de 15e in de stadsregeering. Baron bij eerstgeboorte in de Oostenrijksche Nederlanden door Keizer Joseph II 1786 en Rijksbaron 1803 door Keizer Frans II. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Hollandsche ridderschap, doch kinderloos overleden; 1816 in de Utrechtsche en baron bij eerstgeboorte 1817, deze koos voor België. Ingelijfd als baron bij eerstgeboorte inplaats van op alle 1816. Er zijn nog stamhouders.

VON WYMAR

Guliker familie, die begin 16e eeuw opkomt en sinds het huwelijk met de erfdochter van Arcen, midden 18e eeuw, zich den titel van Freiherr aanmatigde. Benoemd in de Limburgsche ridderschap als baron 1816, doch met hem uitgestorven 1847. Een tak von W. Merzenich bestaat in Duitschland.

VAN WIJNBERGEN

Oude riddermatige adel, die den naam ontleent aan Wijnbergen bij Doetinchem en begin 14e eeuw verschijnt. Midden 15e in de Veluwsche ridderschap. Erkend als baron op alle 1822. Er zijn nog twee stamhouders.

D' YVOY

Familie die den naam ontleent aan de baronie Ivoi bij Namen en afstamt van Claes Gillisz. Ivoi, een

onderofficier in Statendienst, sinds 1624 vermeld. Zijn zoon en kleinzoon brachten het tot kwartiermeesters-generaal. Op het eind der 18e eeuw bedachten de toen levende leden eene afstamming uit het Fransche geslacht d' Hangest-Genlis. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Utrechtsche ridderschap, acte van bewijs. Ingelijfd als baron op alle 1816, zonder eenig recht daarop en met vervalschte stukken verkregen. Er zijn nog een paar stamhouders.

VAN ZUYLEN VAN NIEVELT

Oud-adellijk geslacht van Keulsche ministerialen, vermeld vanaf midden 12e eeuw, waarvan een lid eind 13e in de Vechtstreek (Utrecht) komt. Zoowel in de regeering der Stad als in de ridderschap van Utrecht; in de 17e en 18e in die der Veluwe. Bij org. besl. van 1814 benoemd in de Geldersche ridderschap. Erkend als baron op alle 1822. Uitgestorven 1947. Takken van dit geslacht leven in België.

VAN ZUYLEN VAN NIJEVELT

Afstammend van Gerrit Frederiksz. te Zwolle, 1554 poorter geworden en bastaardzoon van een der drie Frederik's uit pas genoemd geslacht, die op de wende der 15e op de 16e eeuw leefden. Midden 17e eeuw naar 's-Gravenhage verhuisd en den naam van Zuylen opgenomen, vervolgens in de regeering van Rotterdam. Verheven 1815 en ten onrechte veranderd in inlijving, op verklaring van een bejaard vrouwelijk lid

van het echte geslacht, dat zij die van Rotterdam steeds als familie had beschouwd. Erkend met titel van baron op alle 1822 en graaf bij eerstgeboorte voor een hunner, die 1811 verheven was tot Comte de l' Empire door Napoleon I. Er is nog één stamhouder.

VEERTIG JAREN NEDERLAND'S ADELSBOEK

Hoezeer dit onderwerp zich daarvoor ook zou leenen, men verwachte van mij geene reeks van vermakelijke anecdoten, in den loop der jaren op dit gebied beleefd. Dit werk heeft in mijn leven eene te groote plaats ingenomen, dan dat na vijf jaren staking daarvan, de vermakelijke zijde eene overwegende plaats in mijne herinnering zou veroverd hebben.

Het is helaas noodzakelijk hierbij, het persoonlijke element meer op den voorgrond te schuiven, dan mij lief is.

Gelijk voldoende bekend, verscheen het eerste deel van ons Adelsboek met Nieuwjaar 1903; het denkbeeld was echter niet nieuw. Reeds in het begin der tachtiger jaren van de vorige eeuw hadden twee Leidsche studenten, n.l. Jacob baron Creutz en Arthur baron Sweerts de Landas Wyborgh het plan daartoe opgevat, doch het eind hunner studie bracht het besef mede, dat de volvoering meer tijd en werk op onontgonnen gebied zou vergen, dan zij ooit daaraan zouden kunnen offeren bij hunne intrede in de maatschappij. Beiden waren zeer critisch aangelegd en zouden zeker nimmer berust hebben in het overnemen van de gegevens, die de luttele monographieën op dit gebied, toen reeds bestaande, aanboden en dit overtuigde hen van de onmogelijkheid van verwezenlijking hunner voornemens.

In 1888 begon A. A. Vorsterman van Oyen de uitgave van zijn Jaarboek van den Nederlandschen Adel, dat met dergelijke bezwaren vrijwel geene rekening hield. Toch behield deze reeks waarde door de uitgebreide gegevens uit de 18e eeuw over sommige geslachten, terwijl de staat van toen levende leden der geslachten ontegenzeggelijk van nut was.

De uitgave beleefde zes fraai uitgevoerde deelen, de zevende bundel, afgedrukt tot in de letter H en hoogst zeldzaam voorkomende, bezweek in het faillissement van den leider, wiens medewerkers, waarvan bij name J. D. G. van Epen en C. J. Polvliet dienen genoemd te worden, geene voortzetting vermochten te bewerkstelligen.

In 1901 vatte de Leidsche student Jhr. E. B. F. F. Wittert van Hoogland het oude denkbeeld weder op en vond de H. H. Mr. J. C. baron Creutz en Mr. P. C. Bloys van Treslong Prins bereid tot medewerking. De aanteekeningen en de ervaring van eerstgenoemde waren van groote waarde voor het welslagen, doch het werk viel niet mede, eerder hard tegen. Als mederedacteuren werden toen aangezocht: Jhr. Mr. M. A. de Savornin Lohman, aanbehuwdneef van Mr. Prins, Jhr A. F. L. Hora Siccama, L. baron de Crassier voor Limburgsche geslachten en ondergeteekende. Ten slotte ook de beroepsgenealoog D. G. van Epen, die kort te voren uit Brussel in Den Haag was gekomen en wiens dossiers van goeden dienst konden blijken. Doch 's mans zucht, om eigen zin door te drijven en zijne haastigheid, die alras tot oppervlakkigheid en slordigheid leidden, deden moeilijkheden rijzen, die

nog vóór het verschijnen van het eerste deel de redactie noopten, de samenwerking met hem te staken. Uit wraak zette hij in een minimum van tijd eene eigen uitgave op touw en wist op slinksche wijze het werk der redactie (hoewel niet in eindvorm) onder oogen te krijgen en de gegevens te gebruiken, hetgeen onwederlegbaar bleek uit zijn overnemen van dwaze drukfouten in hem onbekende namen. Tegelijk met de uitgave der redactie verscheen dan oek naast het thans welbekende roode, een blauw deel met titel Nederland*sch* Adelsboek, om mogelijke vervolging te ontgaan. Zijn werk trok vooral de aandacht door een groot aantal onthoofdingen in de stamreeksen, die in vele gevallen echter te lichtvaardig bleken.

Veel genoegen beleefde hij van deze groot opzienbarende handeling niet. Men gaf algemeen de voorkeur aan het oorspronkelijk werk, ook wat uiterlijk en druk betrof en van Epen zag van verderen arbeid alleen, af.

Er heerschten omstreeks 1900 op geschiedkundig en op genealogisch gebied zonderlinge opvattingen. Kort voor den dood van onzen laatsten Koning was de uitgave van Huygens' Journalen voltooid. Vergelijkt men nu het prachtig, oorspronkelijk h.s. met den gedrukten text, dan bemerkt men maar al te spoedig, hoe veel uit het eerste is weggelaten. Huygens vertelt o.a. van zijne gesprekken in de toen reeds bloeiende Londensche clubs in de eerste regeeringsjaren van zijnen meester, den Koning Stadhouder. Een der Engelsche Heeren vertelt hem dan een nieuw grapje, dat in de hoofdstad veel opgang maakte:

The King thinks all,
The queen speaks all,
The prince of Denmark drinks all,
The princess of Denmark eats all
And Portland takes all.

Maar dit onschuldig gezegde mocht niet gedrukt worden, daar het Willem III en de zijnen in een ongunstig daglicht stelde. Een byzantinisme, dat thans onbegrijpelijk is.

Toen ik in Midden-Limburg vertoefde kort voor de verschijning van ons eerste deel, vond men het daar vanzelfsprekend, naar mij bleek, dat onze uitgave in het fransch zou gedrukt worden. Dat had toch C. Franquen in 1826 gedaan en Vorsterman van Oyen c.s. vijftig jaren later in zijn annuaire des familles nobles et patriciennes des Pays Bas. Deden wij dit niet, dan voorspelde men ons geen debiet, hetgeen naar mijn zeggen, wijders den uitgever en niet ons raakte. In die eerste jaren van het bestaan van ons Adelsboek kon men de zonderlingste opvattingen vernemen. Zoo verweet Mr. J. A. baron de Vos van Steenwijk, toenmaals verbonden aan het kabinet der Koningin, mij, dat wij geslachten, als het zijne in één deel onderbrachten met pas geadelden, gelijk b.v. de den Beer Poortugael's. Ik vroeg toen in antwoord, waar de grens getrokken moest worden en wie dat moest doen, daar men anders gewis een derde deel zou moeten beginnen voor twijfelachtige gevallen. Toch moest hij vele, vele jaren later, toen ik hem geregeld ontmoette, toegeven, dat zijn wrevel onrechtmatig was geweest.

In jaargang I was eene domme drukfout blijven staan betreffende het huwelijk van eene bekende dame, n.l. 1880 in plaats van 1870. Zij maakte zich zeer vroolijk daarover en voegde mij toe: Dat is nu jullie straf, als je je gaat bemoeien met wanneer ik geboren en getrouwd ben. Dat gaat niemand aan. Telkens bleek, dat maar heel weinig menschen, ook zij, die wel beter konden en moesten weten, begrip hadden van het bestaan van dergelijke uitgaven in Duitschland en in België sinds 70 en meer jaren.

In Amsterdam was de belangstelling voor ons werk uiterst gering; geen wonder, daar heerschte nog al te zeer de opvatting tot het verwaarloozen der praedicaten aan regentenfamilies in de 19e eeuw verleend, in het dagelijksch leven. Men sprak er nog veelal van juffrouw Hooft, Ploos, Warin, enz. Men had er alleen de „freules" van Tuyll van Serooskerken gekend, die echter sinds 1875 naar Haarlem waren verhuisd.

Dankbaar dient herdacht de daadwerkelijke steun, die ons ten deel viel vanwege den voorzitter van den H. R. van Adel, baron Schimmelpenninck van der Oye van de Poll en Nijenbeek, wiens portret het eerste deel dan ook siert. Op zijne aansporing zou de redactie trachten ook portretten van dames op te nemen, doch de eerste, daarvoor aangezocht, de grootmeesteres gravin van Lynden van Sandenburg, meende voor de eer te moeten bedanken en latere pogingen in die richting hadden al evenmin gevolg, zoodat men in de 40 jaargangen slechts manlijke leden van den Nederlandschen Adel aantreft.

Een punt van gewicht maakte van het begin af aan

uit, de vraag, of men het vorstenhuis diende op te nemen, gelijk b.v. in België in zwang was, doch de meerderheid achtte de Koningin buiten en boven eene instelling te staan, die H. D. Z. in staat is te verleenen en deze opvatting hield stand, ook al werd nog zoo dikwijls terecht aangevoerd, dat de Prins-gemaal dan toch wel tot den Ned. Adel behoorde.

Het heeft m.i. geen nut hier uitvoerig te boekstaven, wie der medewerkers achtereenvolgens uittraden en wanneer. Volstaan zij met de vermelding, dat Mr. Bl. van T. Prins reeds in 1907 zijn ongetwijfeld verdienstelijk en hard werken moest beëindigen op eene wijze, die helaas niet slechts voor hem zelf uiterst pijnlijk was en dat inmiddels de specialist voor O. I. geslachten, de ritmeester Wijnaendts v. Resandt was toegetreden. Na de terugtreding van baron Creutz in 1911 bleven ten slotte tot het einde toe de H. H. Wittert, Wijnaendts en ondergeteekende over.

Het grootste werk, het in tal van gevallen tot stand brengen van iets uit totaal niets in de letterlijke beteekenis van het woord, was toen voltooid. Hoofdzaak werd naast het bijhouden van den tegenwoordigen staat, het steeds meer volmaken der stamreeksen door archiefstudie, waaraan de Heer Wijnaendts en ik wel krachtens ons werk het meest waren aangewezen, al had de tegenwoordige staat der geslachten en verbetering van vroegere gegevens mijne volle belangstelling en toewijding.

Ik schaam mij niet te bekennen, hoe dwaas het sommigen moge voorkomen, dat ik menig voorbeeld zou kunen noemen van een enkelen datum, waarnaar

ik twintig en meer jaren heb gezocht, niet zoo nu en dan, maar aanhoudend, nauwelijks den tijd voor antwoord op vragen afwachtend, om op een inval, weer eene nieuwe, mogelijke bron aan te boren. Het spreekt wel haast vanzelf, dat een eindelijk bereikt resultaat ten slotte eene voldoening gaf, die slechts te begrijpen valt voor hem, die bezeten is met de zucht tot volledig werk te leveren, hoe keutelig en onbelangrijk men in het algemeen zulk werk zal schatten, vooral als dit gepaard gaat met kosten, die wel in tientallen guldens moeten worden uitgedrukt. Doch men vergeet maar al te licht, dat een verstandig man zooiets alleen onderneemt, als de intuïtie, die slechts routine in het vak kan scheppen, hem zegt, dat aan het vastleggen van zulk een feit meer verbonden is, dan men oppervlakkig zou denken, a.d.z. het verklaren van historische gebeurtenissen van belang, of het helpen van eene sinds lang benadeelde familie aan herstel harer wettige aanspraken.

Een voorbeeld in deze moge ik noemen: Jarenlang zocht ik naar de geboortedata van de kinderen van Willem van Lyere van Katwijk en Maria van Reigersberg, die beiden met een broeder en zuster van Wassenaer Duvenvoirde huwden. De Van Lyere's waren bekende krijgslieden van vader op zoon, het zoeken naar hunne woonplaats in het midden der 17e eeuw dus al verre van gemakkelijk. Door de ontdekking van eenen brief van Mevrouw van Lyere vond ik na jaren eene aanwijzing naar Amsterdam, waar de beide kinderen dan ook na ijverig zoeken van den Heer P. J. Kapteyn gedoopt gevonden werden in

1652 en 1653. Prof. Colenbrander heeft toen mijn vermoeden kunnen bevestigen, dat de Vader daar op die ongewone plaats voor een adellijk Haagsch officier, verbleef, als vertrouwd dwarskijker van Prins Willem II, die er ook na diens vroegen dood bleef wonen.

Den redacteur Wittert was het door zijne talrijke beslommeringen niet vergund veel tijd te kunnen wijden aan archiefonderzoek in openbare verzamelingen, doch hij weerde zich bij name in het verkrijgen van inlichtingen over in het buitenland verdwenen personen, terwijl hij er vooral behagen in schepte zijne artikels aan te kleeden met bijzonderheden over bekende naamgenooten, die niet in de stamreeks voorkomen. Zoo had ieder gelegenheid zijn aanleg uit te leven in zijn werk, dat dan ook voor den ingewijde een opvallend stempel droeg, zelfs toen men nog niet was overgegaan tot het teekenen der artikels met initialen.

Het jaar bleek echter telkenmale te kort, om zekere uniformiteit in het geheele werk, waarnaar ik altoos streefde, te bereiken, terwijl mijne mede-redacteuren op dat gebied weinig medewerking verleenden.

Veel werd in den loop der jaren bereikt; als voorbeeld zij verwezen naar eene vergelijking van het artikel Jarges in jg. 1903 met dat in jg. 1929, maar hoezeer worden wij toch tot bescheidenheid vermaand in besef van de onvolmaaktheid, ondanks alles, als men pas in 1942 tot de ontdekking moet komen, dat een gansche tak der van der Hoeven's en nog wel de oudste, steeds onvermeld bleef.

Ik gewaagde zooeven van de eenheid van vorm, die ik nastreefde. Daarvoor ging ik aldus te werk: Zoodra een nieuw deel verschenen was, had er redactievergadering plaats, waarin het program voor volgend jaar besproken werd, de artikels verdeeld en ook besloten, wie uitgenoodigd zouden worden tot het afstaan van hunne beeltenis. Dan nam ik omtrent anderhalve maand vacantie van het Adelsboek, om mij te kunnen wijden aan het schrijven van artikels voor tijdschriften. De stof was veelal te danken aan archiefstudie, voor het adelsboek ondernomen.

Vóór de lente in het land kwam, had ik echter weer alle artikels, ook die voor de anderen, uit afgedrukte vellen geknipt en in cahiers geplakt, waardoor het mij mogelijk werd, wat meer eenheid in den tekst aan te brengen. De tegenwoordige staat werd aangevuld met later verkregen, of zelfgevonden verbeteringen, tevens werden de gegevens uit mijne verzameling aankondigingen uit eigen dagbladen en die door een persbureau verworven, ingewerkt. Als ieder dan zijn portie had, was de tijd tot Augustus, wanneer met drukken begonnen werd, voorwaar niet te lang om de eigen artikels te verzorgen. Hoewel ik sinds einde 1919 ontslag genomen had uit gemeentedienst, als adjunct-archivaris van Leiden en meer tijd kon wijden aan historische studie, bleef het Adelsboek toch steeds No. 1 op mijn program en er ging letterlijk geen dag voorbij, of daaraan werd toch korter, of langer tijd besteed. Toen na doode mijner Moeder in 1926 administratief werk, waarom ik mij nimmer bekreund had, veel tijd kwam opeischen, werd al dit werk wel eens

te veel en moest ik besluiten elk jaar t.m. een viertal weken uit te breken naar mijn geliefd Oostenrijk.

Tien jaren mocht ik dit volhouden, doch in twee, binnen dit tijdvak vallende, toen bijzondere omstandigheden dit onmogelijk maakten, leerde ik wel begrijpen, dat een verblijf elders h.t.l. op dat gebied geen doel trof en slechts leidde tot onderzoekingen ter plaatse. De verlokking van de gelegenheid tot eigen nasporing was dan te groot.

Thans moge ik een en ander te berde brengen over de stof van dit onderwerp, al ligt eene volledige adelsgeschiedenis natuurlijk buiten mijn bestek.

De oorspronkelijke adel van ons land heeft voor ieder gewest zijn zeer eigen kenmerk. In Holland is die grootendeels door zelfvernietiging in de anderhalve eeuw der Hoeksche en Cabeljauwsche twisten ten onder gegaan en wat er buiten eenige zeer machtige Heeren van overbleef, was afgezakt tot een peil, dat niet ver afstond van het bestaan van boeren.

Het schitterend Bourgondisch-Oostenrijksche Hof had inmiddels die weinige, overgebleven groote Heeren naar Brussel gelokt, waar zij meestal verblijf hielden, niet slechts die uit Holland, doch evenzeer die van Zeeland en zelfs uit de Betuwe en Utrecht. Ook hier is Holland alweer het gewest, dat zich tot belangrijke beschouwingen leent.

Bij het ontstaan van de Republiek der Vereenigde Nederlanden waren van de vier groote bannerheerlijke huizen van dit gewest, de hoofdstam der van Arckel's ruim 1½, die der van Wassenaer's ½ eeuw

uitgestorven, de van Egmond's geheel van deze landen vervreemd en de van Brederode's het eenig overlevend huis, dat gedurende eene eeuw nog wel in Den Haag vertoefde, doch doorgaans het slot Batestein in den verren uithoek van Vianen bewoonde. De van Duvenvoirde's van Duvenvoirde namen wel in 1600 en hunne neven van Obdam en Warmond een twintigtal jaren later den ouden stamnaam van Wassenaer weder aan, doch hunne macht en rijkdom waren niet te vergelijken met die der oude burggraven van Leiden. Toch gingen zij de eerste viool spelen in de Hollandsche ridderschap, die nog maar uit veel kleine persoonlijkheden bestond. Slechts van der Bouchorst, van der Does, van Dorp, van Mathenesse, Oem, van Poelgeest, van Schagen en van Swieten waren na de Brederode's, min of meer met de nieuwe van Wassenaer's gelijk te stellen, waarbij zich ook van oorsprong vreemden in het gewest, gelijk de van Boetzelaer's, die Asperen en Langerak door huwelijk hadden verworven, voegden, al waren zij aanvankelijk meer op Utrecht ingesteld. Vele dier oude geslachten stierven in de 17e eeuw reeds uit en toen tegen het midden dier eeuw de R. C. adel uit het college werd geweerd, moest dit wel vanzelf inkrimpen, al had ook Prins Maurits daar de deuren doen openstellen voor zijne gunstelingen, die er geenszins thuishoorden, gelijk de van Aerssen's, de d' Hertaing's en de Van Lyere's.

De van der Duyn's verwierven pas zitting na 1667, toen hun overgang tot de gereformeerden plaats vond.

Het was den inwoners der Republiek verboden vreemde adelsgunsten aan te nemen; toch had dit steeds meer plaats, al werden die niet erkend en al gaven zij evenmin toegang tot de ridderschappen, of andere colleges van staat.

Van een nauw contact tusschen de Stadhouders, al waren zij dan lid en de ridderschap van Holland is nimmer sprake geweest.

Reeds Prins Willem I had zich bij voorkeur omringd met Zuid-Nederlanders en Franschen. De vermelding der namen van de Marnix van St. Aldegonde, Languet en du Plessis-Mornay, l' Oiseleur de Villiers, van Wesenbeeke en de Villers mogen hier volstaan. De eenige Nederlander, met wien hij veel omgang had, was de beruchte Jr. Adriaen van Dorp. Ook onder zijne zoons telde hunne dagelijksche omgeving meer buitenlanders, dan inheemschen; het leger leverde in deze het voornaamste contingent. Onder Frederik Hendrik waren de van Dorp's ook de eenigen uit den lande, die den Stadhouder vrij na stonden. De geheele 17e eeuw door zien wij dit verschijnsel ten Hove.

Onder Amalia van Solms verschenen er tal van Duitschers, onder Willem II en zijne vrouw vele Engelschen, hetgeen onder hunnen zoon bestendigd werd, hetgeen na de verwerving der Britsche kroon wel voor de hand lag. In Friesland valt hetzelfde vast te stellen.

De Friesche adel, grootendeels R. C. gebleven, stond scherp vijandig tegenover den steilen puritein Willem Lodewijk, die slechts onder het volk waardeering vond. Deze omringde zich met vele Duitsche

officieren, de Zuid-Limburgsche van Haren's en de Zwitsersche Vegelin's. Ook zijne opvolgers met hunne Duitsche vrouwen brachten tal van hare landgenooten naar Leeuwarden's Prinsenhof, waarvan ik hier slechts de von Althan's en von Sternsee's noem.

Pas langzaam aan kwamen door huwelijken banden met den Frieschen adel tot stand, voor zoover dan, dat deze gereformeerd was geworden, want tot in het laatst der 18e en zelfs het begin der 19e eeuw waren er nog R. C. gebleven geslachten in dit gewest.

Na het stadhouderlooze tijdvak kwamen de Friesche Nassau's met een aantal hunner landgenooten naar hunne Haagsche residentie. Merkwaardig is ook dat Willem III niets uitstaande had met wat er in Holland aan adel was overgebleven, doch zijne gunstelingen vond in Geldersch-Overijsselsche kringen. Naast de overbekende namen van Hans Willem Bentinck, Arnold Joost van Keppel, Godard van Reede, mogen bij name de van Ittersum's en Transisalanus Adolf van Voerst worden genoemd. Dat deze achterhoeksche edelen onder hunne Hollandsche standgenooten werden gewaardeerd, viel niet te verwachten en voor zoover zij in Holland trouwden, vonden zij hunne vrouwen dan ook in de gezinnen der regentenpatriciërs.

Ook onder Willem IV en V waren naast de meegekomen Friezen, tal van Gelderschen ten Hove in eere, doch de Hollanders niet; wellicht, omdat ook in hunne kringen steeds meer huwelijken met leden der regentenfamilies plaats vonden en deze stonden, in tegen-

stelling tot het volk, gewoonlijk op gespannen voet met het Oranjehuis.

Bovendien waren de oud-Hollandsche edelen slecht te spreken over het feit, dat Willem IV en zijne gemalin zich maar al te veel inlieten met een zonderling internationaal jodentype, als F. Duliz en grootsche festijnen ten zijnen huize met hunne tegenwoordigheid vereerden. Zoo wekte ook Willem V ergernis door zijne al te groote intimiteit met den beruchten geldschieter Boas.

Toen de Republiek bezweek, was van den echt Hollandschen Adel in de ridderschap niets meer overgebleven, dan de van Wassenaer's en de van der Duyn's. De weinige overige leden waren allen van elders herkomstig.

Wat Napoleon en diens broeder op dit gebied voor korten tijd in 't leven riepen, kan hier gevoegelijk stilzwijgend worden voorbijgegaan.

Na het herstel der onafhankelijkheid had de oud-regent G. K. van Hogendorp een nieuw bestel, ook voor den adel gereed. In de provincies kon men de ridderschappen bij het geraamde provinciaal bestuur niet missen. In Holland en Zeeland moesten daartoe nieuwe ridderschappen worden gevormd. In Braband, Friesland en Groningen, waar men deze lichamen nimmer gekend had, werden zij geschapen.

In eerstgenoemde gewesten werden daarin benoemd leden van geslachten, die t.m. drie generaties van magistraatspersonen der stemhebbende steden hadden opgeleverd. In Braband ging dit niet op en werden naast de enkele leden van oude riddermatige af-

komst tal van helden van den dag met het praedicaat van Jhr., sommigen zelfs met titel van baron bij eerstgeboorte bedacht.

In de beide Noordelijkste gewesten kreeg de ridderschap een mengsel van riddermatigen Adel en leden van families uit de Stedelijke regeering van Groningen en uit de hoogere ambtenaarskringen voor Friesland.

Consequentie was echter ver te zoeken bij al deze maatregelen en van den gestelden regel werd al te spoedig afgeweken. De ridderschappen hielden als lichamen tot 1848 stand en verdwenen toen door hen in de nieuwe grondwet niet te noemen. Vandaar de theorie, dat zij nimmer zijn opgeheven en dus wettig voortbestaan. In de practijk gaat dit evenwel slechts eenigermate op voor de Overijsselsche ridderschap, die uitsluitend leden toelaat uit geslachten, die vóer de grondwetswijziging in haar midden waren toegelaten. De Koning verleende adeldom en had den Hoogen Raad van Adel tot zijne beschikking voor advies. Dat een groot knoeier en vervalscher, als M. L. d' Ivoi daarin zetelde, was een kwaad ding; vooral, omdat hij in blakende gunst stond bij den Koning, die trouwens op dit gebied zeer toegankelijk was voor niet-officiëele adviseurs. Het systeem deugde niet, althans in Holland en gaf voortdurend aanleiding tot moeilijkheden, zoodat de Koning, die ook in zijne oogen veel belangrijker zaken te verwerken had, alras beu werd van alles wat adel betrof en nog meer overliet aan onverantwoordelijke lieden, die hunne macht misbruikten voor allerlei persoonlijke

gunstbewijzen en zelfs ook voor hatelijke wraakneming. Als zulks toch is de onwaardige erkenning der Worbert's als graven van Wassenaer alleen te beschouwen. In het begin der regeering van Koning Willem II werd zijnerzijds wat meer belangstelling in deze zaken getoond doch het snelle geestelijk en lichamelijk verval van dien vorst maakte aan deze opleving een ontijdig einde.

Van Koning Willem III viel op dit gebied van het begin af aan niet veel te verwachten. De regen van Adelsgunsten bij zijn 25-jarig regeeringsjubileum ging in feite geheel buiten den verleener om en werd overgelaten aan het goeddunken der adviseurs.

Ook onder de regeering, die wij nog beleven, is de belangstelling door het Hoofd van Staat aan den dag gelegd, verre van groot geweest.

Slechts valt een geval te vermelden, waar onbevoegde raadslieden, tegen het advies der officiëele adviseurs in, toch hunnen zin doordreven.

In het geheel zijn sinds 1814 door de opvolgende vorsten 110 adelsgunsten verleend, die niet voldeden aan de eenmaal vastgestelde regels. Bovendien werden 30 verdienstelijke krijgslieden, zonder eenige verdere aanspraak daarop, bedacht. Wij genealogen hebben allen gewis ervaringen opgedaan van opmerkelijke inconsequenties en anomalieën, waarvan ik eenige wil opnoemen, doch laat ons vooral niet vergeten, dat onkunde en lichtvaardig geloof in de eerste bestaansjaren des Koninkrijks dingen te aanschouwen gaven, die thans zeker niet licht zouden kunnen plaats vinden. Reeds de letter A brengt ons te midden der

bewijzen, hoe krom er van het begin van het Koninkrijk af, is omgesprongen met den ouden, nationalen titel van 's lands beste huizen, dien van baron, vrij- of baanderheer. De graventitel was uitheems en kwam slechts den landsheer toe in Holland, Zeeland en Gelderland. Men kan den weerzin van eenen van Wassenaer of van eenen van Heeckeren ten volle begrijpen, toen zij moesten aanschouwen, hoe de nieuwbakken Koning hun genadiglijk denzelfden titel dien zij onaangevochten eeuwen lang gevoerd hadden, toestond, dien hij met kwistige hand verspilde aan Doorniksche kooplui, als de d' Ablaing's, afstammelingen van een 16e eeuwschen Antwerpschen hovenier, gelijk de van Aerssen's en die van fransche bureaucraten met eene adelsverheffing van anderhalve eeuw oud, zooals de familie d' Aulnis. Natuurlijk was dat alles veroverd met de noodige fransche stoufe en zooals ik den archivaris van het departement du Nord, Max Bruchet, eens hoorde zeggen ten aanzien van de Collot's: Il ne faut jamais oublier, Messieurs, que les Picards sont les Gascons du Nord. Maar al wat fransch was, had zelfs, mirabile dictu, onder Koning Willem I, een streepje voor. Zie b.v. de familie de Court, die erkend werd, zonder dat men ooit eene acte heeft kunnen aanwijzen, waarin deze eerzame kooplieden, als adellijk worden gequalificeerd. Even ongerijmd is het besluit tot inlijving van Hendrik Six in 1841, terwijl aan zijnen verren, zeer verdienstelijken bloedverwant in 1820 verheffing ten deel was gevallen. Ten slotte waren het toch oorspronkelijk eenvoudige handwerkslieden, in casu lakenverwers

uit Armentières. Er zijn nog tal van gevallen, waar de verleening van den baronnentitel op alle, ons terecht met verbazing vervullen moet, als daar zijn: de Bounam, Constant, van Dopff, Lamberts, Lampsins, van Lamsweerde, d' Olne, de Plevits, de Raet, Snouckaert en Sweerts. Dan zijn er nog vele, waarin, adelsgunsten op valsche voorstelling van feiten gegrond, verleend zijn, zoo b.v. bij van Bevervoorde; dan de dwaasheid, om de van Beyma's in 1842 te erkennen. Al wisten zij zelf misschien niet meer, dat deze ambtenarenfamilie van beklemde kloostermeiers afstamde, niemand maakt mij wijs, dat een van Heemstra, of van Sytzama niet terdege wist, dat de Beyma's nooit tot den Frieschen adel hadden gehoord.

Dat de toen nog levende Burmania's niet wisten, dat hun naam aan vrouwelijke voormoeders ontleend was, wil ik gaarne aannemen. Naamsovergang op die wijze en door adoptie was in dat gewest zoo gewoon en veel voorkomend, dat het geen wonder is, als men zelf niet wist, hoe men oorspronkelijk heette.

Veel erger acht ik het geval Hettema en het was mij noch eene eer, noch een genoegen, in 1941 dit ellendige geknoei aan het licht te moeten brengen. Want als iemand van deze zaken op de hoogte was, dan was dit Mr. Monse de Haan Hettema zelf, die dat groote boek over den Frieschen adel uitgaf. Alweer vraagt men zich hier af, waar het protest bleef van de zijde der afstammelingen van de oude Friesche heerschappen, die toch wel moesten weten, dat de zich Hettema, zelfs „recto Galama" noemende, revo-

lutionaire Bolswarder winkelierszoon, een indringer was in het nieuw opgerichte lichaam der ridderschap. Twee jaren eer, had ik al een even onsmakelijk zaakje moeten redderen inzake Binckhorst, maar daar was de nakomelingschap van den vervalscher gelukkig van den aardbodem verdwenen, terwijl een der Brusselsche Hettema's de onbeschaamdheid had te verklaren, dat zij „Barons frisons" sinds onheuglijke eeuwen, geenen prijs stelden opgenomen te worden „parmi les produits de la fabrique de noblesse de feu le Prince d' Orange, se disant Roi des Pays Bas".

Er zijn tal van voorbeelden, waar valsche praemissen in het spel zijn geweest: Alemans, Bloys van Treslong, Coenen, de Grez, Nahuys, Salvador, Teixeira en van Zuylen van Nyevelt, toen zij hunne diplomata verwierven. Daartegenover kan niet ontkend worden, dat aan vele geslachten tekort gedaan is en niet alleen bijna 1½ eeuw geleden, maar nog laatst in 1906 bij de Beyer. Als iemand in de 15e eeuw ambtman en richter in de Betuwe was, kan 's mans adel veilig worden aanvaard. Toch werd zijn afstammeling verheven.

Door latere publicaties is gebleken, dat de van Borssele's niet geheel ten onrechte in hunne familie de overlevering bewaarden, dat zij inderdaad tot het oude geslacht moeten behoord hebben, al is de aansluiting niet onomstotelijk vastgesteld. Het is een geval, dat zeker nader onderzoek zou verdienen, gelijk ook de vondst van den jonggestorven G. B. C. van der Feen ten opzichte der van Teylingen's uit Rotterdam. Noch aan de familie van Grotenhuis, noch aan

de de Petersen's is ten opzichte van hunnen veel ouderen Rijksadel recht wedervaren, als wij de Rappard's en van Rosenthal's met hen vergelijken. Ondanks alle woordenomhaal was de erkenning van de familie Ploos in 1864 foutief, doch ondanks het zonneklaar bewijs daarvan, nadien geleverd, volhardde men van hoogerhand daarin, tot in 1926 toe, geen ongelijk willend bekennend. Als men dan denkt aan het geslacht Pauw, dat zijne afstamming uit het riddermatig huis der de Grebbers in de middeleeuwen kan bewijzen, kan men alleen vaststellen, dat de consequentie in dergelijke zaken hopeloos zoek is.

Ook de van Loon's wachten nog immer op eene verwisseling hunner verheffing in eene erkenning, die b.v. voor de Hartsen's, doch ten onrechte, wel plaats had. Wat betreft de drie jodenfamilies uit de Sephardim, die hunnen weg naar den Nederlandschen adel vonden, zoo werd in 1821 in Moses Salvador de krachtdadige, geldelijke hulp beloond, die zijn Londensche voorvader den Koning-Stadhouder verleend had in de moeilijke eerste jaren van zijn bewind daarginds.

De Suasso's waren wel degelijk vanouds met eenige adelsglans omgeven en het is wel zeer te betreuren, dat een al te vroege dood Mr. Th. R. Valck Lucassen, allengs specialist op dit gebied geworden, belet heeft zijn voorgenomen onderzoek naar hen, ook in Spanje in te stellen. Reeds in 1917 heeft hij door zijne befaamde artikelen in den Nederl. Leeuw de aanmatiging der familie Teixeira afdoende terecht gesteld en aangetoond, dat in dit geval ieder gegrond motief voor adelsgunsten volslagen ontbrak. Ongelukkig ge-

noeg is juist deze de eenige dier drie, die zal overleven.

Zeer krasse voorbeelden van tegenstrijdigheid vormen o.a.

1. de Boreel's, waarvan de vertegenwoordiger van den oudsten tak in 1814 met acte van bewijs werd toegelaten in de Hollandsche ridderschap, terwijl de stamhouder van den jongste in 1868 werd ingelijfd, zonder dat ooit van eenigen adel bij een lid van zijn voorgeslacht bleek.
2. Bij de oude magistraatsfamilie van Foreest, wier samenhang met het middeleeuwsch ridderlijk geslacht niet vaststaat, werden twee leden uit verschillende takken toegelaten tot de ridderschappen, van Holland 28 Aug. 1814, van Overijssel 28 Maart 1815, beiden met acte van bewijs, doch de vader van laatstgenoemde werd, let wel, ruim 14 dagen later, op 15 April 1815 erkend.
3. Het toppunt in deze werd echter wel bij de van Brienen's bereikt. Op 17 Sept. 1815 werd de Heer van Brienen van Guesselt opgenomen in de Limburgsche ridderschap met acte van bewijs, doch 10 dagen later werd zijn verre neef uit den tak Ramerus erkend.

De vermaarde oud-maire van Amsterdam, Willem Joseph van Brienen van de Groote Lindt was 28 Aug. 1814 tot de Hollandsche ridderschap toegelaten, zonder acte van bewijs. Ik ben overtuigd, dat zijn geslacht wel degelijk behoorde tot dat van die kleine Veluwsche jonkers in Amersfoort e.o. en dat het op-

lossen hoe, slechts eene zaak van geduldig onderzoek zou zijn. In 1941 verkreeg ik van de eigenaars ten bate van ons Kon. genootschap 7 groote kisten met de archieven van dit geslacht, doch men zoekt daarin tevergeefs naar eenig stuk omtrent de familie zelve vóór 1700.

De zoon van den maire, die reeds meer in de residentie en op Clingendaal huisde, dan bij zijne zaken in Amsterdam, verkreeg in 1835 den titel van baron op alle, alleen op zijne kranke inbeelding van eene afstamming uit de fransche Comtes de Brienne en dit grapje à la mode du jour weerspiegelt zich zelfs in het hem toegekende wapen.

Dit voorval vormt een goede overgang naar eenige ervaringen, die ik zooal in mijn 40-jarig redacteurschap opdeed.

Ik begin dan met eene, waarbij ik den naam niet behoef te verzwijgen, daar de betrokkene zelf de zaak in het openbaar behandelde in den Nederl. Leeuw, al was het dan met gevolgen, waaraan hij onmogelijk genoegen kon beleven. Van kindsbeen af kende ik Jhr. Mr. Boreel van Hogelanden. In het begin dezer eeuw had ik aan eenen maaltijd meegemaakt, hoe iemand naast zijne dochter gezeten, over geslachten van Franschen oorsprong sprak en de meening opperde, dat ook de Boreel's eertijds uit Frankrijk hier gekomen waren. Van de overzijde kwam toen de snijdende interruptie: Neen, uit Spanje. Dat waren dan die „vorsten van Barcelona", waarmede wij een 30 jaren later in den Ned. Leeuw zouden kennis maken.

Ik begreep ook wel, wat mij te wachten zou staan, toen onze redactie geen ouderen stam-vader voor die familie vermocht op te geven, dan den Middelburgschen vetwarier, later goudsmit uit het midden der 16e eeuw, doch het duurde tot Sept. 1906, vóór ik van den Heer Boreel een onverwacht bezoek kreeg, waarbij hij mij hevige verwijten maakte over het weglaten van eene reeks oudere generaties, zich daarbij beroepend op het gezag van Mr. W. J. baron d' Ablaing van Giessenburg, bekend schrijver op genealogisch gebied en zelf in eerste huwelijk met eene Boreel gehuwd geweest. Kort te voren had M. G. Wildeman zijn vrijwel vernietigend artikel over de d' Ablaing's in de Wapenheraut geplaatst, waarbij genoemd lid dier familie geenszins gespaard was. Ik legde den Heer Boreel dit artikel voor, die vlug genoeg van begrip was, om te beseffen, dat ik beroep op zulk een bron, nimmer aanvaarden kon.

Het was ten eenenmale onbegrijpelijk, hoe deze zeer ontwikkelde en scherpzinnige man zich bleef vastklampen aan onhoudbare, fantastische overleveringen.

Eenige jaren later bezorgde ik hem op zijn verzoek, den Heer van Malsen, als huisarchivaris, waarvoor hij mij tevergeefs had trachten te winnen. Diens taak werd het uit de familiepapieren der Boreel's romans samen te stellen tot vermeende, meerdere eer van dien naam, waarbij hij later ter zijde werd gestaan door Mevrouw van Zeggelen. Doch ieder deskundige in deze zal zich nog wel herinneren, hoe onmeedoogend wijlen Jhr. Mr. W. A. Beelaerts deze schoone

droomen verstoorde, al bleef Jhr. Boreel zelf hopen en gelooven, dat hij toch gelijk had.

Zelf heb ik in 1912 de crypt onder het choor van St. Baaf te Gent bezocht en er den grafsteen gezien van den lombardischen tafelhouder, Ruffelaert Bourell, in het Italiaansch Borelli. Mocht men daaruit den beul nog niet ruiken, op den keper staan hier de teekenen van het beroep afgebeeld, n.l. de geeselwerktuigen, die de Engelschen cat o'nine tails noemen. Zelfs de late middeleeuwer was in zulke zaken eerlijk genoeg.

Reeds vóór het ontstaan van het Adelsboek had ik vernomen, hoe een Brabandsch baron, bij het vernemen van een z.i. ongewenscht huwelijk zijner zuster, eene aankondiging van haar overlijden in de dagbladen had geplaatst, in de rouw was gegaan en zes weken lang uit de societeit was weggebleven. Weinig had ik gedacht, een soortgelijk geval zelf te moeten meemaken. In de proeven van een artikel door mijnen mede-redacteur Wittert had het mijne aandacht getrokken, dat in een groot R. C. Brabandsch gezin twee dochters op den Nieuwjaarsdag overleden waren, eene reeds twintig jaren te voren, de andere toen pas.

Wij waren aan het praten over een ander deel dier proef, toen een onzer vrienden opbelde, om zijne afwezigheid bij eene samenkomst op den vorigen avond te verklaren door de ernstige ziekte zijns broeders. Deze was op het nippertje gered, door het ingrijpen van eenen chirurg, waarvan hij zeide: je weet wel, er is zooveel te doen geweest over zijn trouwen met de freule N. En wat bleek nu, om kort te gaan? De

moeder had hare dochter overleden verklaard op den dag, dat deze de mededeeling van haar voorgenomen huwelijk met eenen niet R. C. medicus had gedaan.

Men zou zeker niet vermoeden, dat zelfs dit gebied niet vrij is van kleinzielige plagerij van overheidswege.

Zoo hadden de Alberda's even veel recht op den titel van baron op alle, als b.v. de Lewe's, Rengers', enz. Doch zij konden dat niet krijgen. Tenslotte gelukte het, maar die gunst was bestemd voor een ruim 70-jarige, weduwnaar zonder kinderen sinds 44 jaren.

Ook de von Massow's meenden recht te hebben daarop en Jhr. Mr. Frederik von Massow te Leiden, gaf zich ontzaglijk veel moeite, om de bewijzen voor zijne aanspraken te vergaren. Toen men van hoogerhand weigerachtig bleef en zelfs geen acht meer sloeg op zijne vertogen, vroeg en verkreeg hij bij K. B. van 27 Juni 1837 royement uit den adel. Maar 7 jaren later werd het door hem gevraagde onverzocht verleend aan zijnen 50-jarigen, ouderen broeder, die na den dood van zijne a.s. vrouw, Mejuffrouw E. M. Engelberts, in hare bruidsdagen, voorgoed van een huwelijk had afgezien.

De reinste plagerij dus.

In de tweede helft der 19e eeuw was een verdienstelijk ambtenaar geadeld. Hij behoorde tot een aanzienlijk en welgesteld geslacht ten plattelande, doch hoe wij ook zochten, de dood van 's mans vader was nergens te vinden. Alleen een paar bejaarde dochters waren nog in leven, van wie ik gehoord had, dat zij veel familiezwak bezaten. Ondanks een vroeger ant-

woord, dat zij niets wisten omtrent het sterven van haren grootvader, probeerde ik nog eens, of zij geenerlei aanwijzing vermochten te geven, die mijn nader onderzoek kon bevorderen. Toen kwam een wonderlijk verhaal, dat die man zulk een groot paardenliefhebber was geweest en daarvoor veel op reis was. Tenslotte was hij zelfs stalmeester van Koningin Victoria geworden en vermoedelijk ergens in Engeland overleden. Nu wilde het toeval dat ik eens eenige Engelsche Heeren, w.o. een der Koninklijke Stalmeesters had moeten begeleiden door Amsterdam. Diens adres wist ik te bemachtigen, doch zijn antwoord luidde, dat er wel volledige lijsten van die ambtsdragers aanwezig waren op het Staldepartement, doch dat er geen enkele Nederlander, ook niet de gezochte, op voorkwam.

De geadelde zelf was te laat gehuwd, om daarbij eene overlijdensacte zijns vaders te behoeven, doch ik ontdekte, dat hij eene oudere zuster had en uit de bijlagen harer trouwacte bleek, dat de vader onder curateele stond wegens neiging tot zwerven en drankmisbruik en uitbesteed was bij eenen boer in een afgelegen Brabandsch oord. Bij navrage bleek hij daar ook te zijn gestorven, doch nog vóór Koningin Victoria aan het bewind kwam.

Meermalen werden wij aangevallen over het al, of niet vermelden van beroepen. Ieder, die wel eens in archieven heeft gewerkt, weet hoe het daarmede staat. Een enkele maal vindt men die vermeld; zoekt men ernaar, dan heeft men gewoonlijk geen succes en moet maar geduld oefenen tot het toeval te hulp

komt. En wat is het dan nog een teer punt; de termen zijn zoozeer veranderd in den loop der eeuwen, dat een leek niet begrijpt, dat een 17e eeuwsche „scheepstimmerman" in Delfshaven een machtig reeder was. Mijn voorzaat Jan Henricsz. van Swieten, zoon van den Schout van Bleiswijk heet in de officieele acten: timmerman, doch hij is de bouwmeester geweest van tal van kerken in die omgeving en ook van de Noorderkerk te Rotterdam.

De eerste de Kempenaer, die h.t.l. kwam, eind 16e eeuw, staat te boek als kruidenier, evenals in dienzelfden tijd Jonker Barthout van Mechelen, oudere broeder van Prins Maurits' uitverkorene, doch wie begrijpt thans, dat dit geene winkeliers in kruidenierswaren, doch de agenten van de groote specerijhandelaren in Antwerpen waren, die zelf groote vloten in de vaart hielden? Zoo had ik veel moeten hooren over het vermelden van het beroep koster der kerk te Ukkel bij de Dumonceau's. Waarom zou dat nu moeten verzwegen worden? Was niet een Stoop uit onze stamreeks nog zelfs in de 19e eeuw koster der Groote Kerk te Dordrecht? Wat ik echter niet vermeldde, was iets, mij reeds in het begin dezer eeuw verteld door eenen Belgischen graaf de Berlaymont, n.l. dat het kosterschap van een keuterdorp, gelijk het 17e en 18e eeuwsche Ukkel, geen bestaan opleverde en dat de koster uien in het groot teelde, die op de Brusselsche markt werden verhandeld door de met de Dumonceau's meermalen vermaagschapte d'Aubremé's, waarvan een ook generaal was en in 1826 tot graaf werd verheven. Velen hadden ook be-

zwaar, dat ik bij den eersten Jantzon, die uit Gelderland kwam, vermeld had, dat hij koetsier was, alsof het niet juist teekenend is voor de mogelijkheid, om in de 18e snel vooruit te komen, als wij den kleinzoon burgemeester van Dordrecht en in den adel verheven vinden.

Er zijn echter beroepen, die men nu eenmaal beter doet, niet te vermelden. Een baron uit oud geslacht had mij, hoewel hij en de zijnen in zeer nederige omstandigheden waren geraakt, uitvoerig ingelicht over den toenmaligen staat van zijne familie. Bij zijne zuster had hij opgeteekend: U zal haar maar moeten vragen naar haar beroep en gaf mij het adres. „Aangaande mijn beroep", zoo luidde het bescheid, „kan ik U mededeelen, dat ik ben: meisje van pleizier".

Hoe dikwijls is mij niet gevraagd, waarom de familie Hogguer, recto Högger, zoo summier behandeld werd, terwijl er nog tal van naamdragers in de hoofdstad woonden. Het desbetreffende artikel in onzen laatsten jaargang heeft veel onderzoek in den vreemde gevergd, doch ten slotte afdoend antwoord gebracht, ook op die bezwaren.

Nederland's Adelsboek nam onder soortgelijke uitgaven onbetwist de allereerste plaats in, wegens nuchtere betrouwbaarheid en volledigheid. Volmondig heb ik dit hooren erkennen door menschen, tot oordeelen in deze volkomen bevoegd, anders zou ik er niet van durven gewagen t.w. mijne collega's van het Spaansche Adelsboek A. de Bettencourt en R. von Kutz Schenbach van de Gothaische Taschenbücher.

Spontane uitdrukking van waardeering h.t.l. herinner ik mij slechts van de zijde van wijlen Jhr. F. R. Groeninx van Zoelen en Jhr. Mr. K. J. Schorer. Natuurlijk laat ik daarbij „Insiders", als b.v. Mr. J. C. baron Creutz buiten beschouwing.

Sedert tal van jaren, met Lewe beginnend, had ik mij beijverd al de eerste huizen uit Groningen's Adel opnieuw te bewerken en ofschoon ik reeds 44 jaar was, toen ik dit mooie en in overig Nederland veel te weinig bekende gewest aanschouwde, gerust kan ik verklaren: de liefde is door het zien vermeerderd. Wellicht was het ook mijn aanleg, om mij te bekommeren over al wat miskend en verwaarloosd was en toch beter verdiende, mijne drijfveer. Trouwens ons geheele plan heeft nimmer de niet geringe moeite ontzien, in verval geraakte takken van geslachten en soms deze geheel en al op te sporen en aan hunne vergetelheid te ontrukken. In andere landen worden die doorgaans weggewerkt met een paar woorden, of geheel verzwegen. Ik weet b.v., dat er, althans 25 jaar geleden, nog afstammelingen bestonden van de grafelijke geslachten d'Hamal de Focant en de Mercy d'Argenteau. Men zal hen echter te vergeefs zoeken in de Annuaire de la Noblesse belge.

Veertig jaren hebben wij met denzelfden uitgever samengewerkt tot ons doel en groote conflicten deden zich tusschen ons niet voor. Wel was er, vanzelfsprekend, nu en dan verschil van meening. Doordat de firma van Stockum het bij de Duitsche machthebbers verkorven had, kwam er een kink in de kabel. De rondzendbrief, dien ik mij genoopt voelde 15 Aug.

1942 uit te geven, over het staken onzer reeks, volge:

L. S.,

Een enkel woord van opheldering meen ik U schuldig te zijn, nu Nederland's Adelsboek niet op den gebruikelijken tijd zal verschijnen.

Toen ik aan het einde van den vorigen winter opmerkte, dat de bewilliging tot uitgave, die nu eenmaal met oog op de papierschaarschte vereischt werd, geen vlot verloop had, heb ik met opzet, om geen vergeefsch werk te beginnen, met het in orde brengen der stof voor volgenden jaargang en het vragen van inlichtingen gewacht tot ik meer zekerheid zou hebben of de verschijning wel mogelijk zou zijn. Pas in Juni, toen dus bijkans de helft van het jaar verstreken was, gewerd mij het bericht, dat de uitgever van het Adelsboek niet behoefde te rekenen op verlof tot verdere uitgave. Intusschen was mij duidelijk geworden, dat de bezwaren, in beide vorige jaren ondervonden, om de noodige gegevens te verkrijgen, niet te tellen waren, vergeleken bij hetgeen ons nu te wachten stond.

Gegevens uit overzeesche gewesten en tal van landen in Europa zijn thans niet te verkrijgen; zelfs in eigen land stuit men telkens op moeilijkheden daarbij, terwijl tevens archiefonderzoek door opberging vrijwel onmogelijk is. Onder deze omstandigheden leek mij voortzetting der uitgave uitgesloten. Veertig jaren lang heb ik mijne beste krachten gegeven, het grootste deel van mijnen tijd opgeofferd aan dit werk, alles bijeen te veel, om nu deze reeks te zien onder-

breken door een deel, dat geenszins hetzelfde peil ooit zou kunnen bereiken. Dan nog beter, meen ik, rustiger tijden afgewacht, om het werk voort te zetten. Mijne mederedacteuren blijken van andere meening te zijn en stellen pogingen in het werk, met eenen nieuwen uitgever voort te gaan. Daar mij bekend is, dat de firma W. P. van Stockum en Zn., die sinds 1903 het Adelsboek uitgaf, geen afstand wil doen van hare auteursrechten, acht ik een eenzijdige opzegging van redactieswege van een contract, dat 40 jaren bestond, strijdig met ieder begrip van fatsoen en verkies daaraan op geen enkele wijze mede te werken. Men gelieve zich hiervan rekenschap te geven, wanneer men van eene uitgave van Nederland's Adelsboek door de uitgeverij Liebaert, die ook Sibbe uitgeeft, of eene andere onderneming, mocht hooren.

Leiden, 15 Augustus 1942. BIJLEVELD.

Dit mijn verzet tegen schandelijken broodroof spreekt genoeg tegen de lasterlijke aantijgingen van mijne' hooggeleerde geburen, die mij tegen beter weten in, opzettelijk voor N.S.B.-er uitmaakten, alleen, omdat ik sinds tientallen jaren bevriende Duitschers niet wilde verloochenen.

Van sommige zijden, vooral in de eerste twintig jaren, werd wel eens geinsinueerd, dat de redactie groot profijt uit deze uitgave trok. Het tegendeel is echter het geval. Enige jaren lang veroorloofde ik mij de weelde nauwkeurig op te teekenen, wat ik aan porti en leges besteedde, waarbij reis- en verblijf-

kosten ten behoeve van onderzoek, in hoofdzaak voor het Adelsboek ondernomen, niet eens waren geteld. Het geviel toen eens, dat een buitengewoon inspecteur der belastingen, verlokt door Treub's schandelijke achterhaalpremie's, eene goede beurt dacht te maken, door mij voor het redactiegeld aan te vallen. Doch ik kon dien hellehond terugjagen door overlegging van mijnen staat, die over tal van jaren het omgekeerde van een tegoed aanwees.

Mijn leermeester en vriend, onze bekende historicus Prof. Dr. P. J. Blok ontzag zich niet, openlijk te spreken over „dien vuilen radicalen geest", die zoovelen zijner ambtgenooten had aangetast, en de Leidsche Universiteit ontsierde. Beter is het daarmede, sinds zijnen dood in 1929 geenszins geworden en is het een wonder, dat zulk een geest aan werk als het mijne vijandig gezind is en dat men slechts wachtte op eene gelegenheid, om alle gevoelens van afgunst, haat en wraak in werking te brengen, waarbij de verachtelijkste middelen en zelfs Duitsche hulp moesten dienst doen, om verder verschijnen van het Adelsboek onmogelijk te maken en mij in mijn werk te nekken? Dit is dien drijvers goed gelukt. Ik heb noch eene woning meer, waar ik rustig kan werken, noch de ruimte, om mijn schat aan boeken te plaatsen en te gebruiken. Maar den geest hebben zij niet kunnen breken.

Het werk aan het Adelsboek besteed, heeft mij in betrekking gebracht met tal van merkwaardige menschen en toestanden in binnen- en buitenland en heeft geleid tot onverwachte vondsten op allerlei gebied,

archivalia, numismatiek en kunstgeschiedenis, die ik ten deele zelf het licht deed zien, overigens aan daartoe bevoegden overgaf. Het is mij eene groote voldoening te weten, dat ik met dit al, veel heb kunnen terecht helpen, velen van dienst heb kunnen zijn.

Ik heb berusting gevonden in het lot, dat over mij kwam. Mijner hand valt nog veel te verrichten, ook buiten het Adelsboek. Vol vertrouwen gaf ik het roer, dat ik zoolang hield, over aan het ijverige driemanschap, dat zich tot voortzetting der uitgave gevormd heeft en zal uit mijne geschonden en versukkelde verzamelingen alles aanvoeren, om hunne flinke en nu nog dubbel moeilijke pogingen tot herstel te steunen.

Zoo kan ik eindigen met de wapenspreuk mijner voorvaderen de Charles: Ni regret du passé, ni peur de l' avenir.

Naar eene voordracht, gehouden in de groepen van het Kon. Ned. Gen. voor geslacht- en wapenkunde te
Amsterdam 9 Oct. 1946.
Arnhem 7 Dec. 1946.
Zeist 25 Jan. 1947.
's-Gravenhage 8 Maart 1947.

BIJLEVELD.

